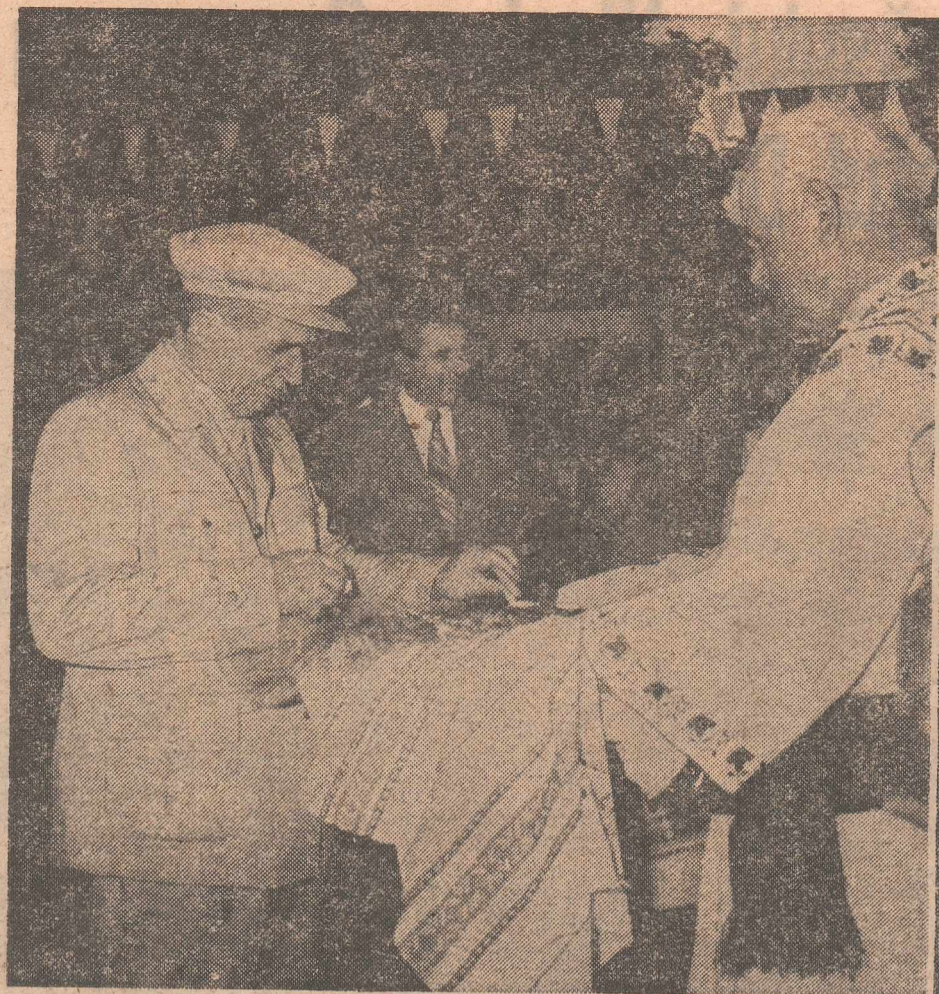

Zi de neasemuită sărbătoare într-o comună din Cîmpia Olteniei

ACASĂ

Porumbu-i mare, mai înalt ca satul
Și oamenii îl încălzesc în miini
Am fost și eu o clipă în bărbatul
Ce v-a întins ștergarul dulcui piini.

Am pus și eu chilimele pe poartă,
V-am așteptat și eu în satul meu
Că dorul de acasă nu mă iartă,
Deși plecat, la Bârca sînt mereu.

V-ați dus pe deal cînd se lăsa chindia
Interesat de-ntregul nostru mers ;
Acolo mi-am trăit copilăria
Puțin în vie, mult în Univers.

Îi știu pe-ai mei. Din zori, ca pentru gară,
Ei s-au sculat, oglinzi afar-au scos,
S-au bărbierit cum fac cînd se însoară
Și s-au scaldat și s-au gătit frumos.

Și-astfel s-au hotărît să vă aștepte
Purtînd în ei pe toți din veac ai lor
Bunicul meu pe ale școlii trepte
Reînvia ca fost învățător.

Sînt secole de viață amăruie
De cînd Mihai Viteazul, domnul sfînt,
La Bârca și-a făcut o cetățuie
Și-apoi le-a dat moșnenilor pămînt.

De-atunci așteaptă dinșii să le vină
Acasă, în comună, țara lor
Și v-au primit cu pace și lumină
Cu gîndul la orașul viitor.

Ca fiu al lor tristețea mă apasă
Că nu m-am nimerit și eu în sat
Dar simt acum c-am fost de fapt acasă
Într-un copil ce v-a îmbrățișat.

ADRIAN PAUNESCU ■

Deva 16 septembrie 1981

flacăra

ANUL XXX - NR. 38 (1371) - 17 SEPTEMBRIE 1981

Săptămînal editat de Frontul Democrației și Unității Socialiste

Ne preocupă, înainte de toate, conștiința oamenilor

Interviu cu tovarășul
TEODOR ROMAN,

prim-secretar al Comitetului județean Te-
leorman al P.C.R., președintele Comitetu-
lui executiv al Consiliului popular jude-
țean

— Teleormanul face parte dintre jude-
țele pe care ne-am deprins să le numim,
cu un termen generic, „industrial-agrar”.
Fără să se despartă, asadar, de bogata și
de vitală tradiție a agriculturii — asupra
căreia, cu voia dumneavoastră, vom re-
veni mai pe larg în interviul nostru —
Județul din Cîmpia Burnasului propune,
într-o primă ipostază a personalității sale,
industria. V-am ruga, stimate tovarășe
prim-secretar, să ne vorbiți despre aceas-
tă industrie, despre evoluția ei în cei 13
ani de cînd ființează județul.

— Ca oricare alt județ al României so-
cialiste, Teleormanul de astăzi este antre-
nat într-un profund proces de dezvoltare
extensivă și intensivă, de amplificare și
modernizare a structurilor sale economice,
în care industria reprezintă o ramură de-
osebit de importantă. Pentru a ilustra ce

(Continuare în pag. 12—13)

ILIE PURCARU ■

paginile 8—9

- Cum ne simțim în casele noas-
tre ?
- Audiență cu ușa deschisă

...Sîntem tot mai apropiați de realizarea
mult visatului corpus de texte eminescien-
te și asistăm uimiți, cu fiecare nouă car-
te apărută, la dezvelirea unor fantaste
temeli de cetate megalitică încă ființînd
cu pietre nemuritoare și trepte condu-
cînd din adînc subcavatic pînă la stele !

Dar nu despre bucuria de a ne vedea
mai bogați decît sîntem în pagini purtînd
sigiliul geniului vreau să vorbesc ci des-
pre spectacolul tragediei ce poate fi imagi-
nat dincolo de fila înnegrită cu slove.
Eminescu a fost robit de aproape neome-
nești aspirații intelectuale și refăcînd —
ca biograf — o zi din viața lui sînt sigur
că aș evoca obsesiv umbra apocată zeci
de ceasuri peste manuscrise. Sfrîșită
practic la 33 de ani lucrarea geniului
eminescian care a marcat pentru eterni-
tate spiritualitatea românească a putut
rîdi fiindcă poetul a fost și un extra-
ordinar muncitor al meșteșugului său.

Mai că îți vine să te întrebî cu nai-
vitate: oare cînd mai trăia Eminescu ?
fiindcă socotînd urlașul număr de pagini
pe care avem norocul de a le fi tezaurizat
(dar cite nu vor fi fost distruse de către
chiar creatorul lor ori se vor fi pierdut
irreversibil ?) ajung să cred că ziua era
prea scurtă pentru truditulor înhămat la
galera mesei de brad.

A învăța — o indatorire patriotică fundamentală

Deschiderea Școlii românești, la 15 septembrie, fiecare an, a dobîndit, în
ultima vreme, strălucire deosebită, o înaltă și profundă semnificație prin parti-
ciparea la sărbătorirea acestui eveniment, a secretarului general al partidului,
președintele republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Anul acesta evenimentul
a fost sărbătorit la Craiova, oraș care în ultimul timp a devenit un puternic
centru industrial-științific, de învățămînt și cultură, oraș din care își revarsă
luminile cea de-a cincea universitate a țării, deschisă la propunerea tova-
rășului Nicolae Ceaușescu.

Secretarul general al partidului a fost însoțit în această zi minunată a
tineretului școlar și universitar, de tovarășa Elena Ceaușescu, de tovarășii
Ilie Verdet, Emil Bobu, Gheorghe Oprea, Petru Enache, Nicu Ceaușescu,
secretar al C.C. al U.T.C. Tineretului Craiovei, elevi, studenți și cadre didac-
tice universitare l-au înconjurat pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, încă din
primele ore ale dimineții, cu nemărginită dragoste, exprimîndu-și, direct și

(Continuare în pagina 5)

N. GRIGORE MĂRĂȘANU ■

Desene pe asfalt Glosele muncii

gustul jertfel decît de jubilație. Sînt
multe temeliurile ce ne atestă fluida con-
tinuitate pe pămînturile ce înconjură Car-
pații dar unul dintre ele și poate nu mai
puțin însemnat este că am muncit spre
a ne consolida starea (și bunăstarea) și
că am făcut din muncă o datorie pateti-
că dar și un reflex al dragostei de viață.
Noi, învîforați și stenici, am contrazis
lenturile porții de Orient în fața căreia
ne vedeau strălîniți și am dovedit har,

energie și vitalitate în momente în care
nenorocul părea să ne ingenunche. Așa
am învins, statornicindu-ne prin timp
un rost moral pe care nimeni nu ni-l
poate pune la îndoială. Și numai așa pu-
tem învinge și azi în lupta noastră cu
timpul dar și cu treptele desăvîrșirii.

Ne-am născut și am trăit într-un cli-
mat moral care a făcut din muncă un cult
primordial. Să facem astfel încît valori-
le acestui cult să fie exprimate în fapte
de viață pe măsură: să lăsăm în urma
noastră semne nu numai ale trecerii prin
ore ci să gravăm cu faptele noastre oglin-
da ca de lapte prins a memoriei.

De ce n-am recunoaște-o, există încă
destul „cavaleri” ai inerteții, ai gestului
calp, apatic, al vorbelor fără acoperire.
Ei își dau cu presupusul despre cum de-
vine cu munca mal ales în ipostaza de
spectatori ai vieții și nu de constructori
ai ei. Există încă și personajii care se
sînt degradate de impactul cu munca.
Există mimi ai muncii ori penibili cas-
cadori ai muncii. Obștea îl vestejește și
îl acuză.

Avem puterea (exemplu personal, de

(Continuare în pagina 11)

GHEORGHE TOMOZEI ■

Vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu în județul Dolj

La începutul acestei săptămâni tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a vizitat o seamă de unități industriale și agricole din județul Dolj. Împreună cu secretarul general al partidului s-au aflat tovarășa Elena Ceaușescu, tovarășii Ilie Verdeț, Emil Bobu, Gheorghe Oprea, Petru Enache, Nicu Ceaușescu, secretar al C.C. al U.T.C.

Actuala vizită de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu în județul Dolj se înscrie în seria de rodnice întâlniri și consfătuiri de lucru inițiate de secretarul general al partidului în ultimul timp. Noua vizită, realizată de această dată în partea de sud a Olteniei, a avut pe ordinea de zi analiza rezultatelor obținute la nivelul județului în industrie, agricultură, pe țărîm edilitar, social cultural și în alte sectoare de activitate în lunile scurse din anul curent, din actualul cincinal, precum și examinarea modului de acțiune, sub conducerea organizațiilor de partid, pentru îndeplinirea integrală a programului stabilit de Congresul al XII-lea al P.C.R. Încă din primele momente ale vizitei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu și ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului au fost întâmpinați cu imensă bucurie, cu intensă satisfacție, aclamându-se îndelung, cu înșuflețire, pentru partid și secretarul său general, scandindu-se fără întrerupere: „Ceaușescu — P.C.R. !”, „Ceaușescu și poporul !” În această spontană exprimare a

bucuriei de a se reîntîlni cu tovarășul Nicolae Ceaușescu se reflectă conștiința și mîndria că tot ce s-a îndeplinit în ultimele cincinale pe teritoriul județului, pe tot cuprinsul patriei, este nemijlocit legat de numele și personalitatea secretarului nostru general, de gândirea și acțiunea cetezătoare, de activitatea sa neobosită pusă în slujba dezvoltării multilaterale a României socialiste.

Caracterul de lucru al vizitei s-a conturat încă de la început prin parcurgerea primului obiectiv al întâlnirii cu oamenii muncii din județul Dolj și anume Întreprinderea de avioane din Craiova. Secretarul general al partidului a revenit cu această ocazie pentru a treia oară în modernă întreprindere realizată la indicația sa în urmă cu un deceniu. Gazdele au raportat că în primele opt luni ale actualului cincinal planul producției nete a fost depășit cu 9,2 la sută, iar productivitatea muncii a crescut cu 8 la sută, în condițiile în care angajamentele la export au fost îndeplinite pe întreg anul. Trezind în revistă secția scolarie tovarășului

Nicolae Ceaușescu i se raportează că prin colaborarea dintre specialiștii din întreprindere și cei din cercetare s-a reușit asimilarea în fabricație a unui mare număr de mașini-unelte, ceea ce înseamnă o importanță deosebită de efort valutar. Totodată s-a raportat faptul că s-au înregistrat mari succese în ce privește perfecționarea tehnologiilor de fabricație.

La Întreprinderea de utilaj greu, întreprindere înființată cu șase ani în urmă tot la inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, dialogul cu oamenii muncii în mijlocul cărora se află pentru a patra oară, are în vedere aspecte esențiale ale producției, realizarea integrală a sarcinilor de plan, asimilarea unor noi tipuri de mașini-unelte grele, de mare complexitate tehnică, dezvoltarea în continuare a unității. Tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a interesat aici în mod special de caracteristicile tehnice și performanțele mașinilor-unelte realizate, cerind să se intensifice ritmul executării noilor tipuri aflate în momentul de față în pregătire. Secretarul general al partidului a avut cuvinte

de apreciere pentru buna organizare a fluxurilor productive, pentru modul în care s-a realizat problema iluminatului, pentru măsurile luate în scopul creării unor condiții optime de lucru. De asemenea, tovarășul Nicolae Ceaușescu a indicat să se revadă programul de asimilare a noilor produse, în special a preselor de mare putere, în scopul realizării unor utilaje de capacitate sporită într-un timp cât mai scurt.

Vizita la Întreprinderea Electroputere, unitate de prim aliniament a industriei românești, a avut același caracter de lucru, de dialog sincer, deschis, privind modul în care au fost realizate sarcinile și indicațiile primite la vizita precedentă a secretarului general al partidului pe această platformă impresionantă, privind evoluția principalilor indicatori economici, stadiul îndeplinirii planului anual de producție, privind acțiunile inițiate pentru reducerea importului atât la Electroputere cât și în unitățile cu care cooperează. Analizînd macheta de dezvoltare în continuare a unității, tovarășul Nicolae Ceaușescu a

cerut specialiștilor să revadă proiectele de amplasare a noilor obiective prevăzute, situându-le în strânsă conexiune cu fabricile existente și asigurând spațiilor libere o destinație cât mai rațională în viitor.

Traversind orașul Craiova în miezul unei zile splendide de septembrie, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu au fost întâmpinați cu o adevărată explozie de entuziasm. Pretutindeni, înalților oaspeți le sînt oferite flori, le sînt adresate urări de bun venit, de sănătate și de viață lungă. Sînt exteriorizări impresionante ale bucuriei reîntîlnirii cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, ale dragostei și prețuirii cu care doljenii îl înconjoară, asemeni întregului nostru popor, pe conducătorul partidului și statului.

În cursul după-amiezii de 14 septembrie, elicopterul prezidențial a survolat cîmpia mănoasă din lunca Jiului, unde se observă prezenta a mii și mii de mecanizatori, țărani cooperatori și alți locuitori ai sateilor, la recoltarea culturilor tîrzii, legumelor, la culesul viilor, la degajarea terenurilor, la arături și însămînțări. În comuna Dăbuleni, conform datinei, un bătrîn și o tînără din partea locului, în frumoase costume oltenesti, au invitat pe tovarășul Nicolae Ceaușescu să guste din tradiționala piine cu sare și din plosca cu Roșioară de Dăbuleni. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a vizitat apoi plantația de piersici, care, deși se află în cel de-al 13-lea an de producție, arată bine, producînd peste 7000 kg la hectar. Se trec în revistă, de asemenea, plantații tîmere de măr și de alte soiuri, care promit o producție deosebit de bogată, cu fructe mari, bine dezvoltate, se vizitează plantațiile de viță de vie printre rîndurile cărora s-a cultivat secară de masă verde semănată pentru a opri spulberarea nisipului, cit și pentru îngrășarea terenului prin încorporarea ei în sol după prima prașilă. Următorul popas se face pe marginea unei foste dune de nisip devenită poligon experimental pentru studierea metodelor de irigare și avertizare a udărilor pe terenurile nisipoase. Rezultatul cercetărilor din acest poligon a dus la faptul că în prezent aici se cultivă bine porumb, lucernă, griu, tomate timpurii, cartofi, pepeni, precum și alte specii de plante, dar mai ales plantații superintensive de măr, piersic, viță de vie, sortimente care nu cu mulți ani în urmă erau complet necunoscute prin părțile locului. Apreciînd bunele rezultate de pînă acum, secretarul general al partidului a recomandat conducerii Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare și Academiei de științe agricole și silvice să acționeze pentru extinderea lucrărilor de ameliorare pe noi suprafețe cu terenuri nisipoase, atît în Oltenia cit și în alte zone ale țării.

Vizita de lucru a continuat apoi în comuna Birca, viitor oraș agroindustrial. Comuna s-a aflat în sărbătoare, secretarul general al partidului fiind întâmpinat pe un traseu de aproape cinci kilometri de mii și mii de locuitori care au tinut în acest fel să-și exprime dragostea nefărmurită față de Partidul Comunist Român. După obiceiul locului, toate gardurile au fost împodobite cu frumoase covoare doljene, cu steaguri și flori. Invitat și aici să guste din piinea și sarea datinei străbune și din plosca cu vin, tineri și tîmere oferă tovarășului Nicolae Ceaușescu frumoase buchete de flori.

Cu acest prilej secretarul general al partidului a fost informat despre rezultatele obținute de cooperatorii și mecanizatorii comunei Birca, unde s-au cules în medie 5000 kg griu la hectar, se estimează că la porumb producțiile vor depăși 8000 kg la hectar iar la sfeclă de zahăr se prevăd peste 57 tone la hectar. A fost, de asemenea, prezentat stadiul lucrărilor din actuala campanie de toamnă, arătîndu-se că întreaga activitate se desfășoară pe flux continuu așa cum s-a indicat la actuala consfătuire de lucru pe probleme agricole. Apoi, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a prins în horă alături de locuitorii comunei Birca, în acordurile unei frumoase melodii populare oltenesti. La despărțirea temporară de locuitorii din comună le-a spus: „Dragi tovarăși, vă transmit un salut călduros, vă felicităm pentru rezultatele obținute și vă doresc multă sănătate, succese tot mai mari în întreaga activitate! Să faceți to-

Dialog permanent cu samenii muncii

...tul pentru a aduce o contribuție tot mai mare la dezvoltarea agriculturii, la întărirea patriei noastre socialiste! Multă sănătate!”

Străbătînd artera principală a comunei Birca și uralele și ovațiile miilor de cetățeni, tovarășul Nicolae Ceaușescu a trecut în revistă frumoasele realizări ale locuitorilor acestei comune de buni gospodari și edili, care și-au ridicat case noi, multe din ele cu două etaje, cu grădini din care își asigură în întregime nevoile de consum și livrează la fondul de stat, însemnate cantități de legume și plante tehnice, păsări, produse animaliere. Munca lor nu se reflectă numai în spațiul imediat al casei lor ci și în ansamblul comunei unde în ultimii ani au ridicat cu forțe proprii un cîmin cultural cu 600 de locuri, două creșe pentru copii, o centrală termică, o baie comunală, două blocuri de locuințe, cu o arhitectură deosebită, asemănătoare celor din marile centre urbane, precum și alte edificii comerciale, sociale și culturale.

Se făcuse ora 8 seara cînd tovarășul Nicolae Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea de partid și de stat s-au despărțit de locuitorii comunei Birca. Mii și mii de oameni l-au petrecut cu ovații pe secretarul general al partidului, multumindu-i pentru onoarea pe care le-a făcut-o de a veni în millocul lor, de a le analiza rezultatele muncii, angajîndu-se totodată că vor face totul pentru a îndeplini indicațiile transmise lucrătorilor organelor privind obținerea de recolte mari, spre binele lor și al întregii națiuni.

Astfel, după ore de intensă și rodnică activitate, vizita prin unități industriale și agricole din județul Dolj s-a încheiat cu un bilanț extrem de bogat. Ea a marcat un nou și important moment în viața unităților vizitate, aprecierile și indicațiile tovarășului Nicolae Ceaușescu stimulînd colectivele de muncă în eforturile lor consacrate obținerii unor rezultate tot mai bune în îndeplinirea programului partidului de ridicare a patriei pe noi culmi de civilizație și progres.

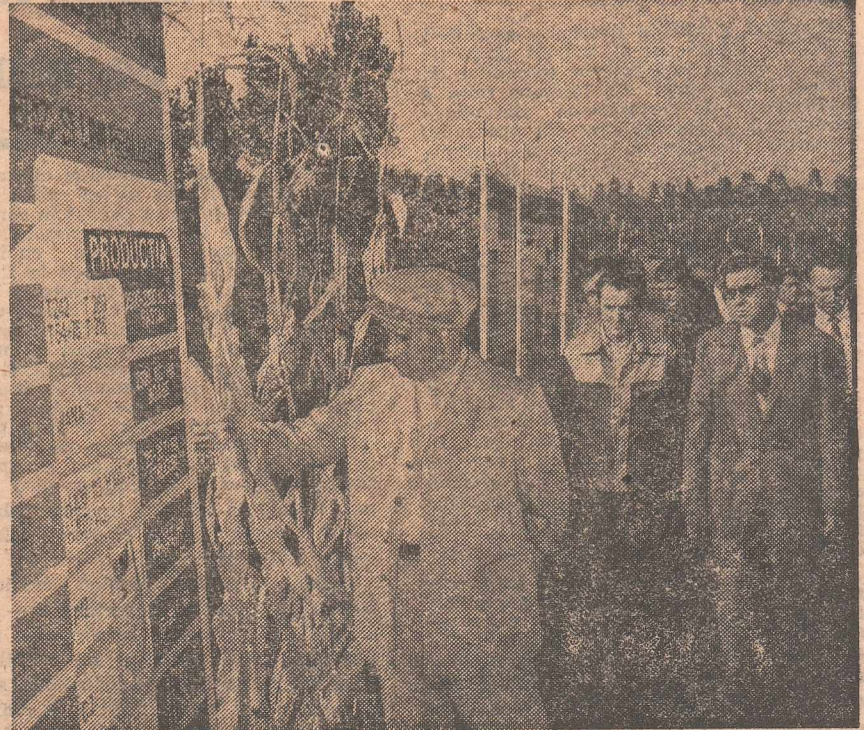
ANDREI PETRESCU

În timpul vizitei la Dăbuleni

La expoziția de produse agricole de la Bărca

„Aș dori să pun în fața tuturor celor din agricultură necesitatea de a înțelege că se impune participarea directă la lucrările agricole. Să schimbăm mentalitatea boierească care se mai manifestă. Cercetătorul nu este un observator, nu dă doar sfaturi muncitorului. El însuși trebuie să îngrijească culturile, să pună mina și pe sapă și pe ce este necesar, să lucreze personal.”

NICOLAE CEAUȘESCU

În zilele de 9 și 10 septembrie, sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, la sediul C.C. al P.C.R. a avut loc o consfătuire de lucru cu cadrele din cercetare și învățământ din agricultură, industrie alimentară, silvicultură și gospodărirea apelor. Au luat parte tovarășii Elena Ceaușescu, tovarășii Ilie Verdet, Emil Bobu, Aneta Spornic, Petru Enache, Nicolae Giosan, Ion Ursu, Angelo Miculescu, viceprim-ministru al guvernului, ministrul agriculturii și industriei alimentare, La lucrările consfătuirii, organizată din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, au participat reprezentanți ai ministerelor agriculturii și industriei alimentare, economiei forestiere și materialelor de construcții, educației și învățământului, Consiliului Național al Apelor, al Academiei de științe agricole și silvice, cadre din conducerea Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, secretarii comitetelor de partid ai organizațiilor de bază din cadrul Academiei de științe agricole și silvice, Institutelor de cercetări, de învățământ superior și din stațiuni experimentale, directori și directori științifici ai institutelor și stațiilor de cercetări, ai stațiilor didactice experimentale, responsabili programelor de cercetare, rectori, prorectori, decani ai unităților de învățământ superior, cadre didactice, cercetători, alți specialiști din domeniul agriculturii.

xxx

Acordând o atenție deosebită cercetării științifice, Congresul al XII-lea al partidului a pus în fața tuturor oamenilor de știință, lucrătorilor din întreaga rețea a instituțiilor de cercetare și dezvoltare tehnologică, a specialiștilor din producție, a cadrelor didactice un amplu și însuflețitor program de activitate menit să asigure promovarea susținută a progresului tehnic și științific în întreaga economie și viață socială. Po-nind tocmai de la prevederile Congresului al XII-lea, recenta Consfătuire de lucru de la C.C. al P.C.R. a pus cu putere în evidență rolul ce revine cercetării științifice agricole în înfăptuirea obiectivelor cu privire la dezvoltarea și modernizarea continuă a agriculturii, la înfăptuirea unei profunde revoluții agrare. Ampla și cuprinzătoare cuvintare a secretarului general al partidului subliniază din nou preocuparea constantă a partidului nostru, a secretarului său general, pentru aplicarea neabătută în practica productivă a noilor cuceriri ale gândirii și activității de cercetare științifică, evidențiază rolul ce-i revine cercetării în satisfacerea cerințelor de ridicare a nivelului de trai material și spiritual al poporului.

Desigur, în agricultură s-au obținut rezultate importante, la care cercetarea științifică a adus o contribuție de mare însemnătate. Astfel, în anii '70 producția agricolă a crescut cu peste 60 la sută. S-au creat noi soiuri de înaltă productivitate, ceea ce a făcut ca în institute și stațiuni de cercetare, în multe unități agricole să se realizeze producții mari, de 6.000 kg la

hectar pentru grâu și orz, de 7.000-8.000 kg și chiar 10.000 kg la hectar pentru porumb. S-au obținut o serie de rezultate bune și în creșterea efectivelor de animale și a producției animale, s-au realizat irigații și asanări pe 2 milioane de hectare, s-a perfecționat sistemul de tractare și mașini agricole, s-a intensificat gradul de mecanizare a agriculturii, s-au primit cantități tot mai mari de îngrășăminte și alte substanțe chimice. Dar, după cum se subliniază în cuvintare, ținând seama de ceea ce trebuia realizat, de ceea ce poate da agricultura românească, rezultatele obținute nu sînt mulțumitoare. Iar la aceasta a contribuit și faptul că nici cercetarea științifică nu a răspuns pe deplin sarcinilor ce i-au revenit. Pentru ca deficiențele existente să fie înlăturate, cercetarea științifică agricolă trebuie să se mobilizeze mai intens, în numeroase direcții.

Este vorba, în primul rînd, de necesitatea generalizării, a aplicării largi în

ducției agricole sînt chemați să participe nemijlocit la extinderea corespunzătoare a rezultatelor cercetării, pentru a pune mai bine în valoare potențialul uman și material existent în domeniile cercetării și producției agricole. În acest sens, sînt stabilite sarcini precise care să conducă la producții mari de cereale, de legume, de fructe și de plante tehnice, în care scop va trebui să se generalizeze numai soiurile de mare productivitate, rezistente, bine adaptate la condițiile zonei respective. În zootehnie, cercetarea va trebui să acționeze cu hotărîre, în ceea ce privește bovinele și ovinele pentru ameliorarea și generalizarea raselor autohtone, care s-au acclimatizat și dezvoltat în decursul deceniilor și secolelor, iar în sectorul porcinelor și păsărilor, pentru a se impune generalizarea raselor de mare productivitate, cu grad de asimilare și creștere rapidă. Eforturi corespunzătoare se cer și din partea specialiștilor care lucrea-

alt personal, ci de a-l repartiza mai bine pe cel existent.

Pentru sporirea eficienței în agricultură, un mare rol îl au acțiunile preventive. Astfel, pentru a realiza protecția plantelor, accentul trebuie pus mai ales pe realizarea soiurilor rezistente la boli, reducîndu-se pe această cale consumul de pesticide, cu influență dăunătoare asupra produselor, a sănătății oamenilor, a mediului înconjurător. În zootehnie, o mare atenție trebuie acordată măsurilor de igienă, pentru a împiedica îmbolnăvirile. Și în această privință cercetării științifice agricole îi revin sarcini de seamă.

Însă punînd accentul pe aplicarea în producție a ceea ce s-a realizat în cercetare pînă acum, trebuie să se albe în vedere și sarcinile de perspectivă, astfel încît în cincinalul acesta să se pregătească soiurile, rasele de animale, tehnologiile etc. pentru cincinalul viitor. Trebuie să se merge la grâu la soiuri de 10.000 de kg, la porumb de 15.000-20.000 kg, la orz de 10.000-12.000 kg la hectar. Se impune, în acest scop, să crească rolul biologiei, și în primul rînd al geneticii, al ingineriei genetice, în activitatea de cercetare, în soluționarea problemelor complexe care se pun astăzi în știința agricolă. Pe această cale, în domeniul zootehniei trebuie depuse eforturi pentru realizarea unor schimbări în metabolismul animalelor, pentru a asigura mărirea gradului de asimilare, creșterea randamentului în furajare, reducerea consumurilor.

Referindu-se la necesitatea participării mai active a cadrelor din învățământul superior la întreaga activitate de cercetare și creștere a producției agricole, secretarul general al partidului a subliniat necesitatea reciclării acestor cadre în conducerea fermei agricole, în participarea la acțiunile de ameliorare a solului, de combatere a eroziunii. Studenții și elevii din învățământul agricol trebuie să lucreze, de asemenea, în producție. „A vorbi de unitatea dintre cercetare, învățământ și producție, presupune să spargem zidul dintre ele — se spune în cuvintare. Învățămîntul, cercetarea, producția — constituind un tot unitar — să acționeze împreună în realizarea problemelor dezvoltării agriculturii”.

În esență — rezultă din cuvintare — misiunea cercetării științifice agricole este de a-și aduce, alături de toți cei care lucrează în domeniul agricol, o contribuție tot mai sporită la realizarea unei agriculturii de mare randament, care să asigure pe deplin cerințele de consum ale populației, necesarul de materii prime agricole pentru industrie, nevoile pentru export, să aibă un aport tot mai însemnat la dezvoltarea economiei naționale, la fătura societății socialiste multilateral dezvoltate și la înaintarea României spre comunism. În acest sens, cuvintarea șefului partidului și statului nostru constituie un prețios document de lucru pentru fiecare om al muncii din agricultură, pentru toți cei chemați să asigure înfăptuirea revoluției agrare în țara noastră, realizarea întocmai a prevederilor Programului partidului, a planului cincinal actual, a hotărîrilor Congresului al XII-lea.

ION D. GOIA

Cercetarea științifică trebuie să-și sporească contribuția la realizarea unei agriculturi de mare randament

producție a rezultatelor bune obținute în cercetare, astfel încît să nu existe o discrepanță între ce se realizează în cercetare și ce se obține în marea producție. „Este evident — se spune în cuvintarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la Consfătuirea de lucru — că în aprecierea cercetării trebuie să pornim nu numai de la ceea ce am obținut pe loturile experimentale, de la ceea ce s-a obținut în anumite ferme sau cîmpuri de experiență, ci de la producția mare, de la producțiile medii pe care le obținem în toate județele, pe întreaga țară. Orice soiuri de noi plante, orice noi tehnologii trebuie să determine în mod obligatoriu o creștere corespunzătoare a producției agricole pe plan național. Numai în măsura în care obținem aceasta putem aprecia că rezultatele cercetării sînt bune!”

Tocmai în această lumină cuvintarea secretarului general al partidului — document de excepțională însemnătate teoretică și practică, amplu și mobilizator program de acțiune în agricultură, atît în prezent, cît și în perspectivă — definește căile și mijloacele prin care toți factorii de resort, toți specialiștii din sfera pro-

ducției agricole sînt chemați să participe nemijlocit la extinderea corespunzătoare a rezultatelor cercetării, pentru a pune mai bine în valoare potențialul uman și material existent în domeniile cercetării și producției agricole. În acest sens, sînt stabilite sarcini precise care să conducă la producții mari de cereale, de legume, de fructe și de plante tehnice, în care scop va trebui să se generalizeze numai soiurile de mare productivitate, rezistente, bine adaptate la condițiile zonei respective. În zootehnie, cercetarea va trebui să acționeze cu hotărîre, în ceea ce privește bovinele și ovinele pentru ameliorarea și generalizarea raselor autohtone, care s-au acclimatizat și dezvoltat în decursul deceniilor și secolelor, iar în sectorul porcinelor și păsărilor, pentru a se impune generalizarea raselor de mare productivitate, cu grad de asimilare și creștere rapidă. Eforturi corespunzătoare se cer și din partea specialiștilor care lucrea-

Atît în cultura plantelor, cît și în zootehnie, de o mare importanță sînt valorificarea a ceea ce deja s-a obținut în cercetare, aplicarea imediată în producție a rezultatelor bune ale cercetării. Este necesar, se arată în cuvintare, să ne concentrăm pe soiurile existente, să le perforajare. Bizuirea pe ceea ce avem în în producție, chiar dacă un an de zile nu vom face nimic în cercetare decît aceasta. De asemenea, trebuie să ne ocupăm nu de obținerea de rase noi, ci de rasele de animale pe care le avem, folosind reproducătorii cei mai buni și asigurînd o bună furajare. Bizuirea pe ceea ce avem în momentul de față este valabilă și pentru personal. Nu este vorba de a forma, pentru munca de acum în agricultură, un

Timpul faptelor

Am avut privilegiul să participăm, alături de alți confrăți, la recenta Consfătuire de lucru cu cadrele din cercetare și învățământ din agricultură, industria alimentară, silvicultură și gospodărirea apelor, ținută la sediul Comitetului Central. Desfășurată sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, ea a avut ca temă, rezumînd, o analiză cuprinzătoare a rezultatelor și obiectivelor cercetării, extinderea și generalizarea realizărilor obținute în activitatea științifică, promovarea progresului tehnic în domeniile respective, adîncirea integrării cercetării științifice și învățămîntului cu producția.

Secretarul general al partidului a condus lucrările și, mai mult decît atît, le-a imprimat ritmul, susținut, dinamic, le-a transmis din clarviziunea și înalta sa competență. Grație intervențiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, riguros și strălucit argumentat, Consfătuirea a devenit încă de la început ceea ce își propusese să fie, o dezbateră temeinică, cu adevărat lucrativă. Ale cărei concluzii să capete, imediat, putere de fapt și să contribuie cît mai repede, nu peste, să zicem, 5 sau 10 ani, la sporirea producțiilor agricole și, implicit, la creșterea bunăstării țării.

Încă de la primul vorbitor, Cristian Hera, directorul adjunct științific al Institutului pentru cereale și plante tehnice Fundulea, Consfătuirea s-a afirmat ca un puternic nu declarat rutinei, rapoartelor festive și angajamentelor mai degrabă formale. Vorbitorul rostea cuvinte frumoase, dar nu totdeauna pline de conținut. Atunci însă, întinud exact, a intervenit tovarășul Nicolae Ceaușescu și, pe un ton de elegantă fermitate, i-a cerut celui de la microfon să iasă din șabloane și să discute concret, la obiect. Din elipa aceea, marcată prin aplauze de participanți, Consfătuirea s-a îndreptat cu pași apăsați spre scopurile ce-și asumase, devenind vie, dialog fructuos spre găsirea celui mai scurt drum în aplicarea în practică a rezultatelor cercetării științifice.

Generalizînd și folosînd, o dată în plus, exemplul cel mai demn de urmat, cel oferit zi de zi de secretarul general al partidului, neobosit și pilduitor în toate actele sale, ne-a fost parcă mai clar ca oricînd că trăim o vreme în care faptele primează, precumpănesc. Faptele concrete, adică munea, patosul creator, sudoarea.

OIDIU IOANIȚOIA

În continuarea vizitei în județul Dolj
tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu
au participat la deschiderea noului an de învățămînt

A învăța — o îndatorire patriotică fundamentală

„Să așezăm ferm la baza învățămîntului principiile socialismului științific, ale materialismului dialectic și istoric, concepția revoluționară despre lume și despre viață !”

„Însușiți-vă, dragi tovarăși, cele mai înalte cunoștințe, din toate domeniile, învățați, învățați și iar învățați !”

„Să formăm revoluționari, care să nu se tinguască, ci să pornească la luptă pentru a înălța patria pe piscurile luminoase ale comunismului, pentru independența României !”

(Urmare din pagina 1)

caid, satisfacția de a-l avea ca oaspete drag în acest moment sărbătoresc al începerii noului an școlar. Cu acest prilej tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu au vizitat partea centrală a orașului Craiova, reconstruită în totalitate după cutremur, la realizarea căreia s-a avut în vedere originalitatea și bogăția arhitecturii acestor locuri. Primul obiectiv vizitat a fost, cum era și firesc, Universitatea a cărei clădire monumentală domină centrul orașului, după care a urmat Liceul de matematică-fizică „Frații Buzești” și Facultatea de medicină. Pretutindeni în aceste locuri, tovarășul Nicolae Ceaușescu a purtat un dialog deschis, amplu privind problemele actuale ale învățămîntului, a dat indicații prețioase, a subliniat din nou sarcinile complexe care stau în fața elevilor, studenților și cadrelor didactice. Vizita de lucru s-a încheiat cu o mare adunare populară în centrul orașului, unde zeci de mii de oameni și muncii, studenți, cadre didactice și elevi au venit să se întâlnească din nou cu secretarul general al partidului.

Cuvîntarea, pe care secretarul general al partidului a rostit-o cu acest prilej, subliniază în primul rînd tocmai succesele remarcabile pe care nu numai județul Dolj, ci întreaga țară le-a obținut în dezvoltarea învățămîntului, științei, cul-

turii. Legătura continuă dintre învățămînt, producție și cercetare asigură o bună pregătire tinerilor pentru muncă, pentru a deveni, cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, demni cetățeni ai Republicii Socialiste România, constructori conștienți ai socialismului și comunismului în patria noastră. În noul an de învățămînt trebuie să se accentueze modernizarea, dezvoltarea pe baze noi a învățămîntului de toate gradele, pentru ca elevii, studenții, toți cei care învață să-și însușească cele mai înalte cunoștințe, din toate domeniile de activitate. „Să așezăm ferm la baza învățămîntului, a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, principiile socialismului științific, ale materialismului dialectic și istoric, concepția revoluționară despre lume și despre viață !” În continuarea cuvîntării, secretarul general al partidului a arătat că este necesar să se acționeze pentru ca profesorii și studenții să participe activ la cercetarea științifică, la activitatea de producție. Profesorii și studenții din învățămîntul agronomic, mai ales, să participe activ la procesul de modernizare a agriculturii, la realizarea noii revoluții agrare. Toți profesorii, toate cadrele din învățămîntul agronomic trebuie să conducă ferme agricole, să demonstreze capacitatea organizatorică și științifică de a obține recolte tot mai mari, să predea apoi studenților rezultatele pe care le-au obținut în producție, iar studenții să se încadreze activ și rapid în producție, în activitatea de dezvoltare a agriculturii, a tuturor ramurilor în care urmează să activeze.

Secretarul general al partidului a mai arătat că este necesar să se intensifice activitatea cultural-educativă, să se dea un nou imbold Festivalului național „Cîntarea României” care are un rol important în ridicarea gradului general de cultură și civilizație al poporului, în formarea omului nou, constructor conștient al socialismului și comunismului, în educarea patriotică, revoluționară a tuturor cetățenilor, a tineretului mai ales. Și cu acest prilej, secretarul general al partidului a adresat tuturor studenților și elevilor, întregului tineret al României socialiste o fierbinte și părintească chemare: „Însușiți-vă, dragi tovarăși, cele mai înalte cunoștințe, din toate domeniile, învățați, învățați și iar învățați !” Condiție esențială în dezvoltarea patriei, în ducerea mai departe a făcliei progresului, a minunatelor tradiții revoluționare. Subliniind misiunea istorică a celor două generații, cea care a asigurat și continuă să asigure și în prezent progresul națiunii, edificarea revoluției, și cea viitoare care se pregătește acum pe băncile școlii, devine tulburătoare, prin umanismul ei profund, observația tovarășului Nicolae Ceaușescu: „Dacă generația noastră a împlinit revoluția și construcția socialistă, vouă, tineretului de azi, celor de pe băncile școlilor, vă revine înalta misiune istorică de a asigura făurirea societății socialiste multilaterale dezvoltate în România, edificarea societății comuniste — visul de aur al întregii omeniri !” Deducem de aici că nu există misiune

mai nobilă decît aceea de a-ți servi poporul, patria, în orice împrejurări, de a fi purtătorul tradițiilor revoluționare, de a acționa totdeauna în spirit revoluționar, de luptă împotriva vechiului, de promovare a noului în toate domeniile. Tinerii, se subliniază, trebuie să rămînă totdeauna revoluționari, să trăiască, să muncască și să lupte ca adevărați revoluționari și patrioți înaintați. E nevoie să fim și să rămînem revoluționari pentru că nici drumul pe care înaintează poporul nostru nu este ușor. În drumul spre piscurile luminoase ale comunismului trebuie să avem permanent în memorie, spunea secretarul general al partidului, versurile care spun: „Cei ce se luptă murmurînd / De s-ar lupta și-n primul rînd / Ei tot atît de buni ne par / Ca orșicare laș fugar ! / Murmurînd, azi și orșicînd, / E plînsul în zădar !” Aceste înălțătoare versuri, ca și altele pe care le citează în cuvîntarea sa secretarul general al partidului, ne amintesc nouă, celor de acum, că a învăța nu mai este o simplă opțiune, un simplu drept, ci și o mare îndatorire, o patriotică îndatorire. Învățămîntul are deci îndatorirea patriotică de a forma revoluționari care să nu se tinguască ci să pornească la luptă pentru a înălța patria pe piscurile luminoase ale comunismului, pentru independența României, pentru o lume mai dreaptă și mai bună.

Rodnicul dialog de la București dintre președintele Nicolae Ceaușescu și emirul Jaber Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah

Noi perspective colaborării româno-kuweitiene

Efectuată la invitația președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, vizita oficială de prietenie în țara noastră a Alteței Sale șeicul Jaber Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah, emirul statului Kuweit, constituie o nouă ilustrare a bunelor relații româno-kuweitiene, a dorinței comune de a extinde colaborarea reciproc avantajoasă dintre cele două țări și popoare.

Noul dialog româno-kuweitian la nivel înalt a prilejuit abordarea unor importante probleme de interes comun, precum și un schimb de păreri în problemele internaționale actuale. După cum se subliniază în Comunicatul comun dat publicității, la încheierea vizitei, președintele Nicolae Ceaușescu și șeicul Jaber Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah au subliniat cu satisfacție că în perioada care a trecut de la vizita șefului statului român în Kuweit, în anul 1976, relațiile româno-kuweitiene au cunoscut o evoluție ascendentă. S-a lărgit conlucrarea pe tărîm politic, economic și în alte domenii de activitate, pe baza deplinei egalități, stimei și avantajului reciproc. Apreciind rezultatele obținute, cei doi șefi de stat au subliniat dorința și hotărîrea comună a țărilor lor de a extinde cooperarea dintre ele în diferite ramuri ale industriei, în domeniile agroindustrial, sănătății, turismului, transporturilor, comunicațiilor, precum și în domeniile financiar și comercial, în alte sectoare de interes reciproc. În acest context au fost examinate posibilitățile de finanțare în comun și de realizare a unor proiecte concrete în domeniile menționate, ca și înființarea de societăți mixte și alte forme moderne de cooperare în producție, pe baza avantajului reciproc. Comunicatul comun menționează, de asemenea, că președintele Republicii Socialiste România și emirul statului Kuweit, din dorința de a imprima o creștere rapidă a raporturilor bilaterale, și-au exprimat hotărîrea de a incuraja și promova dezvoltarea contactelor directe dintre țările lor, la toate nivelurile. Legat de aceasta, s-a hotărît să fie convocată, la o dată cât mai apropiată, Comisia mixtă interguvernamentală de cooperare economică și tehnică.

În cadrul schimbului de păreri în probleme internaționale, cei doi șefi de stat au subliniat necesitatea ca, în condițiile actuale, să se acționeze pentru oprirea agravării tensiunii în viața internațională, pentru reluarea și continuarea politicii de destindere și pace, pentru respectarea în relațiile dintre state a principiilor egalității în drepturi, respectului independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, nerecurgerii la forță și la amenințarea cu forță, pentru soluționarea pe cale politică, prin tratative, a stărilor de incordare și conflict care există în diferite regiuni ale lumii. A fost reliefată, în acest cadru, poziția celor două țări cu privire la reglementarea globală, pe cale pașnică, a situației din Orientul Mijlociu, necesitatea intensificării eforturilor pentru a se ajunge la o pace justă și durabilă, care să ducă la retragerea Israelului din teritoriile arabe ocupate în urma războiului din 1967 și la soluționarea problemei poporului palestinian prin respectarea dreptului său la autodeterminare, inclusiv la crearea unui stat palestinian independent. Din partea kuweitiană s-a exprimat grațitudine pentru poziția justă adoptată de Republica Socialistă România față de cauza popoarelor arabe și pentru sprijinul pe care România îl acordă acestei cauze. Cei doi șefi de stat și-au exprimat profunda îngrijorare față de continuarea escaladării cursei înarmărilor, ceea ce reprezintă un pericol grav la adresa păcii și securității mondiale, și s-au pronunțat în favoarea adoptării de măsuri urgente în domeniul dezarmării, și în primul rînd al dezarmării nucleare, scoțînd în evidență imperativul opririi cursei înarmărilor, al încetării producției de arme nucleare.

Încheiat cu rezultate rodnice, care deschid largi orizonturi conlucrării româno-kuweitiene, noul dialog dintre președintele Nicolae Ceaușescu și emirul Jaber Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah se înscrie ca un moment important și semnificativ în dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare multilaterală dintre țările și popoarele noastre.

ION CODRU

Oameni, fapte, idei, în noua revoluție agrară

Ce crede Constantin Gh. Munteanu, din Mofleni, despre pământ

Îl cheamă Constantin Gh. Munteanu. Constantin Gh. Munteanu din Moflenii Doljului, strada Abatorului nr. 8. Are o nevastă voinică, Elena, o fiică la fel, bine hrănită, Doina, un ginere pe potrivă, Ștefan Florea, bun să ridice de la pământ jugul bouului cu un deget. El, Constantin Gh. Munteanu, parcă-i mai suplu, mai mlădios, mai puțin la trup decât ceilalți, dar ceva din înfățișarea și din aerul lui, din linia prea ferm închisă a sprincenelor peste privirile posesive, din felul în care se mișcă, arată că el e stăpân, comandantul, șeful.

Are o casă frumoasă, cu etaj și cu scară interioară, făcută cu mâinile lui, din muncă lui. O casă un pic cam orgolioasă, al cărei meșter constructor a luat ca bază cula olteană, pe care a supradimensionat-o, răpindu-i din eleganță și armonia primă, dar făcând-o cum trebuie, adică încăpătoare pentru o familie de voinici. O casă totuși frumoasă, scutită de zorzoanele mahalalei, deși Moflenii se află în prelungirea Craiovei, în mahalaua ei, cum s-ar zice. O casă cam cum se fac astăzi, la țară, casele, de către cei în stare să și le facă. O casă în care el, cei patru, se simt bine, deși stau în ea cu un singur picior. Un picior, s-ar zice, pentru toată familia, celelalte fiind descălate din zori, de fapt dinainte de zori, de papucii domestici și rămânând, goale, în cimp, până noaptea târziu.

Ne mărturisește (discuția are loc aici, în cimp, în vreme ce omul dă de mîncare vitelor, adică balanului, țaurășului, celor două vaci, celor două minzate) că a citit cu cea mai mare atenție cuvîntarea rostită de secretarul general al partidului la reuniunea consfătuire de lucru pe problemele agriculturii. E foarte mulțumit, zice, de cele ce-a spus tovarășul, fiindcă l-a întărit în niște credințe, în niște lucruri pe care el, om al pământului, simțea de mult că sint așa și nu altfel. Adică l-a întărit în ceea ce el însuși, Constantin Gh. Munteanu, țăran de 56 de ani, crede despre pământ și despre chipul în care trebuie îngrijit, iscodit, iubit și lucrat pământul acestei țări. I-a plăcut cu tovarășul Nicolae Ceaușescu cere să ne ocupăm de pământ, mai mult decât pînă acum, nu cu vorbele, ci cu faptele. Că dacă treburile s-au cam încurcat uneori prin agricultură, asta e fiindcă între ce trebuie, adică între ce cere partidul, și ce se face, a fost și e încă măcinare de vorbe. Măcinare de vorbe, ca o măcinare de vînt a morilor care nu dau făină. Istețimea țărănească a abandonat de mult astfel de mori, în favoarea celor cu combustie internă sau cu motor electric. Rămîne s-o facă și cei ce sint puși să răspundă de țărani și de pământ.

„Mai pe concret“, cum zice interlocutorul nostru, iată, el, cu nevastă-sa, cu fiu-sa, cu ginere-su, mîncă numai din ce produc. Se duc prin piața Craiovei, că de dus se duc, ce țăran e ăla care măcar la două-trei zile nu scormonește cu ochiul piața, adică barometrul întimplărilor calde sau reci ale cîmpului?

La început a țînut mai mult oi. În '73 le-a vîndut: 133 de oi, păcat de ele, erau frumoase, aveau șuvița de lină de două palme, „da' nu ne-au mai dat pășune, cineva a zis să se termine cu pășunile și s-a terminat“. Acum, oi are doar C.A.P.-ul. Are 600 de oi, într-un sat în care, pe vremuri, creșteau cu mîile și rîșniile. „Nu le-ngrijesc, bagă berbeacul în turmă, așa, prin august, că atunci le vine lor la socoteală, da-i socoteală proastă, că mielul iese după Anul nou, cînd îl doboară frigul. La noi acasă bagăm berbecul pe 10 octombrie. Oaia fîta prin martie, cînd da soarele și larba bună“. De prin '76 s-a apucat să crească vite și să le contracteze cu statul. Anul ăsta dă vreo 2000 de kilograme de carne. A contractat și vreo zece oi, le-a predat. Are contract și pentru sfeclă, pentru vreo 400 de kile, da' el o să dea vreo 1000. E singurul din Mofleni care are contracte, adică singurul cu contracte „adevărate“, onorate prin producție proprie, nu prin achiziții de-a treia mînă, „că știți dv. cum se face, omul cîcă încheie contract de vițel, da' vițelul ăla nu-l crește el, îl cumpără, adică își fură singur căciula și jerpelulele bine și pălăria statului, o face sită, de curg banii prin ea fără nici un folos“. Are și păsări, vreo 160 de rațe, giște, găini. Ce mai are? Are pământul ăsta pe care produce porumb și cartofi, roșii, fasole și sfeclă, pe care a mai semănat, nu numai de frumusețe, și niște flori, și niște butuci de vie, puși sub veghea cînilor, căci așa se obișnuiește, butucii ăștia avînd și ei, ca și cîinii, nume, fiind adopți în familie și strict împărțiți în răspunderea celor patru. Pe pământul ăsta a mai săpat și un puț, a mai ridicat și un fel de staul, a mai pus și o baracă (primăvara, vara și toamna aici doarme, cînd îl răpune munca și cade ca un butuc, sub veghea aceluiași cîinii). Cel mai mult îi place să se ocupe de vite, dă lapte statului, dă mîi de kilograme. Și taică-su, și moșu-su, făceau la fel, erau lăptari, pământ n-aveau, aveau abia un pogon. Lotul pe care-l munceste acum are cam un hectar și jumătate. Nu-l are de mult, doar de cînd șeful statului a zis să li se incredințeze loturi celor capabili să le ducă la recoltă. Terenul ăsta, de vreo douăzeci de ani, a fost, pe rînd, al consiliului popular și al capului, înainte vreme era al pre-

torului Bădescu, după aia, douăzeci de ani, a stat pîrloagă, era numai mărăcin. Anul trecut așa era: mărăcin. Consiliul l-a arat în vreo două rînduri, voia să semene pe el niște pir, avea plan de pir, da' n-a mers, era așa de sălbăticit că nici buruiana de pir nu-l voia. Primarul și secretarul consiliului l-au chemat într-o zi, „bă nea Costică, i-au zis, mata spui că ești ins harnic și cu ambiție, ia dumneața terenul ăsta, încearcă să pui furaje, să crești vite pentru contract. Noi ți-l dăm cu hirtie la mînă, dacă vrei îți facem hirtie pe zece ani“. S-a temut să facă hirtie pe zece ani, pămîntul era numai mărăcin, mărăcină cit copacul, își suia nepotul pe cal și copilul nu se vedea prin blînaraua de țepi. S-a apucat, cu toți ai lui, să-l lucreze, a lucrat cum se vede prin filme, „ca-n Texas“, au defrișat mărăcinii cu foc, se prăjise cerul de pălălaie, ziceai c-o să crape ca o sticlă înfierbîntată de lampă. Au spart crusta pîrlogului, și-au rupt în ea sapele, le-au făcut numai dinți, dinți iuți lucii, da' nu s-au lăsat, au destelenit, au îngrășat cu bălegar, au făcut producție. Ar mai pune în pămîntul ăsta și altele, ar pune ceapă, usturoi, da' îi e cam frică, frică nu de pămînt, ci de primărie. Primăria i l-a dat pentru furaje. Dacă el îl face mai rentabil, oare n-o să pătească nimic?

Ne privește întrebător. Întrebător și în același timp nerăbdător, se pare că l-am țînut cam mult de vorbă. N-are răbdare — nu-l răbdă timpul! — să stea la taclale cu musafirii, cînd treburile pămîntului sint atât de multe și de prezente. Un om care nu stă, nu știe să stea, care vibrează tot timpul, în ritm cu cîmpul ce-l înconjoară, cu vegetalele care, în amurgul de toamnă cu aerul neclintit, fără pic de vînt, freacă ca într-un cutremur magnetic. O vibrație, un cutremur pe care omul le-a luat de la vegetale, sau, poate, le-a suflat el asupra lor.

Constantin Gh. Munteanu, țăran român de 56 de ani, ar vrea să crească mai multe vite, ar crește, zice, vreo 300 de oi numai pe digul Jiului, azi pustiu; dar cine-i dă voie? Cine-i dă voie în marginea Jiului, unde din paragina de azi el ar scoate o pășune ca-n „Miorița“? Ar crește mai multe vite chiar și aici, în țărul lui, de-ar fi ajutat cu ceva țărițe, cu ceva gozuri, cu ceva pleavă, pe care morile le aruncă-n vînt. Dar cine să-i dea, cînd nu primește nici măcar gozul și pleava la care îi dau dreptul contractele lui pentru animale?

Ne mai privește o clipă întrebător. Memorăm întrebările, ca să le scriem aici, spre știința celor în drept. În timp ce ginere-su Ștefan ne duce cu „Lada“ lui la gară, grăbit foarte să nu piardă un meci de fotbal, vedem, la un chioșc de legume și fructe din marginea orașului, niște inși ce fac coadă la nu știu ce. „Aia trei din față sint de pe la noi, din Mofleni“, ne spune Ștefan.

ILIE PURCARU

Nucii de la Cernavodă

— Tovarășe inginer Gheorghe Georgescu sînteți directorul I.A.S.-ului Cernavodă. Atita știm despre dumneavoastră. Vă mărturisim că o zi întreagă v-am căutat. V-am găsit seara țîrziu. Vă rugăm în continuare să vă prezentați.

— Ce să vă spun despre mine? Am 36 de ani, sînt din Argeș și de doisprezece ani, de cînd am terminat facultatea, muncesc în Dobrogea. Am lucrat o bună bucată de timp la Ostrov, o zonă asemănătoare cu cea de la mine de acasă, fapt ce m-a făcut să mă îndrăgostesc pentru totdeauna de aceste pămînturi. De trei ani lucrez la I.A.S.-Cernavodă, una din cele mai mari unități de acest gen din țară.

— Ce vă face să credeți acest lucru? — Marea suprafață de teren și profilul unității care este diversificat și complex. Peste 3000 de hectare repartizate pentru cultura mare și zootehnie, 1840 hectare cu viță-de-vie (900 hectare cu struguri de masă), 220 hectare de livezi.

— Într-adevăr, cifrele sint impresionante. Dacă în discuția noastră am dezvoltat fiecare sector al I.A.S.-ului Cernavodă, ce ne-ați putea spune?

— Să începem cu via. Cum se deduce, din ceea ce v-am spus, ea se împarte în două. Struguri de masă și struguri pentru vin. Soiurile sint foarte diverse, soiuri care corespund bine din toate punctele de vedere zonei, obținîndu-se producții medii de peste 18 tone la hectar. Anul acesta, prin măsurile luate, conform indicațiilor date de către conducerea superioară de partid, rezultatele vor fi mult mai mari. Și cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, la ultima consfătuire de lucru de la C.C. al P.C.R.: „În general, trebuie să punem un mare accent pe soiurile de vie care necesită mai puține tratamente, țînînd seama nu numai de costuri, ci și de influența nocivă asupra sănătății oamenilor a produselor chimice, în cantități exagerate“, la I.A.S.-ul Cernavodă s-au urmărit tocmai aceste lucruri. Să se meargă pe soiuri cit mai adecvate, pe soiuri cit mai puțin pretențioase. Și ca rezultat: o importantă forță de muncă este distribuită către alte sectoare. Ce să mai dori să sublinieze este faptul că beneficiind de un microclimat specific, aici strugurii se coc cu o săptămînă mai devreme decît în celelalte unități și conțin o mare cantitate de zahăr. Pomicultura este concentrată pe două mari plantații: de cais și de cireș. I.A.S.-ul Cernavodă deține un record la cais. Peste 17 tone la hectar. La cireș producțiile variază între 8 și 10 tone. Plantațiile sint în stil clasic și soiurile sint timpurii. Dar, cea mai mare slăbiciune, s-o spun așa, a mea, o reprezintă cultura de nuc și de migdal. Îmi place să cred că, în viitor, zona Cernavodei va fi prima din țară în cultura nucului și a migdalului.

— Am văzut pe cîteva șosele din jurul Cernavodei plantați nucii.

— Cu ani în urmă, experimental, s-au plantat, pe marginile șoselelor, în cîteva porțiuni, în locul plopii și duzilor, nucii. Acum pomii sint deja pe rod. Visez ca, în curînd, alături de cais, care aici nu era considerat pom de tradiție, nucul să prindă rădăcină în pămîntul dintre Dunăre și mare. Și de ce să n-o spunem, același lucru îl doresc și migdalului.

— Dacă, cum spuneți dumneavoastră, experiența a reușit, de ce nu s-a demarat mai repede în acest sens?

— Nu s-a ieșit dintr-o anumită inerție. Consider că, tot ceea ce v-am spus vor fi puncte de plecare, pentru noi, în noua revoluție în agricultură. Important, după părerea mea, este și faptul că generația noastră, pe lingă noutățile care apar, trebuie să știe, să-și cultive și să aplice, acolo unde este cazul, tradițiile. Numai așa se poate progresa. Nu doresc să fac filozofie. Dar sint copil de țăran și nu uit acest lucru. Și revenind la nuc, el trebuie să se modeleze perfect pe tradiție.

— Dar despre terenuri, despre folosirea lor la maximum de randament ce ne puteți spune?

— Așa cum se spune „a pune omul potrivit la locul potrivit“, așa se spune și în agricultură; să folosim terenul potrivit pentru cultura potrivită. Concret, despre ce este vorba: de la Cernavodă pînă la Ostrov experiența a demonstrat că plantațiile cu viță-de-vie, nuc, cais, cireș și migdal au dat rezultate foarte bune. Chiar, de excepție, așa putea spune. Se ajunge la un beneficiu, pe hectar, pînă la 40000 de lei, în funcție de cultură, în funcție de piață și de condițiile anului respectiv. Dar, și aici este o neînțelegere. În mare parte aceste terenuri sint cultivate cu cereale. Datorită pantelor mari, teren necorespunzător cerealelor din cauza eroziunilor, se obțin randamente scăzute. Beneficiile, de multe ori sint de 3-4000 de lei la hectar. Consider, și cred că mulți specialiști sint de părerea mea, că este o situație anacronică să se planteze viță-de-vie și pomi în bazinele care sint de tradiție cerealiere (teren plan, sol de mare fertilitate), iar cerealele să fie aduse în terenurile bătute de Dunăre. Ca să fiu și mai explicit, nu odată am văzut, pe aici, combine în funcțiune, în timpul recoltării, trase de tractoare. Atunci ne întrebăm, și pe bună dreptate: unde este eficiența? O reorganizare și o revedere a suprafețelor este bine venită. Din aceste motive, noi, cei de la I.A.S. Cernavodă nu sîntem de loc mulțumiți de rezultatele obținute în cultura marea.

SORIN POSTOLACHE

Opinia unui alegător

Poveștile de la Bugiulești

Cine știa, pînă de curînd, ceva anume, despre Bugiulești, un sat vîlcean de la marginea de sud a județului unde încep și dealurile și vîile odată vestite? O știre încă prea puțin exploatată de presă și cu prea multă timiditate strecurată de la început, lăsa să se înțeleagă cu o bătrînicioasă precauție, așa cum facem noi din păcate cînd e vorba de un român cu șansa de a intra în istoria științei, că la Bugiulești-Vilcea, Nicolaescu Ploșor-fiul ar fi descoperit o dovadă irefutabilă ilustrînd cea mai veche prezentă a omului primitiv pe continentul european: Australopithecus-oltensis! Așa am ajuns la Bugiulești și așa am aflat că Bugiulești sint un sat cu vîi sau mai bine zis cu tradiție în cultura viței-de-vie. Cu tradiție, dar în prezent mai ales cu ambiția de a egala tradiția căci iată ce vreau eu să vă spun în aceste Povești de la Bugiulești care n-au nimic de a face cu descoperirea lui Ploșor-fiul sau cu ceva, rămîne să ne dumirim împreună.

Vă să zică mă duc la Bugiulești să văd locul senzațional descoperirii, dar înainte de a ajunge la el mă întîlnesc cu inginerul Stroie, fiu al Bugiuleștilor și aflat azi director al Direcției Viei și Vinului și împreună cu el și cu colaboratorul lui Bușcu — alt om de ispravă al unei bălăli nobile, intru în vîile care se răsăteau sub un soare pentru noi nemilos. Și astfel fac, mai bine de o jumătate de zi, o călătorie de vis pe dealurile iar zic, odată vestite ale vîilor vîlcene pînă dincolo de Orlești și aflu (și nu mă mai satur) cit de puțin știu — sau numai eu sint cel care știe atît de puțin? (Însă adevărul e că prea puțin se știe, totuși, din ce

ar trebui să se știe) și aflu acele povești numite de mine „de la Bugiulești“.

La Bugiulești au fost vîi vestite, la Măciuca la fel, la Mitrofanii ce să mai vorbesc, dealurile Drăgășanilor ca peria, cînd te uitai odată de la Belona, de jur împrejur numai viță de vie, o mare de viță de vie și furnicarul oamenilor neostenit, pînă toamna țîrziu, fiindcă via are suflul și nu poate fi lăsată singură nici o clipă. Ce se petrece acum aici? O tulburătoare — așa zice eu — pătimașă ambiție a inginerului Stroie (mi s-a transmis, — de ce să nu recunosc — și mie) de a face ca vîile să renască la rangul celebrității lor de odinioară se justifică prin admirabile argumente. Și meritul acestei ambiții începe să se vadă limpede în ciștigarea sau mai exact în recîștigarea încrederii colectivităților în șansa viței de vie de a le spori avuția. Căci acesta e adevărul. Ce s-a petrecut, mai pe timpuri, în acest bazin viticol, a fost pierderea încrederii țăranilor în rostul lor de sute de ani, acela de viticultori. Cum să mai crezi în rostul viței de vie cînd la Măciuca, nu prea demult, un hectar de vie dădea abia o sută de kilograme de struguri? A fost posibil așa ceva? — veți zice. A fost și nu stau acum să descuro toate itele acestei povești neîncluse, deocamdată, în culegerea promisă, dar inginerul Stroie a trebuit să le descure pentru că el le-a trăit pe pielea lui, fiu de țăran de la Bugiulești. Important e că azi în toată zona se fac eforturi ce se cer subliniate călduros pentru a da tuturor dealurilor înfățișarea pe care o merită.

Se anunță o recoltă de struguri bună în toată țara și, bineînțeles și în Țara Drăgășanilor, însă producția va fi încă departe de ce a fost pentru că și suprafața e încă departe față de ce a fost și pentru că acimatizarea soiurilor noi, reabilitarea celor vechi (mai ales a aceluia dacă am avea răbdare să o facem), cer încă timp și îndărătnicie, și ambiție, și patimă și suflul și cinstea de a spune adevărul despre realitatea fiecărui petec de

pămînt capabil să fie mai roditor sub mina harnică a omului de ispravă. Ce am înțeles eu de la inginerul Stroie și de la Bușcu, colaboratorul său? Că avem oameni de nădejde și știam, dar că avem prea puțină răbdare să-i ascultăm în ce știu ei poate mai bine decît noi și că uneori nu ne convine cînd ni se spune adevărul pentru că ni se pare că nu e conform cu iluzia noastră despre el. Multe terenuri intrate în conștiința zecilor de generații de viticultori iscusiți au fost transformate în terenuri agricole și bineînțeles că n-au dat randamentul scontat dar, astfel, au devenit intangibile pentru viță-de-vie și gospodăria s-a trezit încărcată cu suprafețe agricole care nu produc și fără via care aducea belșug iar despre revenirea la firesc părea că nu se mai poate vorbi. Asemenea isprăvi s-au petrecut și cu unele islazuri de vite, și cu unele pruneturi, și cu unele ostroave de zarzavat.

Azi podgoriile de la Bugiulești și de la Măciuca și de la Firtăștești și de la Valea Mare încep să-și vie în fire, producțiile încep să dea speranță că acei care le îngrijesc se află pe drumul cel bun, însă mai e mult de muncă și mai e încă nevoie de curaj și mai e nevoie ca specialiștii să se gîndească și la soiurile care au făcut faima zonei, la Gordanu și la Crimpoșia care umpleau carul altădată și rezistau bine la toate intemperile și se multumeau cu puțin, fiindcă și cei vechi mai știau cite ceva.

Important e că lucrurile merg spre bine și că sint oameni buni în fruntea acestor lucruri. Dar să nu uit de Bugiulești și de celebra descoperire. Cum spuneam, mi se pare că am vorbit cam timid despre ea. Cam timid vorbim de la o vreme despre oamenii care fac ceva în țara asta. Să nu ne sfîim să-i lăudăm, să-i ascultăm cu încredere ce ne spun și să le dăm înțîietatea pe care o merită. Cu cit o țară este mai bogată în valori individuale cu atît gîndirea ei colectivă este mai bogată.

DINU SĂRARU

Anchetă la sugestia unei cititoare

Cum ne simțim în casele noastre?

Primii zilele trecute o scrisoare în care se înserează printre altele: „...Ce-ar fi să vă ocupați în paginile revistei de un domeniu care, după părerea mea, doare pe toți locatarii cu bun-simț ai orașelor, adică de felul cum se trăiește în blocurile de locuințe? Un bloc este un mic oraș unde oamenii civilizați se retrag în apartamentele lor, după opt, nouă sau chiar mai multe ore de muncă, să se odihnească, să beneficieze de liniște, să citească o carte într-o ambianță plăcută, într-un cuvânt să-și refacă forțele... În acest sens, o anchetă cu titlul „cum vă simțiți la dumneavoastră acasă?” sau ce fac locatarii blocului pentru o ambianță plăcută după orele de muncă ar fi binevenită și aplaudată de toți oamenii de bun-simț, considerând că aceasta este o problemă vitală pentru o viață civilizată, sănătoasă. În speranța că veți da curs acestei scrisori, vă mulțumesc, Iancu Maria, Bulevardul 1 Mai, nr. 327, Bl. B 12, Sc. A, Ap. 2, Sector 1”.

Iată de ce mai mulți reporteri ai revistei au întreprins o vizită prin câteva blocuri de locuințe reperind starea de bună sau proastă vecinătate, nivelul respectului reciproc al oamenilor, respectul față de civilizația și confortul mediului ambiant.

Apel la bunul - simț

E duminică după-amiază, la ora cind oamenii își îngină timpul între o emisiune tv sau un somn binevenit după o masă stropită cu licori. Pe stradă e puțină lume. Numai copiii sparg liniștea în tândări. Petele multicolore ale hainelor lor se pierd în noianul de hirtii și gunoaie din iarba arsă de soare. La parterul blocului 20, cel mai înalt din cartierul micro-raionului 6 din Tirgoviște (are 10 etaje), stăm de vorbă chiar cu președintele Asociației de locatari. Constantin Dumitrescu. E pensionar, fost militar, și de 2 ani e ales președinte. Are în grijă 6 blocuri, dar nu e deloc mulțumit de felul cum sînt gospodărite de către oameni. Unii înțeleg să facă treabă, alții doar pretind dar nu fac nimic. Și asta se vede imediat.

Părăsim locul civilizat, îngrijit vopsit, curat al intrării A din blocul nr. 20, în fața căruia se află o grădină bine întreținută cu flori și viță-de-vie. Ajungem la scara B unde ne aflăm într-altă lume. Usile sînt vratești, fără geamuri, pereții coscoviți, mizgăliți și spațiul verde lăsat în paragină. Aflăm că aici locuiesc mai mult oțelari și că ei, în general, sînt în această împrejurare negospodari. „Apartamentele lor și le îngrijesc, afirmă Alexandru Vrinceanu, lăcătuș mecanic la secția oțelărie și responsabilul scării B, dar restul spațiului dat în folosință comună rămîne de batjocură. Ba, mai mult, unii oameni aruncă și resturile menajere pe geam, în grădina din fața blocului sau pe trotuar. Uneori te poți trezi cu roșii în cap! Așa se amuză cite unii cu trecătorii! De o vreme nu mai fac nici eu nimic, spune tînărul muncitor, e bătaie de joc. Am de furcă cu locatarii de la 44 de apartamente, dar mai ales cu copiii acestora. Uneori mă trezesc amenințat cu bătaia sau chiar cu o frazelă trîntită în cap, cum am pățit cu Vasile Pirvu. E lăcătuș, dar mai mult bea decît lucrează. Și pe urmă, cîcă a fost fotbalist și are dreptul să facă tot ce vrea! Sau Alexandru Popa de la Laminorul de profile mijlocii și usoare care a adunat peste 8 000 lei datorie față de stat, neplătindu-și obligațiile de locatar. Are și ordin de evacuare. Ei, cum le putem cere acestor vecini contribuția pentru vreo remediere?” Dar apartamentele lor? „Păi ale lor sînt curate, că acolo devin oameni gospodari, dar dincolo de usa casei nu mai fac nimic, decît murdărie și distrugere”. Pe chipul responsabilului de scară, muncitor în toată puterea cuvîntului, se aterne revolta. Ne ceartă pe noi pentru colocatarii lui! „Păi, măi tovarășe, de ce să mai fac ceva? Nu-mi place ce văd, dar ce să mai fac? Nu mai știu ce să mai fac! Copiii nu sînt educați deloc în spiritul gospodăriei, al păstrării bunurilor comune. Să-i bat? N-ar fi rău să-i mai putem bate, dar cînd o faci sar toți revolțaiți că de ce le bați odorul...” „Ba eu îl bat pe-al meu. De bătuț. Il bat, intervine soția lui Vasile Zlat, casnică, dar asta nu ajută, că fac alții mizerie și gălăgie”. În concluzie, cine-i de vină? Copiii sau părinții? Mai mult de jumătate sînt oameni veniți din alte orașe, ca urmare a exploziei noii industrializări a orașului, și socotesc că nu au nici o datorie civică față de locul în care trăiesc acum, față de orașul care i-a adoptat. Părăsim scara B posomorîti. Bărbați și femei, copii frumoși și curat îmbrăcați intră și ies pe această usă a neîntinerii și urîteniei. Oare toate acestea nu-i deranjează?

La scara A profităm de prezența președintelui și de atmosfera din jur pentru a sta de vorbă. Și iată ce mai aflăm. Că în curtea interioară a blocului proiectanții n-au prevăzut o gură de scurgere a apei provenite din ploa și ea se duce la subsol sau cade deasupra gunoaielor. „Cere-m curățenie din partea locatarilor, dar chiar gospodării orașului nu o respectă, nu se ocupă de această problemă”. În timp ce mai zăbovim la intrarea A, mirosuri grele, insuportabile invăluie casa scării. Curtea interioară a devenit un fel de maidan plin de gunoaie, căci din gura ghenei se revărsă zeci și sute de kilograme de resturi menajere. Chiar dacă e prevăzută, în plan, ca gunoaiul să se ridice de 2 ori pe săptămînă, cei de la IGO Tirgoviște nu vin decît o dată la 2-3 săptămîni!!!, invocînd lipsa de masini, carburanți, mină de lucru etc. Vă imaginați ce se întîmplă aici? Aici unde sînt amplasate și ferestrele băilor de la toate apartamentele, ferestre ce nu pot fi deschise niciodată? E drept, oamenii mai mătură, mai spală, dar cum te poți lupta

cu cite 2-3 căruțe de gunoi? ! El se adună, se adună... Cum putem cere oamenilor curățenie și civilizație cînd trebuie să suporte asemenea neglijențe pe care ei nu le pot îndrepta pentru că n-au mijloacele necesare și se pare, nici destulă putere de convingere. Doar un telefon sau o serie de telefoane date tovarășului director al IGO mai salvează din cînd în cînd situația. Oamenii se retrag în casele lor curate, cu apă caldă, cu apă curentă, cu gaze la bucătărie, trăind într-un spațiu curat, frumos dar cit mai departe de restul străzii. Plecăm gîndindu-ne la ajutorul ce l-ar putea primi acești oameni din partea deputatului, din partea conducerii I.G.O. - Tirgoviște, pentru a onora condiția de civilizație și confort oferită de noua arhitectură a orașului. Și poate că aplicarea unor amenzi aceluia care încalcă normele de civilizație și disciplină publică ar fi binevenite. Pentru că, doar anelul la constiință, după cum se pare, nu dă întotdeauna rezultate.

CORNELIA BARBU

Nimeni n-aude, nu vede

Sîntem în cartierul Micro 19 Galați. Îi parcurem cu mașina de la un capăt la altul, admirînd pe ici pe colo mina unui bun gospodar: flori, alei umbroase, ronduri îngrijite. Trebuie să cauți însă pentru a descoperi astfel de imagini. Refii, mai degrabă, că locatarii nu prea se omoară să-și facă din cartier o grădină, să-și aranjeze și să-l îngrijească - așa cum avusesem ocazia să vedem în alte cartiere ale Galațiului: Mazepa, Ţiglina 1, Ţiglina 2... Mai mult chiar, unii dintre ei parcă fac dinadins invers, aruncînd de la etaj gunoaiul, degradînd și puținul pus de ceilalți.

Imaginea care ne apare în față pare anume creată ca o lecție moralizatoare și intitulată „Așa nu!” De jur-împrejurul blocului G 1, hirtii mototolite, coji de pepeni, resturi de țigări fumate. În colțul blocului, împrėjmuț cu un gard de sîrmă, containerul de gunoi. Și el într-o stare jalnică, ruginit și desfăcut din încheieturi. În jurul lui, gunoaiul se adunase în moviște, pe care un bătrîn cu pălărie se tot omora să le depășească, pentru a ajunge la container. Nu ca să arunce gunoaiul, ci ca să-l scoțosească pe cel adunat, cu un fier rotunjit la un capăt. De la distanță pare un pescar. Concentrat, răscolește gunoaiul urit mirositor (neridicat de cine știe cînd) în căutarea unor sticle. Le reperează, le ia în mînă, le cercetează, după care le strecoară lîngă altele, într-un sac încropit. Astfel de imagini, nestîngerit derulate, întîlnim mai la toate containerele din cartier. Intră, pare-se, în ambianța locului.

Ne întorcem spre blocul G 1. Garsoniera din colț, a cărei „fereastră” dă spre container, oferă, fără exagerare, o imagine de cosmar. Ghilimelele de mai sus vor să sublinieze că fereastra propriu-zisă dispăruse de la locul ei. Era aruncată în cameră, pe linoeumul fost cîndva verde, înconjurată de cioburi, de sticle goale, de cutii de conserve, peste care domnea un cap de pește uscat de vreme. În sfîrșit, tot acest dezastru ne stîrnea curiozitatea să aflăm cite ceva despre locatarii acestui bloc. Cei mai mulți sînt burlaci. Unii fără muncă - ne informează familia Cefalău. Nu-i interesează cartierul, confortul blocului. Pentru ei, a avea aici o garsonieră înseamnă să aibă un pat în care să se culce și o cameră unde poșosez adeseori fel de fel de tineri dubioși. Motiv pentru care deseori apar scandaluri, iar oamenii cumsecade sînt mai mereu deranjați.

Discuțăm cu administratorul blocului, Dumitru Serea. În urmă cu șase ani, cele două blocuri de garsoniere (mai există și G 4, cu nimic deosebit de G 1) au fost complet reparate. El, dar atunci a fost atunci - filozofează omul. Acum, pare-se, se vor îndrepta lucrurile. Deja s-a făcut devizul pentru înlocuirea instalațiilor sanitare, pentru remedieri ce se impun (în interior blocul lasă impresia că este al nimănui). Din '78 - ne spune administratorul - ne zbatem să ajungem aici. Ne întinde un dosar voluminos, cu adrese, referate, răspunsuri oficiale. Aflăm, răsfoindu-l, că locatarii exasperați de starea blocului lor refuză să plătească întreținerea. Descoperim și numeroase apeluri către miliție pentru depistarea răufăcătorilor acuați în bloc.

Liniștea locatarilor din cartierul Micro 19 Galați depinde, într-adevăr, și de „curățirea” blocurilor G 1 și G 4 de răufă-

cători, tineri învățați cu nemunca, scandalagii, pentru că așa cum sublinia interlocutorul nostru, chiar dacă oamenii se gospodăresc, vin ceilalți și strică totul. Nimeni nu știe cine a fost devastatorul, nimeni nu vede, de obicei noaptea au loc bătăile și scandalurile... Să sperăm că devizul repunerii pe picioare a G-urilor va deveni o realitate pînă la intrarea în iarnă. Să sperăm, de asemenea, că se va reinstaura climatul de viață civilizată, liniștită, și în aceste blocuri devenite „oile negre” ale cartierului. Nu de alta, dar și acolo trăiesc oameni, oameni muncitori și cumsecade care luptă să creeze un confort, o ambianță plăcută - acțiunea lor asemîndu-se cu citeva picături într-o mare de apă. Ei repară, ceilalți strică; ei pun becuri la instalațiile sanitare comune, peste noapte dispar.

GEORGETA ȘTEFANESCU

Trăim cum trăim,

dar să-i lăsăm

și pe alții să trăiască

Din balconul apartamentului său de la etajul al optulea, Tănase Badea vede un cîmp și pe cîmpul acesta, un an grîu, un an porumb. Aici se termină Bucureștiul. La fel de bine se poate spune că aici începe. Dealtfel, cele mai multe din lucrurile și întîmplările locului îngăduie și o părere, și alta. Blocul e nou dar toate obiceiurile familiilor care-l ocupă sînt vechi. O lume pestriță, care a părăsit un fel de viață și încă nu s-a dumirit la celălalt. Blocul se cheamă „numărul 3 Titan Ozana”, strada se cheamă Gura Ialomiței 7, sectorul 3, iar cetățenii care-l stăpînesc se cheamă în fel și chip, nume venind mai dinspre marginea urbei, mai de pe străzile pitite, cu gospodării de chirpici și trai amestecat: cite curți, tot atîtea reguli. În cele 220 de apartamente, croite pe înălțimea unor zece etaje și pe cuprinderea a cinci scări, locuiesc 975 de cetățeni, din care 487 cetățeni prunci și copii. Apartamentele sînt proprietate de stat. Cetățenii s-au mutat cu o repartiție și cu o credință că li se cuvenea de mult o locuință nouă. Existînd convingerea unui drept, existînd - într-o seamă de familii - sentimentul că dreptul era, de fapt, chiar mai mare, destul locatari simt așa, un soi de aminare. Casa, adică, nu-i a lor ci a statului. Trăim cum trăim, vreo cîțiva ani o scoatem la capăt, trebuie să mai dea statul asta ceva, lucrul de care ar fi nevoie azi poate fi făcut și mine.

Mariana și Tănase Badea sînt lăcătuși la I.I.S. Metalurgica. Au 23 și, respectiv, 29 de ani. S-au cunoscut în echipa în care lucrează și azi împreună, au locuit într-o cămăruță, pe strada Educației 41, au sperat „să vie demolarea” ca să aibă o casă ca lumea, unde să-și crească frumoșii copii, pe Ionuț și Carmen, multe sînt încă locurile în Capitală cu tineri așteptînd „demolarea”, au primit un apartament. S-au mutat în el pe data de 15 septembrie 1979. Pe zece au primit cheile și în citeva zile l-au pregătit pentru mutat.

Mariana și Tănase Badea sînt oameni frumoși. Nu arătoși, în chipul în care se arată frumusețea prin niște reviste, ci frumoși datorită, în principal, inteligenței din privire și unui licăr de grijă și simpatie cu care își privesc vecinii și cunoscuții. Ei sînt doi tineri care se întreabă parcă tot timpul: „Ce facem? Cum trăim? Cum li lăsăm și pe alții să trăiască? Cum ne creștem copiii? Ce e bine și ce e rău?” Ei n-au multe principii de viață, dar cele pe care le au sînt clare și cu durată. Nu-și schimbă gîndurile după vorba unuia și a altuia. De felul cum trăiesc unii, aminînd ziua bune-cuviințe, se miră. Nu se indignează, se miră!

În blocul nr. 8, cel dinspre grîu, înconjurat de străzile cu nume tandru ori ciudat - Vărăști, Poștașului, Crînul de grădină - se cunosc multe, chiar prea multe treburi uimitoare. Oamenii nu știu să conviețuiască împreună, asta e limpede. Stabilizare a firii și a obișnuințelor se petrece în vreo zece ani. Una e privata din curte, alta baia și w.c.-ul continental. În București s-au mutat, în ultimii ani, în case noi peste 300 000 de oameni. Media este de 2,5 spre 3 persoane de apartament. În blocul nr. 8, din pricina feburite, media urcă pînă la cifre mari. La apartamentul 170, omul s-a restrîns într-o cameră și le-a închiriat pe celelalte două la zece înși, adunați de pe aiurea. Un anume Iancu Alexandru nu și-a plătit cele convenite de luni și luni de zile. Iancu Alexandru nu-i în cadru nicăieri iar în casă nu vine să stea decît cînd îl răzbește gerul. Marcel Ungheanu, de la 71, n-are, la fel, serviciu. Își subînchiriază casa, unde este

el însuși găzduit de stat, cu ziua și cu ora, în condiții de care ar trebui să se sesizeze și miliția de moravuri. Unul, la etajul nouă, crește zeci de porumbei. Altul, se enfurie și azvîrle, tot de la nouă, șifonierul, divanul și cînd nu mai găsește ce arunca pe fereastră, smulge un calorifer și-l trîntește de intră în pămînt jumătate de metru. Un gospodar și-a montat bătaior de covoare pe acoperiș. Copilul unuia umbli prin lifțuri cu un ciocan și le strică butoanele iar taică-său se miră că, „uite, drăguțul, nici nu știam că poate să țină ciocanul în mînă”.

Oamenii ca Tănase Badea sînt, bineînțeles, mulți. Dacă ai umbli din apartament în apartament, ai strînge întîmplările unei cărți. Într-un fel, fiecare are dreptate, chiar și persoanele mai fără maniere, cum ar zice nenea Iancu. Numai că și dreptatea asta o repară timpul. Are ei grijă blocul, cu funcțiunile lui croite pentru orașeni, să-i orășenizeze pe locatari și cînd ei nu vor. Au ei grijă oamenii repede emancipați la viața pe zece etaje - precum Tănase, precum Ion Marin ori Mircea Blenchea, precum multele familii cumsecade de pe fiecare scară - să nu se mai bage de seamă că la strada Gura Ialomiței se termină orașul.

TUDOR OCTAVIAN

„Cine a spart luna”?

...Începînd de pe la ora 6 dimineața, tînărul responsabil al Complexului alimentar „Teiul Doamnei”, Ion Ghețu, își ia serviciul în primire aruncînd, vrînd-nevrînd, o privire către soseaua Colentina ce alunecă prin fața vitrinelor. Curînd vor sosi aici oameni, cumpărătorii, și ca la mai orice magazin de cartier ei sînt - deși mulți - cam aceiași. Ghețu s-a obișnuit cu chipurile, cu reacțiile, cu doleanțele lor. Se căzneau însă, și reușeau în bună măsură, să-i mulțumească pe toți. Printre acești „toți” se numără și locatarii blocului din dreapta, denumit - cu o jalnică indiferență - „Blocul IRTA-4”.

Ap. 26: Ion Oprea, 37 ani, maistru la I.I.R.U.C., vicepreședinte al asociației de locatari. „M-am mutat aici în 1976. Mă întrebai ce înseamnă pentru mine „acasă”?... Astăzi, acum, înseamnă faptul că împreună cu soția trăim emoțiile... școlarului: Adelina, fiica noastră, se pregătește să meargă la școală, i-am luat tot ce trebuie din timp, ce să vă mai spun? ... Cred că întreg blocul nostru trebuie înțeles - și respectat - ca „acasă”... știți, vorba aia, a românului, cînd îi vine cineva, un oaspete, îi spune: simte-te ca la tine acasă! Imi petrec, practic, aici, în locuință, circa 6 ore - eliminînd, dintr-o întrebare zi, serviciul, drumurile pînă și de la el, și orele de somn. E puțin, e mult? Am încercat, oricum, să-mi creze o ambianță plăcută - dumneavoastră cum vi se pare? E plăcut, într-adevăr? Atunci e bine... Păcat că mai găsım, uneori, mizerie în lift. Și că unii colocatari întîrzie plata întîrinerii... Poate că n-ar fi cazul să vă spun asta tocmai acum, dar „tot acasă” se numește și comportamentul nostru, al fiecăruia în parte...! În această casă a noastră comună”.

Ap. 5: Ion Alexandru Nache, pensionar, 71 ani: „Cum mă simt acasă? ! Întrebare frumoasă...! Să fiu sincer?.. (și după o pauză): Mă surprinde uneori nepăsarea oamenilor, atitudinea lor față de cei alături de care locuiesc. Acum mai mulți ani oamenii erau, parcă, mai sociabili. Un zîmbet de circumstanță sau un „bună ziua” rece nu înlocuiesc bunele relații”. „Sînteți cumva un om trist?"; Nu, nu sînt, n-am cum: sînt bucureștean din tată-n fiu l... (și ride). Dar, vedeți acolo...? (și îmi arată copertina intrării în bloc, care îi vine aproape sub geam). Este scrumiera clădirii... și lada de gunoi! Nu e păcat?!” (farăși pauză, apoi): „După ani de zile de expectativă m-am hotărît să intru în conducerea asociației, am fost ales, ca să fiu mai exact - m-a ajutat și faptul că am lucrat, o viață, ca economist. Nu e ușor. Înțeleg, oamenii sînt foarte ocupați. Și totuși munca asta îmi dă un rost... ați văzut fațada blocului, vopsită proaspăt? Pe lîngă alții, am și eu un merit acolo, în culorile frumoase de pe zid”.

Ap. 35: Victor și Anca Drăgan, ingineri la Institutul național de metrologie („Notărilor corect, metrologie și nu meteorologie!”). Fiica lor: Alina-Ioana, trei ani și patru luni. „Ce înseamnă pentru mine acasă? Aici m-am căsătorit. Aici mi s-a născut copilul. Aici sînt... (privesc-te în jur) ACASĂ! (zîmbeste). Este suficient? Nu? Bun, atunci, iată: tot aici, acasă - fiecare în parte, firește - ne pregătim, să nu rîdeți (nu rid) pentru Simpozionul național de metrologie care va avea loc în zilele de 29-30 și 31 octombrie. Se împlinesc 30 de ani de la înființare și, dacă doriți să vă spun ceva nostim, hici măcar pixul cu care vă notați datele astea, pentru acest reportaj din casa noastră, n-ar putea fi fabricat fără noi, metrologii!” „Tată - intervine Alina - cine a spart luna?” „Nu a spart-o nimeni, e o modificare doar a poziției ei față de pămînt!”; Așaaa...?!”

HORIA PATRAȘCU

Audiențe cu ușa deschisă

Audiențe ad-hoc

Se știe câte probleme se ridică în preajma deschiderii noului an școlar. Se știe, de asemenea, că la ușile inspectoratelor școlare se adună în aceste zile o mare de oameni. Sunt directori de școli cu probleme care „ard”, clinchetul clopoțelului prinzându-i descoperiți la unele amănunțe gospodărești; sunt profesori suplینitori care așteaptă să li se rezolve situația; sunt cereri de detașare; sunt părinți care insistă pentru copiii lor să fie mutați de la o școală la alta. În sfârșit, sint sute de astfel de solicitări pe zi, cărora cei din conducerea inspectoratelor trebuie să le facă față, dincolo de evenimentul în sine, care trebuie pregătit cu minuțiozitate. Cum reușesc să răspundă asaltului acestor zile cei de la Inspectoratul școlar municipal București? Soluția ni s-a părut, pe cât de ingenioasă, pe atât de eficientă: organizarea unor audiențe ad-hoc la Liceul Gheorghe Lazăr.

Asistăm și noi la derularea, ca pe bandă, a problemelor care-i aduc aici pe oameni. Inspectorul general adjunct, tovarășul Costin Pelinescu, stă la catedră, înconjurat de alți doi inspectori; în băncile din clasă, așteptând să le vină rândul, profesori, părinți, elevi. Pare un veritabil examen: cite unul se prezintă în fața „comisiei” și-și susține solicitarea. Un profesor din Mereni-Teleorman cere suplinare în București. I se explică — explicație pe care o aud și ceilalți, cițiva dintre ei, veniți cu aceeași cerere, părăsind deja sala când află cum stau lucrurile — că nu pot fi primiți în București, profesorii din provincie, că și acolo este nevoie de profesori. Tatăl elevului Dragu Gh. Cristian din Ialomița reclamă faptul că fiul său nu este primit în clasa a IX-a în Ialomița, pe motivul că a dat examenul de treaptă la București. Inspectorul general adjunct notează cazul și-i promite omului că va lua chiar în acea zi legătura cu Ialomița, care este obligată să-l școlarizeze. Un elev la un liceu seral din Craiova, Stelian Olteanu, mutat de curând cu serviciul în București, solicită transfer la un liceu din București. I se aprobă. Un alt părinte reclamă faptul că fetița lui, care a picat la treaptă, a fost dată la un liceu prea departe de casă. I se oprește cererea pentru soluționare. O mamă cere ca fiica ei, care are 16 ani, să treacă la seral. Nu i se aprobă — explicându-i-se că pînă la 17 ani nu are voie să părăsească cursul de zi. Un pușoi își face declarația dintr-o suflare: „Eu am rămas pe dinafară! Am picat la liceul militar din Cimpulung și nu mai sint prins nicăieri!” I se explică, în amănunt, ce adevărită trebuie să aducă pentru reintegrarea lui în lumea școlii.

În sfârșit, oprim aici consemnările. Înainte de a încheia, mai amintim că în alte două săli de clasă se țineau tot audiențe, pe probleme. Totul a durat mai puțin de 3 ore. Buna organizare s-a materializat în reducerea simțitoare a timpului de așteptare a celor ce stăteau la poarta inspectoratului. Și, mai rețineți, vă rugăm, că audiențele au început la prima oră!

G. ȘTEFAN

Între interesul personal și interesul general se află chiar viața noastră de toate zilele

În ziua aceasta anonimă de audiențe, cînd afară nici nu plouă nici nu se arată soarele, oamenii vin la direcția sanitară a municipiului București cu probleme la fel de anonime, dar firești. Medicul pensionar Rene Zamfirescu cere; de pildă, reîncadrarea sa în muncă pentru că se simte încă în puteri și necesar. Experiența sa e prețioasă într-adevăr, dar rezolvarea solicitării sale depinde de existența unor posturi vacante. Posturi care urmează să fie reperate. Doctorița Georgeta Chivu, fostă pensionară, reîncadrată în muncă după o boală grea, cere să fie scutită de gărziile de noapte și să rămînă numai în serviciu de zi pe Salvare. Ceea ce se aprobă cu o tandră înțelegere. Cetățeanca Irina Căpraru dorește să-și facă o complicată lucrare dentară la altă policlinică decît cea din zona în care locuiește. I se aprobă executarea lucrării în cadrul policlinicii Batiștei. Cetățeanul Ioan Drăgan, ceramist cuprtor la Institutul de cercetări electronice, dorește să i se aprobe, de asemenea, internarea într-un spital de rezonanță, unde are impresia că va găsi medici mai pricepuți în tratarea afecțiunii

sale digestive. I se aprobă internarea în Spitalul Cantacuzino. Niculina Tipurică dorește o aprobare pentru un medicament prețios din import, Doxium (care costă 900 de lei flaconul), în speranța că îi va folosi soțului său, grav bolnav. Sora medicală Rodica Predescu vrea să se transfere de la un spital de șantier la spitalul municipal din București. Transferul se aprobă dacă există acordul ambelor părți.

În sfârșit, intră șovăind, aproape paralizată de emoție, Sanda Marica, de 19 ani, absolventă a liceului sanitar din Pitești. Așază pe biroul medicului Florin Alexe, directorul adjunct al Direcției sanitare municipale, o cerere și o aprobare privind prezumtivul transfer din cadrul Spitalului din Balotesti la Spitalul din Topoloveni. Aprobarea, sau mai bine zis, acordul, e, deocamdată, unilateral: din partea Direcției sanitare Argeș. Tinăra soră medicală stagiară motivează că în felul acesta se va afla mai aproape de casă, deoarece locuiește în orașul Pitești. Desigur, fata are dreptate să se apropie de casă. Dar repartizările în unități medicale s-au făcut în ordinea mediilor! Și, conform calificativelor, a nimerit la Balotesti, spital așezat în marea zonă agricolă din jurul Bucureștilor și care înregistrează un mare deficit de cadre medicale medii. Prin urmare, direcțiunea spitalului nu acordă acest transfer. Sanda Marica sustine că se simte nedreptățită, deoarece altor colege le s-a dat transferul. De ce? Deocamdată nu există nici o certitudine că un astfel de precedent a fost creat. Medicul Florin Alexe urmează să verifice cele relatate, sau, mai bine zis, semnalate. Sanda Marica, în pofida stării de emoție accentuată, insistă. Și în felul acesta se află că tinăra interlocutoare se află în culpă prin neprezentarea la post! Motivează că nu s-a prezentat la timp pentru că a dat examen la facultate și nu a reușit. Motivul e depășit. În sfârșit, medicul Florin Alexe declară că „din punct de vedere personal cererea tinerei fete e întemeiată, dar din punct de vedere al interesului general, al interesului colectivității, nu!”.

La intrarea în cabinetul de audiențe a cetățeanului Petre Drăghici, medicul din fața noastră exclamă: „dumnealui e un vechi abonat al orelor noastre de audiențe”. Treptat, treptat, aflăm că dumnealui e tatăl unei tinere doctorițe aflată în perioada de stagiu și repartizată într-un spital din Slobozia, fapt care îl nemulțumeste profund pe părinte ca și pe fiică. De ce? Pentru că nu e în București. „Ce s-ar închipui dacă toți medicii stagiați ar fi repartizați în București?”. Bătrînul răspunde că, într-adevăr, fiica sa nu are dreptul să conteste repartiziția în Slobozia, dar din moment ce alți colegi, unii chiar cu medii mai mici și chiar fără examen de diplomă, au reușit să se transfere în București, nu vede de ce fiica sa ar fi mai prejos. Fiica sa a terminat Facultatea de medicină cu o medie bună, într-adevăr. Fiica sa a fost grav bolnavă de hepatită în trei rânduri, într-adevăr. Părintele e deci îngrijorat pentru sănătatea ei. „Dar, dacă ar fi fost, de la început, repartizată la țară, într-o circumscripție medicală, cum s-ar fi simțit?” Medicina impune o conduită, o ipostază adeseori eroică, ceea ce nu e cazul în situația în care tinăra medic Elena Drăghici a primit deja o locuință la bloc, o cameră, nu satisfăcătoare din punct de vedere al confortului, al aspectului, dar totuși o locuință! Acolo, în județul Ialomița, i se explică bătrînului părinte, e mare nevoie de medici, și spitalele din această cîmpie imensă nu se pot dispensa de ajutorul medicilor.

Și orele de audiențe se încheie într-o atmosferă calmă, cu sentimentul că omul care a fost consultat, medicul Florin Alexe, și-a făcut datoria.

ARON DOMIDE

7 ani în cîteva minute

La întreprinderea textilă „7 Noiembrie” din București lucrează aproape 2000 de oameni ai muncii. Dintre aceștia, mai bine de 1600 sint femei. Multe din ele sint tinere venite în București din mai toate colțurile țării cu gînd să învețe o meserie și să-și facă un rost în viață, să-și

intemeieze o familie. Fluctuația cadrelor e mare. Unele se sperie de munca în trei schimburi sau le apucă dorul de casă și se întorc de unde au venit. Într-un an, circa o treime pleacă și altă treime se încaadrează. 80—90 la sută din ele au buletine de provincie și dorința de a se stabili în București Probleme sint destule. În plus față de cele ivite în întreprinderile obișnuite, aici sint de rezolvat numeroase cereri pentru obținerea unui loc la căminul de nefamiliști, aprobarea dosarelor pentru stabilirea în Capitală și locuri la creșă pentru copii. Marți, ziua de audiență a tovarășei Olga Panciu, directoarea întreprinderii, e din aceste motive grea.

Dumitru Tudor este în divorț. Deși încă divorțul nu s-a pronunțat solicită un loc la căminul de nefamiliști. Acasă nu mai poate sta. E lesne de ghicit de ce. I se aprobă.

Ion Bobenin dorește să meargă la școala de maistri. „E un tovarăș capabil, un cadru de bază dornic să învețe”. I se aprobă.

Maria Duțu și Lucica Chirilă solicită buletii de aragaz. „Îndeplinesc condițiile”. Cînd va fi repartizată cota vor fi avute în vedere.

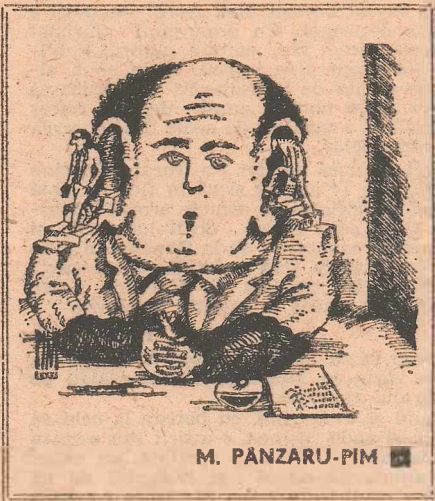
Vasilica Corovan, Cornelia Gheorghe și Magdalena Duțu solicită locuința și locuri la creșă pentru copii. La creșă mai sint locuri. Problema locuințelor e ceva mai grea. Cotele de locuințe pe anul trecut și pe anul acesta încă n-au venit.

Marți s-a încheiat și problema Elenei Paraschiv. În urmă cu cițiva ani credea că totul va fi bine și frumos în viață. Acum este în divorț. În repetate rânduri a fost bătută de bărbat. A fost nevoită să-și ducă fetița la țară, la părinți și să părăsească locuința proprietate personală. Cu o zi înainte, împreună cu un „prietin” soțul a așteptat-o în fața fabricii. Sub privirile uluite ale colegelor a împins-o într-o mașină mică. Apoi a dus-o într-o casă unde el, cel care alături de ea spunea cuvinte de iubire, a bătut-o pentru a-i smulge o declarație de care oricum nu s-ar fi ținut seama în proces. În acest timp soțului ei s-au repezit pînă la țară și au furat fetița. O fetiță de opt ani! În ziua audienței, soțul era judecat pentru huliganism potrivit procedurii de urgență. Marțore: colegele de muncă ale Elenei Paraschiv.

Probleme, probleme la care directoarea Olga Panciu participă și mai ales ajută. Cînd nu poate mai mult, găsește întotdeauna pentru colegele sale o vorbă de încurajare sau un sfat.

Răsfoim condiția în care sint înregistrate problemele ridicate de oamenii muncii din întreprindere. Cu toate eforturile conducerii întreprinderii, cu toate demersurile făcute, una din problemele ridicate de 700 de oameni ai muncii de la Filatură nu a putut fi rezolvată de 7 ani! O supunem și noi atenției forurilor sectorului 3. Încă o dată.

Filatura se află pe Splaiul Unirii 305. Lîngă ea, zid în zid, căminul de nefamiliști — în cazul nostru nefamiliște. Ca să ajungi la amîndouă trebuie să mergi de la capătul tramvaiului 1 cam 800 de metri pe un drum desfundat, plin de noroaie, de gropi și neluminat! Pînă și șoferii de camioane refuză să se aventureze pe acest drum. Cînd plouă, drumul devine absolut impracticabil. Au fost puse niște dale, dar după ce Energoreparația a săpat un canal pentru cabluri au dispărut și ele. Unele au fost furate de locatarii din împrejurimi care și le-au pus în curte. Altele... Se lucrează în trei schimburi. Se vine și se pleacă de la filatură în schimb 3 pe întuneric, mai ales iarna. Pe acest drum, au fost atacate de diversi huligani Valeria Gheorghe, Iordana Simion, Vasi-

M. PANZARU-PIM

lica Nicu, Maria Uceanu, Ileana Vișa. Ul-timelor două li s-au smuls și gențile. E chiar atât de greu să se pietruiască un drum de 800 de metri și să se pună cîteva becuri care să-i descurajeze pe huliganii care vor să se distreze pe seama unor femei speriate sau vor să le ia bani muncii în zgomotul războaielor de țesut? Măcar un trotuar lat de un metru cer oamenii, vîzînd că nu se poate mai mult și că în loc de o rezolvare, de 7 ani li se oferă doar argumente: zona este în sistematizare, lucrarea nu este prinsă în plan etc... De 7 ani oamenii merg prin noroaie și la fiecare sedință ridică, disciplinați, aceeași problemă. În curînd vine iarna. Drumul va fi și mai prost, noaptea și mai lungă. Și pentru că tot sintem la capitolul transporturi în comun, mașina 102, alt mijloc de a ajunge la întreprindere, sau acasă, al femeilor de la filatură, le uită în stație de multe ori mai bine de o jumătate de oră.

OPREA GEORGESCU

Lista rămîne deschisă și după orele 14

Sintem adunați mai bine de 10 înși pe holisorul din căsuța portăresei. Mai avem de așteptat o jumătate de oră pînă la începerea audiențelor la directorul I.C.R.A.L. „Colentina”, Gheorghe Constantin. Vremca se scurge cu ușurință. Aflu, astfel, viața în rezumat a unei bătrîne extrem de vioale. Față de singurătatea din cămăruța în care stă, și în care plouă ori de cite ori plouă și afară, mărturiseste că-i place să vină la audiențe, să vadă și să asculte oameni; mai aflu de necazurile unei familii de pensionari cu un vecin, surd la protestele lor că le tot inundă apartamentul, din pricina unor instalații sanitare defecte. Ceva mai distanțată de grupul nostru sudat, trei pensionari, îmbrăcați sobru, cu batiștele puse elegant în buzunarul de la piept, răsfoiesc un teanc de documente — multe dintre ele adunate dintr-o bogată corespondență cu I.C.R.A.L.-ul. În sfârșit, surprindem frînturi de discuții, purtate cu glas tare: despre cum echipa lui Virgil a făcut o spoială de treabă la un bloc de pe strada X; despre cum o altă echipă a reparat foarte bine tot ce solicitase în scris o bătrînă — motiv pentru care, cu toți anii înaintați, venise să mulțumească personal directorului. La două fără un sfert sintem invitați în holul mare de la etajul I și rugați politicos să luăm loc pe canapele, în ordinea înscrierii pe liste. Mai erau cițiva neînscrși însă. Întrebăm dacă sint șanse să fie primiți. „Cum să nu — li se răspunde — lista rămîne deschisă! Numai că, sint deja 21 înaintea dv.!”

La orele 14 intră primii doi: administratorul și vicepreședintele comitetului de locatari din Bd. Lacul Tei 79, bl. 15 A. Îi însoțim și noi — de aici încolo asistînd oficial la un interesant și instructiv dialog cetățean-I.C.R.A.L. Blocul lor — își spun cei doi păsul — este dat în folosință din 1978 dar recepția finală tot nu i s-a făcut de către constructorul din Alba Iulia. Problema a fost, de curînd, preluată de I.C.R.A.L. Colentina, chestiune care pe ei li bucura. Sint alarmați însă din pricina termenului final de remediere a defecțiunilor — mai 1982. Înțeleg, în discuția cu directorul, că o parte dintre lucrări, cele de interior, vor fi efectuate în perioada de iarnă. Cele prezente, cit de curînd. Hotărâsc împreună ca în cîteva zile să întocmească o urgență a lucrărilor strict necesare, pun-la punct și alte amănunte, după care, mulțumind, oamenii părăsesc biroul.

Le urmează Ion Paraschiv. Pînă în august a.c. fusese om al muncii la acest I.C.R.A.L. I s-a desfășurat contractul de muncă pentru absențe nemotivate. N-a plecat, pur și simplu, cum s-a crezut. A fost chemat de nevoie — a primit veste că îi era bătutul bolnav. Nu a părăsit însă locul de muncă pînă nu a lăsat la un coleg cererea de concediu fără plată. Ghinionul lui este că acesta a suferit un accident iar el nu a mai avut timp să se intereseze de soarta cererii lui. „Asta-i treaba, zice, e vina mea. Numai, vedeți dv., nu pot să mă rup de munca mea de atîta ani”. Mai avea puțin pînă la pensie. Directorul îi mai pune cîteva întrebări. Cheamă apoi prin telefon pe seful de compartiment. (Toți șefii de compartimente erau prezenți la sediu în timpul audiențelor. Cînd e nevoie de ei se prezintă imediat, fiecare cu agenda în mînă pentru notația sarcinilor exprese ce li se dau.) În final, se găsește o soluție — reîncadrarea lui Ion Paraschiv la șantierul 4.

Prezentăm telegrafic celelalte probleme ridicate — și în parte rezolvate pe loc, altele cu termene precise, urgente. Cei doi reprezentanți ai blocului 128 de pe Ștefan cel Mare n-au venit degeaba. Solicitarea lor — două cazane pentru centrala termică — s-a hotărît să fie discutată la fața locului, a doua zi la orele 9, cu proiectantul de față care să întocmească și devizul ● Familia Polonca — cea cu necazurile prilejuite de locatarul de deasupra — a plecat de la audiență însoțită de responsabil de zonă a I.C.R.A.L. Drept pentru care, lucrurile adevăritându-se, în aceeași zi i-au lăsat lui C. Dragu somație pentru a sta acasă în una din zilele următoare în vederea reparării instalațiilor și a achitării lucrării ● Nora Casapian, bătrînica în a cărei casă plouă ori de cite ori plouă și afară, află că încă nu a fost dat ordinul de demolare. Directorul o roagă să-l sune la telefon cînd îi va ploua în casă, pentru a face personal constatarea și a urgenta problema ● Reprezentanții asociației de locatari de pe Maria Rosetti 15 (cei trei pensionari în ținute impecabile) reușesc să se facă bine înțeleși, enunțînd succint problemele blocului lor, probleme ce-și așteaptă rezolvarea cam de multîsor: lifturile nu funcționează; e strictă nevoie de asanarea subsolului; într-un spațiu nelocuibil s-a aciuat un ins. fără forme legale. Au necazuri cu el. Sint puse pe tapet, cu aceeași concizie, amănuntele. Suficiente motive pentru a stîrni interesul directorului care le promite că a doua zi va veni personal și vor hotărî împreună, pe viu, măsurile ● Lina Tană, de pe strada Ionanei 65, obține aprobarea unui cazan pentru baie și o alta pentru repararea cosurilor. Termen — 15 octombrie ● Aurel Ienulescu de pe strada Aurel Vlaicu nr. 75, membru al Uniunii artiștilor plastici, obține aprobarea pentru defalcarea de contract. Peste două zile urmează să vină să-și ridice adresa cu care să-și rezolve situația la spațiu ● În sfârșit, reprezentanții altor asociații de locatari reușesc și ei să mai scurteze din termene pentru unele lucrări.

GEORGETA ȘTEFANESCU

FILE DIN MAREĂ EPOPEE A UNITĂȚII NAȚIONALE A ROMÂNILOR

Iasi, vineri, 3 februarie 1917

Vreo două luni în urmă era încă general... Astăzi este un condamnat...

In adevăr, destinul își proiectează uneori cu mai multă putere rostul lui implacabil. Astfel de prăvăliri din vârful piramidei până în adâncul prăpastiei sociale dezgroapă o serie de probleme pe seama oricărui gânditor. Cu cât căderea vine mai de sus, cu atât mai întinse sînt rădăcinile care au urzit catastrofa.

Cimpul de cercetare e vast cu asemenea prilejuri. Ochiul artistului caută să se furișeze în sufletul celui înfrînt, să-i prindă frigidurile fulgerării, să zugrăvească cutremurul din fața abisului. Sociologul se va năzui să descifreze păcatul dintr-o analiză a mediului, iar filozoful se va gândi din nou la porunca aspră a fatalității care face să triumfe ordinea morală, înlăturînd mai curînd sau mai tîrziu pe toți cîți au încercat să-i tulbure echilibrul...

Sînt atîtea și atîtea aspecte prin care se înfățișează desființarea unui om... Pe noi cei de astăzi însă, pe toți care din acest colț al Moldovei privim cu inima rănită și cu pumnii strînși spre realizarea unui ideal, decapitate morală a unui general român ne interesează sub un alt raport de apreciere. Ne gîndim la înlăturirea dintre crimă și pedeapsă, ne gîndim la biruințele zădărnice din vina unui om și mai ales ne dăm seama că organismul nostru moral are puterea să reacționeze în fața păcatului.

Tragedia individuală a celui naufragiat dispăre acum cînd moartea se plimbă în fiecare clipă deasupra lumii: spasmurile unui biet muribund le înțelîm alt de des. Se ridică însă pe ruinele acestei prăbușiri, se ridică biruirii principii dreptății, voința nestrămătată de a da o sancțiune binelui și răului, de a răsolăți cu fermă hotărîre și vrednicia și vina.

Un suflet nou de austeritate începe să se resimtă în societatea noastră, care n-a apucat să-și fixeze mai limpede o ierarhie a valorilor sufletești. Ne simțim mai disciplinați în judecarea adevărului, mai rătrunși de conștiința datoriei și mai plini de pietate pentru simțele care se varsă acolo pe front. Concenția vitejilor primește o nouă semnificație atunci cînd înțelegem cu toții că stigmatul crimei așteaptă pe vinovat.

Această senzație ne-o dă nouă aici la masa de scris și sîntem siguri că tot cu aceste sentimente de liniște morală va fi primită în ostirea românească vestea despre osîndirea generalului Socec...

Duminică, 5 februarie

Era bolnavă de mult. Purta din leagăn germentul insoluției și zi de zi se vedea tot mai limpede că ideea Austriei Mari nu e decît o ficțiune menită să ajungă mai curînd ori mai tîrziu în camera de vechituri a istoriei universale.

Cu toate acestea își avea reprezentanții ei și în sinul poporului nostru, alt de vițreg apăsător de toate loviturile sortii. Ardealul, în cei din urmă treizeci de ani lăsat pe mina ungarilor, neprimind de la București încurajări oficiale, era ispitit de către Viena să-și caute un sprijin în tendințele manifestate de anumite cercuri politice austriace pentru înfăptuirea unei monarhii unitare, care ar fi avut la bază o egală îndreptățire a tuturor naționalităților. Cunoscuta politică perfidă a Burgului vienez avea o dublă rețetă de consolidare interioară: de o parte sprijinirea pe unguri în hotărîrea lor de a crea un stat național maghiar, de alta îndemna toate neamurile nemaghiare din Ungaria la rezistență, punîndu-le în vedere un ajutor în viitorul apropiat.

O împărțire de roluri, probabil, care cădea în tradiția Casei de Habsburg, cu vechea ei dogmă de guvernare: *divide et impera*. Era fatal, ca în fața unor asemenea îngăduinți, mai mulți oameni politici ardeleni să fie prinși în mreaja iluziilor teșute cu măiestrie la Viena. Centrul doctrinei care preconiza o Austrie mare era persoana fostului principe moștenitor Franz Ferdinand.

Sînt indeajuns cunoscute ideile care se atribuează nenorocitului asasinat la Sarajevo, a cărui personalitate rămîne ca istoria s-o lămurească de aci înainte. Cert este, că ura împotriva magnaților unguri Franz Ferdinand și-o accentua la toate ocaziile și urmărirea cu bucurie cum din acest sentiment, pe care și-l lansa metodic, se infiltra un capital politic la popoarele asupri-

Inițiativa noastră luînd cursul materializării, am spus-o din capul locului și o repetăm încă: noi înțelegem să ne delimităm ferm de tot ceea ce a însemnat rătăcire și spirit retrograd în unele scrieri și în concepția politică ale lui Octavian Goga — după anul 1920, cînd, alergînd după năluci, a lunecat într-un condamnatul reacționarism politic. În acest sens, ne sînt călăuză sigură prețioasele îndemnuri ale secretarului general al partidului nostru, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, care insistînd cu legitimitate asupra discernămintului și temeiniciei analize față de valorificarea moștenirii rămase pe urma personalităților proeminente românești, relevă: „Trebuie să preluăm ce e valoros, progresist în activitatea acestor personalități, dar să avem și o atitudine critică față de ceea ce este greșit în creația lor. Nu înseamnă, prin aceasta, că negăm sau că lovim în cineva. Noi procedăm în felul acesta chiar față de activiștii de partid, față de cadrele de partid; cînd greșesc le criticăm — și asta nu înseamnă că le lovim; ceea ce au făcut bine remarcăm, subliniem. Înseamnă oare că, dacă preluăm ceea ce a fost bun, valoros în poeziile lui Goga, trebuie să uităm că acesta totuși, într-o serie de scrieri, în politică, s-a situat pe poziții reacționare, retrograde? Desigur că trebuie să criticăm această latură a activității sale”.

La anul centenarului nașterii alesului flu al Rășinarilor, am gîndit că săvîrșim un act de cultură și de dreptate — adăugînd la ceea ce este bun, valoros în poeziile lui Goga și alte nestemate, închise în dosare de arhivă sau uitate în colecțiile rarissime ale unor publicații din vremea războiului pentru unitatea națională a românilor.

Astăzi oferim cititorilor alte trei ediții („Crimă și pedeapsă”, „La scrierul unei idei”, „Trădătorii”) și o poezie („Ciorile”) semnate toate de Goga în aceeași „Românie” — organ de presă al Apărării Naționale. Tribunul transilvănean, de astă dată sancționează — în felu-i intransigent, dar și cu incisive observații psiho-sociologice — trădarea generalului Socec (asupra cărei trădări noi ne-am exprimat opinia cu oarecare rezerve în serialul Duca) și stigmatizează magistrul crinialii de război precum Sturza și Crălniceanu. O pe cit de amară, pe atît de obiectivă evocare este dedicată lui Aurel Popovici, a cărui moarte se prelungea — ironie a soartei! — în spulberarea himerei odată cu iminenta destrămarea a imperiului habsburgilor; grele păcate, obsedante erori, uluitoare profeții.

STELIAN NEAGOE

Spro biruință (II)

te. O serie de publiciști vienezi, grupați în jurul gazetei „Reichspost”, formulară doctrina viitorului domnitor care, din palatul său Belvedere, dirija personal acțiunile.

A fost firesc ca ideea să-și găsească în curînd exponenții săi și în Ardeal — sînt doar atît de lesne crezătoare popoarele oropsite. Omul, care a căutat la noi o justificare teoretică pentru această himeră, a fost Aurel Popovici, a cărui moarte anunțată acum dă o notă de actualitate unui gînd zădărnicit.

Aurel Popovici, în cartea sa *Die vereinigten Staaten von Gross-Oesterreich*, încheagă într-un mănunchi un vast plan de consolidare interioară a monarhiei bolnave, profețînd salvarea Austriei pe baza autonomiei naționale a neamurilor conlocuitoare. Spirit erudit, cu mai multe inclinații teoretice, decît de orîin practic, Popovici își clădea doctrina pe îndrumările individuale ale împăratului de mine, în a cărui sinceritate credea cu toată căldura firei lui pline de avînt. Greșeala lui Popovici era că pierdea din vedere disoluția fatală a conglomeratului austriac într-o vreme cînd principiul național, cu toate consecințele lui naturale, își întrevădea biruințele la orice pas.

Doctrina lui Aurel Popovici n-a avut astfel mulți adepți. România, care pierduse de mult încrederea în onorabilitatea Vienei, era zi cu zi tot mai aproape de politica nouă a expansiunii naționale. Generația mai proaspătă din Ardeal privea spre București ca la un centru al aspirațiilor sale. Profețiile se destrămau pe rînd și Popovici nu mai avea altă consolare, decît conversațiile intime de la Belvedere, unde Franz Ferdinand îl primea des și unde mai mulți oameni politici din Comitetul nostru național aveau intrare pe urma lui.

Glonțele de la Sarajevo i-a sfîrșit și ultima rază de speranță, iar prima zi a războiului general a pecetluit definitiv moartea Austriei Mari.

La scrierul acestei idei, Aurel Popovici a rămas dezarmat. Cu programul sfîrșit al unei întregi vieți agitate, autorul Replicii s-a simțit prea înfrînt, ca în noua situație creată de împrejurări să pornească la un drum nou. A amuțit deci și, retras în Elveția, a urmărit de acolo desfășurarea evenimentelor.

Sînt sigur că un fior i-a trecut prin vine în ziua de 14 august și că în fiecare clipă a fost cu sufletul pe urmele armatei noastre. Cînd s-au închis ochii lui mari și tulburi în sanatoriul de la Geneva, în ultima lor licărire fără îndoială că au văzut Ardealul lui cutropit și nădejdea care străjuiește astăzi în munții Moldovei.

Vineri, 10 februarie

L-am văzut ieri pe platoul de la Copou, l-am văzut în fața foștilor săi soldați pe generalul ajuns ocnas.

Palid și tremurînd, cu batista la ochi ca să nu-și vadă rușinea, s-a tîrît sub escorta jandarmilor, i s-a citit sentința, un ofițer i-a smuls galoanele și insigulul de pe chipul, altul i-a descins, al treilea i-a frînt sabia în genunchi și a asvîrlit-o în țărîină. În citeva clipe, execuția morală s-a sfîrșit, pușcărișul a fost luat între baionete și depărtat în huiiduielile multimei... A murit un om și a mai rămas în schimb o mașină de carne ambulată...

Trădători au fost în toate armatele, crima e doar rezultanta impulsurilor individuale, buruiana otrăvită a sufletului împins spre prăpastie. Ceea ce e de reținut însă cu acest prilej și ceea ce pune în lumina lui adevărată un organism moral, este puterea de reacțiune a societății în fața păcatului. Vinzătorii s-au găsit pretutindeni, fiindcă pretutindeni înfloresc izolate în umbră florile răului. Popoarele se judecă însă, înfățișîndu-și nivelul lor sufleteț, după severitatea retorsiunii care pedepsește pe vinovați. Astfel cerem să fim judecați și noi, acum cînd pe un fost comandant de divizie sentimentul de dreptate al justiției militare l-a decapitat moralicește.

Străinătatea, aliații noștri care își au cu toții galeria lor de delicvenți, pot să vadă toți astăzi că pe acest petec de pămînt există o disciplină morală, o voință implacabilă care diriguiește soarta unui neam.

Să ne pătrundem însă și noi, militari și civili, să ne pătrundem cit mai mult de seriozitatea gravă a acestui învățămînt. Cu ochii îndreptați spre o unică țintă, una singură, de care se leagă toată existența noastră, să înțelegem că atmosfera de autoritate a datoriei trebuie să planeze acum deasupra întregii societăți românești. Să răspîndim deci această atmosferă, să strivim în jur de noi sufletele flecare care nu resimt suflul tragic al zilelor cînd se face istoria neamului, să cerem la toate prilejurile cumpăna dreptății nemilostive și mai ales să ne smulgem din concepția de viață germentul neputinței: iertarea...

Războiul este un examen moral, încordarea supremă a conștiinței unui popor. O măsură a vredniciei nu e numai vitejia cimpului de luptă, este și îndrăzneala cu care criminalii sint scoși la suprafață, este actul de contraspedanie care spală și purifică sentimentul public. Orice păcat mărturisit este un prilej de ușurare și triumful dreptății peste cadavru unu vinovat este totdeauna un preludeu al biruinței de mine.

De aceea nu ne speriem cînd li vedem pe trădătorii livizi imbrînțiți de după perdeaua crimei lor. Nu, dimpotrivă, vrem să-i privim în față, să-i urmărim cu liniște în toate peripețiile zvîrcolirii, avînd convingerea senină că orice cap de trădător căzut în țărîină a limpezit un colț de atmosferă morală.

Cît privește asprimea pedensei, ne dăm seama că numai pe un desăvîrșit răzvrîț se poate întemeia o disciplină a voinței și a simțirii.

Păstrăm în mintea noastră ca un cuvînt de evanhelie, ca o călăuză de viață, vorbele mele din ordinarul de zi al generalului Drăgălina înaintea biruinței de pe Jim: adevărul unui testament necăutat mi sînce: — „Voi fi fără milă, ascultați bine, ofițeri de orice grad și soldați, ceea ce vă spun, voi fi fără milă față de peoia care se uită înapoi în loc să se vite înainte...”

Sîmbătă, 11 februarie

CIORILE

Le văd pe cimpul de zăpadă C-un croncănit asurzitor, Urite ciori, popor de pradă.

Le văd cum negre trec în zbor... Le văd rotînd din vreme-n vreme, Peste biserică vin țîpid.

Și parc-o ploaie de blesteme, Mi-azvirle ciocul lor flămînd. Batalioane se strecoară, Din cîrdul lung, infometat,

În drum pe orișunde zboară Miroase-a moarte și-a păcat.

În fața lor închid fereastra, Sînt ură-n suflet și fiori, Căci mi se par în iarna asta Mai multe ca de alte ori...

Și-mi zic: Sînt oare ciori în lege Ce-mi strigă nopțile-n auz, Ori suflete de nemți pribegie Din gropile de la Oituz?...

Joi, 16 februarie

Războiul este marea și infricosă spovedanie a popoarelor. În vîltoarea lui cotropitoare, ies la iveală toate tainele din aceste vaste familii. Spectrul morții, care se plimbă de-a lungul unei țări, a fost totdeauna cel mai implacabil duhovnic. Sub suflarea lui adevărul triumfă pe de-antregul, energiile latente se dezgroapă, reputațiile false se distrug, iar inimile care stăruiau în umbră rodesc la lumina zilei. În asemenea vîrtejuri, nimic nu se mai poate ascunde din sufletul unui neam: nici vrednicie, nici păcat, nici talent, nici neputință; toate se scot la suprafață, toate se spovedesc și lumea vede pe urma lor, ca într-o casă cu ferestrele deschise, întreg arsenalul moral și material al unui colț de omeniire.

Continentalul trăiește aproape de trei ani sub fiorii acestei spovedanii, în care am intrat și noi. Marele duhovnic e de șase luni în mijlocul nostru. Ca pretutindeni, adevărul și-a făcut drum și aici. Fiecare zi petrecută de la începutul războiului a fost un prilej de mărturisire publică pentru noi. Buni, răi, așa cum sîntem, azi în sfîrșit ne vedem limpede și ne putem judeca drept. Sînt atîtea descoperirile acestui viitor năpraznic, că în zadar s-ar năzui cineva să le prindă într-un mănunchi. Conștiința obștească însă le înregistrează pe toate, le frămîntă în laboratorul ei și, potrivit rectificărilor celor mai recente, își fixează o nouă ierarhie a valorilor, pentru noua morală de mine...

Un clasic al filosofiei culturii: Simion Mehedinți (VI)

Ideea muncii îi prilejuiește lui Mehedinți pagini antologice. Ea revine insistent, fundamentală ca un imperativ, și în pedagogia lui teoretică și practică. Munca — declară autorul *Altei creșteri* și al *Trilogiilor* — nu numai că a fost actul hotărîtor în desprinderea omului din cercul animalității, dar a rămas în continuare actul determinant al înălțării, al perfecționării de sine. „Cîtă vreme te scoli dimineața cu gîndul la muncă și te odihnești sara cu gîndul la ce vei munci a doua zi, e dovadă că viața, ca o apă bogată, umple mereu vadul traiului său” (*Altă creștere, Școala muncii*, ed. IV, 1922, p. 211). Iată, în extragere, unul din numeroasele pasaje care de fapt transcend contextele anume în care au fost enunțate, pentru că au valoare de maxime, adică de precepte morale imperative și universale. Dintr-un avanpost apropiat al culturii noastre, îl auzim parca și pe Vasile Părvan: „Munca e ritmul vieții. Ea dă; ea și libertatea, țările și frumusețea și caracter propriu ființei noastre”. Ca și Părvan, cel extaziat imnic în fața Naturii-Mumă la al cărei ritm omul participă prin activitatea-i zilnică, Mehedinți ridică munca la rangul de principiu regulator al fluxului vital în ordinea umană.

Gîndirea lui Simion Mehedinți pulsează astfel în mediul unei filosofii a vieții, dar nu de factură tristă, ci activistă, sau, cu un termen mai la zi, praxiologică. Vitorii exegeți vor fi poate descumpăniți la început cînd vor descoperi în opera lui Mehedinți rînduri ce conțin un refuz al raționalismului. Obiectul refuzului este însă raționalismul steril, neprelungit în faptă ori lipsit de valoare metodologică măcar. Altfel nu s-ar explica marea lui încredere în știință și nici, amănînt deloc întîmplător, omagiul adus raționalistului Descartes în 1937, la împlinirea a trei sute de ani de la apariția *Discursului asupra metodei*, cînd geograful-filosof își inaugura cursul din acel an cu o lecție specială, *Metoda și metodică*. Într-adevăr, ceea ce opune Mehedinți raționalismului nu este iraționalismul, ci activismul, cultul efortului disciplinat, săvîrșit în chip conștient. De aceea, printre idolii săi spiritali îl aflăm și pe Goethe. Frecevențele referiri sau citate din Faust ce apar în diversele-i lucrări au parcă menirea, ca argumente enunțate de un înțelept deja autorizat, de a ne face o dată mai mult să înțelegem că traiectoria celebrului personaj, din chilua cu cărți, unde li dă tircoale gîndul sinuciderii, la pămîntul mlăștinos pe care li va face să rodească, simbolizează drumul regăsirii de sine a omului.

Iată fondul pe care trebuie proiectată ideea rolului muncii în antropogeneză, în antropogeneza totală, care include și apariția culturii. Cel ce a condus vreme de șaptesprezece ani (1907—1924) „Convorbirile literare” nu a fost așadar un epigon al Junimii. Dacă li proiectăm personalitatea de ansamblu la scara culturii românești de ansamblu, locul lui Simion Mehedinți este dintre acelea rezervate marilor strategii. Într-o repede scrutate a evoluției noastre culturale din ultimele secole, tot Vianu, de la înălțimea concepției sale axiologice, diagnostica faza post-istorică, care a urmat generației junimiste dintîi, drept „faza activismului cultural”. Noua etapă, scria Vianu, a ridicat ca problemă fundamentală nevoia unei organizări realiste. De aici încurajarea „temperamentului productiv”, ale cărui valori călăuzitoare ar fi: „Mai întîi credința în știință, în puterea și eficacitatea rațiunii omenești. Apoi iubirea de oameni și patriotismul, hotărîrea de a veni în ajutorul semenilor cu care sîntem întruniți pe același pămînt, cu care împărțim moștenirea aceluiași trecut și aspirațiile către același viitor și, în sfîrșit, mișcarea de iubire a ordinii și armoniei estetice, hotărîrea de a da civilizației noastre caracterul unei opere de artă” (Tudor Vianu, *Filosofia culturii*, ed. II, 1945, pp. 291—292). Nu alcătuiască însă tocmai aceste valori nîmbul ce dă strălucire prin vreme operei lui Simion Mehedinți? O lectură fie și numai a citorva din lucrările ce compun această operă, altfel foarte sistematică, dovedește îndată că primul nostru Profesor de geografie a fost mai mult decît întemeietorul unei științe, mai mult chiar decît un clasic pe domenii; el trebuie așezat neîndoielnic alături de N. Iorga, V. Părvan, D. Gusti, adică printre cei ce au marcat intrarea culturii române într-o etapă nouă, de durată eonică.

GHEORGHITA GEANA

Nemaivăzuta pilă și doi inventatori năzdrăvani

Citeva rînduri, din nou, despre un cuplu de-acum celebru în inventica noastră, timișoreni Gheorghe Abrudan și Cornel Lucaci.

...Așadar, îi caut, îi întilnesc, le spun, mă acceptă, chiar ne împrietinim, mă invită la ei, în pompos intitulatul Laborator de pile de combustie: o încăpere de 5 pe 5, cu eprubete, aparate de măsură, scule, fleacuri pe care le poți întilni în orice atelier de mic meseriaș.

Așa cum au început nu m-au făcut de loc să mă simt la Stanford sau la Dubna sau la ICECHIM: într-o căldărușă roșie de plastic (jucărie de copil) au turnat oțet (prelucrat, îmi spune Gheorghe Abrudan, după o tehnologie brevetată) și au adus niște plăcuțe de metal legate între ele și le-au scufundat în căldărușă. Lichidul face bășicuțe și începe să fiarbă, Abrudan pune un fel de capac, făcut dintr-o jumătate de minge de cauciuc, din capac iese un furtun care merge la un arzător, potrivește ceva, dă foc la arzător, țigănește o flăcără înaltă, galbenă cu mult fum. De la plăcuțele scufundate au rămas afară două fire cu borne la capete, le viră într-un tablou cu aparate de măsură (citesc: 6 volți și 500 miliamperi), beculețul arde, slab, dar arde. Fac un calcul rapid: trăsnaia dădea cel puțin 2 wați și flăcără ardea zglobie. Trece minute, trece un ceas, beculețul, bine-mersi, flăcără, cu timpul, a devenit curat albastru...

— Plăcuțele, îmi spune Lucaci, sînt electrozi bipolar, cu catalizatori pe fețe, o depunere de oțet inox, mangan și telur, avem brevet și pentru asta, tehnologia este, sigur, unică în lume. Le confecționează întreprinderea Ciocanul Nădrag (ne înțelegem foarte bine cu cei de acolo, cu inginerul C. Șerban și Gheorghe Tușca și maistrul D. Popa și Gh. Buta), cam la prețul de 75 lei setul, noi le legăm și în serie și în paralel, după o metodă a noastră. În generatoarele mari, setul funcționează cam 6 luni.

Mă uit la generatoarele mari: niște

mașini Alba Lux golite de măruntaie, închise etanș și pregătite să dea și curent electric și gaz. Inventatorii introduc în ele carburant, adică oțet prelucrat („prelucrarea” costă 2 lei per litru), scufundă seturile de plăcuțe (apar din nou bășicuțele, fierberea), închid totul și după citeva minute sînt obligat, ca ateul, să-mi scuipe în sin: la un aragaz cu 3 ochiuri — legat printr-un furtun de pilă — ardeau trei flăcări înalte, galbene, cu fum. Mai mult decât atât: cele două fire de la electrozi merg către o masă și — n-o să mă credeți —, energizează un aparat de radio, o lustră cu un bec, un monitor de control și un ventilator... Cam același lucru face o a „doua mașină de spălat”, la fel o a treia. În fiecare, cite 20 de litri de carburant. Durata funcționării: 4 (patru) ore!

Fac o socoteală rapidă: va să zică timp de 4 ore, cu electrozi de 75 de lei (care pot fi fabricați oriunde), cu carburant care-i oțet „prelucrat” (în orice laborator ieftin), cu o cutie de tablă obișnuită, un gospodar aflat la munte sau un cabanier, sau un avâpost izolat vor beneficia de foc și curent electric suficient pentru a se afla în sinul civilizației secolului al XX-lea. La un preț clar competitiv cu cel plătit pentru butelia de aragaz și pentru kilowattul-oră de energie. Mai mult: cele 30 de plăcuțe pătrate ce alcătuiesc setul de electrozi, fiecare cu latura de 15 cm, trebuie înlocuite, spune G. Abrudan, numai pentru a putea cointeresa mica industrie și comerțul la fabricarea lor, pentru că, în realitate, în minusculul laborator timișorean de pile de combustie funcționează și acum pile cu electrozi care au depășit de mult termenul propus de funcționare!

— Îmi revin din stoapere și întreb:

— Ce dracu se întâmplă înăuntru?

— Și ei îmi răspund, cu precizia și detaliile teoretice la care mă așteptam:

— Un proces electrochimic încă neexplicat. Dar generatorul funcționează prea evident, așa că brevetarea a mers. Cite ceva, totuși: am realizat electrozi cu o diferență potențială foarte mare, ceea ce declanșează reacția cu aparentă ciudată: o parte din curent se consumă în interior și accelerează reacția de micropilă, descompunerea electrolitului. Produsul principal al descompunerii este gazul, s-ar putea imbutelia, deocamdată la prețul de 60 lei butelia, mai tirziu mai ieftin. Ca-

litativ, gazul nu-i prea grozav, un amestec de cele mai diverse hidrocarburi, ne-ar trebui un arzător special pentru el, poate cel inventat de Petre Milu, despre care s-a scris mult în Flacăra... Energia electrică este produs secundar. Iată o socoteală simplă: un litru de carburant, cu 1000 kcal/h durează 4 ore, cu 5 l în rezervor am 20 de ore de funcționare la numai 10 lei carburantul! I.M.A.I.A. și proiectanții din Brașov ne-au ajutat să construim bine cele citeva generatoare de aici, le-am făcut și instalația de siguranță (monitorizează controlind cele trei ieșiri ale pilei: gaz, curent alternativ de 220 V și curent continuu de 12 V!).

— Îmi string lucrurile, fac citeva exerciții de respirație, dar Cornel Lucaci îmi mai arată niște nimicuri, de-mi taie la loc răsuflarea:

— Cu un electrolit de însumare au răstălmăcit ideea aranjării în lanț a moleculelor, în el apar microtensiuni și au loc scurtecircuite capabile să sfarme o bucată de minereu cu 19% Fe, 14% Mn, 60% Si. Plata s-a „măcinat” în electrolit, fierul și manganul s-au dizolvat și s-au depus (pur și simplu?!); la fel s-a întâmplat și cu o bucată de dolomită; în timpul unei crize de rinichi și de disperare numitul Lucaci a înghițit electrolitul cu pricina în intenția, sinucigașă, de a scăpa de dureri, ceea ce s-a și întâmplat, definitiv, dar după o indigestie cumplită și eliminarea unor resturi de calciu; de la care au construit: un autosifon pentru tratarea pietrei la rinichi (ce ne facem însă cu Ministerul Sănătății?!).

— O cuvă cu apă A, cea vie, și un ampermetru care pulsează ca o inimă...

— Un acumulator cit o unghie, capabil să țină aprins un beculeț citeva minute sau un ceas sau cine mai știe cit...

— Și un mic plan de bătaie pentru punerea în folosul omului a oceanului de energii care ne înconjoară, curg spre noi, debordînd, ne înecă iar noi, adică ei, cei cu inspirație, intuiție și geniu, le urmăm, le descifrează, le învață, se împrietinesc cu ele, le descompun și combină, pentru invirtirea ieftină a mașinării progresului și eliberarea lui Sapiens din lanțurile de Sisif ale trudei pentru energie, pîinea cea de toate zilele a speciei umane.

AL. MIRONOV

PRIMUM LA REDACȚIE

Subsemnatul, Răibuleț Tiberiu, sînt medic principal la Policlinica balneară Herculană, nr. 11 din 13 martie 1980, sub titlul „Un punct de plecare cu mare răsădit biologic — un medic român evidențiază, în premieră mondială absolută, un nou sistem de relație la nivelul organismului”.

Acest studiu a fost efectuat de către subsemnatul în perioada 2 martie 1980 — 15 mai 1980 în laboratorul de medicină nucleară al Institutului de medicină fizică și recuperare medicală din București cu ajutorul tov. dr. Georgescu Gheorghe și al asistentei Popescu Ina.

Studiul a pornit de la ipoteza că, după cunoștințele clasice de anatomie și fiziologie, orice substanță micromoleculară injectată intradermic la nivelul membrului inferior migrează pe căi limfatice sau venoase centripet. Dacă o substanță micromoleculară, ionizabilă, marcată radioactiv va putea intercepta traseul unui meridian de acupunctură cu circulație energetică ipotetic centrifugă și dacă a-

ceastă substanță va migra pe traseul meridianului centrifug (fapt care ar elimina orice altă cale de migrare din discuție), și dacă fenomenul va putea fi obiectivat, am avea dovada existenței meridianului și a unei forțe care a mobilizat trasorul centrifug. Acest lucru a fost demonstrat în studiul mai sus menționat folosind ca trasor pertechnetatul și camera de scintilație Piker-2C de producție americană.

În luna februarie 1981 am discutat într-un cerc restrîns de medici acupunctori această problemă, cu care ocazie eu am prezentat fotografii și am aflat că tov. dr. Bigu Virgil din Galați locmai a încercat un studiu similar, deci la interval de aproximativ 1 an de la articolul din Flacăra, care nu a confirmat însă afirmațiile mele; faptul punea la îndoială probitatea mea deontologică deși nimeni nu s-a pronunțat în acest sens, iar eu nu am considerat oportun să informez că am înregistrat lucrarea la O.S.I.M.

Revista „Muncitorul Sanitar” nr. 20, din 16 mai 1981 publică articolul „Medicină nucleară și acupunctură — convorbire cu dr. Bigu Virgil din Galați” în care se arată că în premieră mondială, folosind pertechnetatul ca trasor radioactiv și cu ajutorul camerei de scintilație, dr. Bigu Virgil a evidențiat meridianul de acupunctură. Considerînd că această afirmație lezează drepturile de titular ale Spitalului județean Reșița și ale mele ca autor, am trimis o scrisoare revistei „Muncitorul Sanitar” cu rugămintea de a fi publicată, în care am arătat că metoda de explorare și evidențiere a meridianelor de acupunctură cu ajutorul unui trasor radioactiv (pertechnetat) este brevetată și ca principiu existența meridianului a fost deja demonstrată. Cu această ocazie am menționat că cercetarea tov.

dr. Bigu Virgil nu este lipsită de interes și că ea constituie o confirmare și o continuare a cercetărilor mele. Scrisoarea a fost publicată în „Muncitorul Sanitar”, nr. 29 din 18 iulie 1981.

În nr. 31 din 30 iulie 1981, revista Flacăra publică articolul „Meridianele de acupunctură — o premieră mondială” semnat de Cici Iordache. Subiectul articolului se referă la cercetarea tov. dr. Bigu Virgil și în esență se suprapune cu cel publicat inițial în „Muncitorul Sanitar”, dar anumite aspecte se fac remarcate:

— tov. dr. Bigu Virgil își susține în continuare prioritatea în domeniu;

— dînsul a fost la Congresul Internațional de Acupunctură de la Brno unde nu l-a văzut (sau a uitat) pe dr. Răibuleț Tiberiu care a prezentat lucrarea „Există meridianele de acupunctură? — studiu cu trasor radioactiv al meridianului vezicii urinare”;

— și-a amintit că și-a început cercetările în urmă cu doi ani (plasticitatea memoriei este considerată de unii mijloc de adaptare a organismelor la mediu);

— de astă dată, într-o paranteză, este menționat și numele doctorului Răibuleț Tiberiu.

Prin urmare, tov. redactor-șef, dacă considerați oportun, vă rog să dispuneți publicarea acestei scrisori și readucerea în actualitate a articolului publicat de către revista dumneavoastră din 13 martie 1980, prin aceasta sperînd că cei interesați vor înțelege că deși la o anumită scară timpul este relativ, omul trebuie să accepte succesiunea cronologică a evenimentelor cotidiene,

Cu stimă, Dr. RAIBULEȚ TIBERIU

P.S. Anexez copii xerox ale documentelor citate.

Expoziția de documente și carte științifică veche

Una din sălile Arhivei statului — Filiala Oradea — va găzdui timp de o lună, 26 august — 26 septembrie, Expoziția de documente și carte științifică veche. Expoziția este organizată de Comitetul de cultură și educație socialistă Bihor, Biblioteca județeană-Bihor și Arhivele statului — filiala Oradea, ea a fost deschisă în cinstea celui de-al XVI-lea Congres internațional de istorie a științei, desfășurat în București în cursul acestei luni.

Urmărind seria documentelor expuse, prin bogăția și varietatea lor, se constituie în incontestabile fapte ce atestă preocuparea permanentă a locuitorilor acestei zone a țării pentru istorie, știință, literatură. Inclinația pentru noi descoperiri în tehnică este demonstrată prin acele citeva documente aflate în expoziție din care amintim: prezența în 1807, la Oradea, a unui Inventar al morii de hîrtie de la Finis, în care se menționează sistemul „Hollender” de preparare a pastei; la Vașcău, în 1815 este cunoscută o Schiță a unei mașini pentru curățat albia Crișului Repede; din 1884 datează Statutul „Cercului inginerilor din Oradea și împrejurimi”; din 29 aprilie 1893 este cunoscută

Schița de construcție și descrierea tehnică a morii hidraulice „La Porta” din Oradea; apoi din 1904, ianuarie 29 un Tabel al firmelor industriale din Oradea, care au primit dreptul la folosirea curentului electric de înaltă tensiune ne demonstrează preocuparea pentru progres a industriei orădene. Și, pentru a veni cu noi argumente, Ana Ilea ne descrie în Catalogul expoziției și alte documente care, toate, argumentează aceeași cauză, frumoașă, iar Constantin Mălinaș, din partea Bibliotecii județene Bihor, completează seria documentelor cu exemplarele de Carte științifică veche (sec. XVII—XIX) ce cuprind probleme din domeniul medicinei, psihologiei, matematicii, chimiei, filozofiei, fizicii, astronomiei, geografiei, literaturii etc., fapte grăitoare ale vieții științifice și literare transilvane de-a lungul timpului. Expoziția, fidelă ogîndă a acestor căutări permanente spre progres manifestate în toate domeniile de activitate, se adresează tuturor celor ce se preocupă de aceste probleme. Semnalăm deschiderea ei ca un important act cultural-științific ce contribuie la aducerea de noi argumente privitoare la trecutul istoric al pămîntului transilvan, dovedind încă o dată preocuparea permanentă a cercetătorilor orădeni, și nu numai a lor, de a aduce vechi și importante documente la lumina prezentului.

CORNELIA BARBU

Glosele muncii

(Urmare din pagina 1)

pildă) de a apăra caratele muncii noastre făcînd-o să fie mecanismul ce mișcă roțile viselor (roți de moară ori roți de vehicul cosmic) să fie sensul suprem ce ne legitimează existența și (de ce nu?) șansa de a deveni fără moarte dacă, trînd, am lăsat oamenilor amintirea faptelor și întâmplărilor ce ne compun existența.

Nu mai în puterea brațelor noastre (am în vedere și „brațele” gîndirii) stă posibilitatea de a intra în viitor cu prospețime și tinerețe.

Nu mai nouă ne stă în putere să ne corectăm erorile, (inerente unui parcurs istoric plin de orgolii) și să opunem descumpănilor, atunci cînd ele ne încearcă, dorul de a munci pentru ca biruința obștii să fie asigurată. Oricît de modest ne-ar fi locul în angrenajul muncilor patriei se cade să nutrim gîndul că e de un interes major contribuția fiecăruia dintre noi (că fiecare om e măsura întregului) în activități pentru care nu există noapte și zi. Simțim că e nevoie de noi toți și de fiecare în parte. De parcă în noi ar palpita inima zidarului ce, el singur, deține secretul cheii de boltă, la construcția cetății. De parcă ne-am putea cu îndreptățire considera poezii ai muncii...

Telefonotesterul inginerului Gh. Brezeanu

Tînărul inginer Gheorghe Brezeanu din cadrul Direcției de telecomunicații a municipiului București este autorul unor invenții care aduc sensibile îmbunătățiri în activitatea centralelor telefonice din țara noastră. Este vorba în primul rînd de un indicator de trafic telefonic M.C.-16, „invenție care a obținut premiul II la Expoziția națională a invențiilor”.

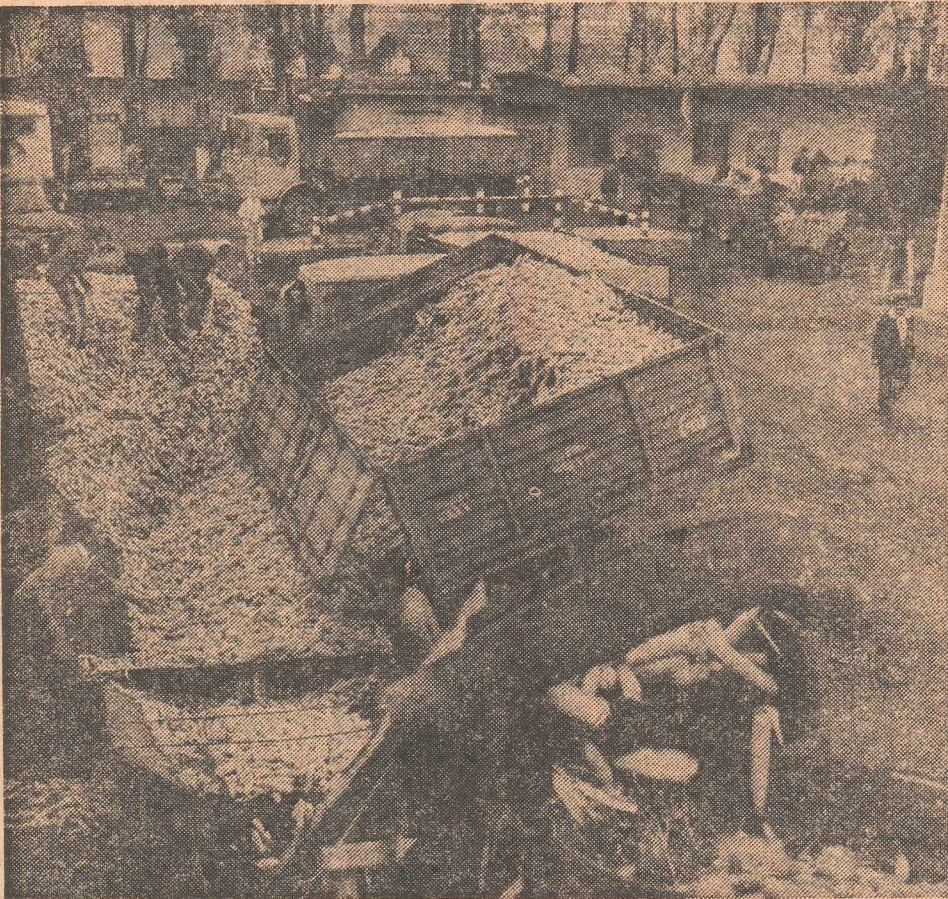
În cadrul complicatei „anatomii” a centralelor telefonice, noul aparat supraveghează activitatea unui număr de 16 linii telefonice, cuplate sau individuale, prin intermediul ei obținîndu-se informații privitoare la numerele de telefon solicitate de cei 16 abonați, în momentul cînd are loc convorbirea, la numărul de impulsuri cu care a fost taxată, precum și la durata convorbirilor în minute și secunde. Aparatul permite de asemenea obținerea unor informații privind starea liniei și a aparatului telefonic de la domiciliul abonatului, precum și în legătură cu sistemul de contorizare a acestor 16 linii în centrală. Toate informațiile se tipăresc automat de către un telemultiplicator obișnuit și pot fi prelucrate într-un centru de calcul. Cu alte cuvinte deține și prerogativele unui arbitru imparțial în cazul eventualelor controverse dintre abonat și direcția de telecomunicații. Cînd la un post telefonic se observă un salt ieșit din comun în numărul de impulsuri înregistrate de contorul din centrală, fie că acest lucru a fost sesizat de personalul centralei sau de către abonat, postul respectiv se trece pe robot o perioadă, și astfel se constată dacă abonatul a avut efectiv mai multe convorbiri și, datorită unui deranjament care mai poate apărea, s-au înregistrat impulsuri care nu au fost provocate de respectivul post telefonic. În cazul cînd traficul telefonic a fost mai mare, abonatul este lămurit cu proba concretă a înregistrării numărului de convorbiri de către robot, sau dacă este o defecțiune ea se remediază, și abonatul plătește conform mediilor ultimelor luni. Pață de situațiile anterioare cînd contoarele se fotografiau în două momente diferite, dar nu indicau decît numărul de impulsuri, coala imprimată de telemultiplicator robotului, pe care o avem în mină oferă o situație clară care indică de pildă pe 10 zile: numerele de convorbiri și numerele chemate, data ziua și ora acestora, durata lor și numărul de impulsuri care s-au taxat pentru fiecare convorbire urbană sau interurbană. Totodată, robotul furnizează date concrete privind activitatea liniilor cuplate, evidențînd separat numărul de convorbiri ale fiecărui abonat. Un avantaj important al folosirii robotului este și faptul că el indică și locul deranjamentului fie că este în exterior, adică pe linia abonatului și în aparatul acestuia, sau în echipamentul centralei, în special în sistemul de contorizare. Am mai fost informați că indicatorul de trafic telefonic a fost realizat în exclusivitate cu componente fabricate în țară, folosindu-se circuite integrate de tip I.P.R.S., și că realizarea și concepția lui tehnică constituie noutate de ultimă oră în tehnica mondială de telecomunicații. Introducerea acestui robot de concepție și fabricație românească a evitat de asemenea importul din străinătate a unor roboți de capacitate mai mică pentru o singură linie și care ar fi costat fiecare circa 2000 de dolari bucata. Au fost realizate astfel și sensibile economii valutare.

Și tot inginerului Gheorghe Brezeanu îi datorăm și realizarea unui aparat fabricat în totalitate cu circuite integrate românești care aduce o importantă îmbunătățire calității prestațiilor în telecomunicații, conducînd și la o sensibilă creștere a productivității muncii. Cu acest telefonotester se poate face o verificare complexă, din centrală, a aparatului telefonic din casă, a instalării și funcționării corecte a posturilor cuplate, cit și a liniei ce leagă aparatul de centrală. Într-adevăr, acest telefonotester poate verifica din centrală dacă discul de la telefonul nostru de acasă este prea rapid sau prea lent, dacă audiența este bună la microreceptor, dacă soneria funcționează corespunzător și dacă firul aparatului nu are intreruperi. Acest aparat înlocuiește metoda montajelor ad-hoc în centrală a numeroase aparate de verificare, el fiind de fapt o simbioză a funcțiilor separate a acestor aparate, totul fiind înglobat în noul telefonotester. El costă puțin, doar 8000 de lei, și acum prototipul trece la faza multiplicării industriale, pentru a face față solicitărilor numeroase din întreaga țară. Invenția a fost medaliată la Expoziția națională de invenții.

FLORIN CONDURĂȚEANU

Teleorman — teritoriu dinamic

Civilizația pământului

Sînt aici, în cîmpia Burnasului, vaste întinderi, printre cele mai vaste din țară (o jumătate de milion de hectare!), în care domină civilizația griului, a porumbului, a plantelor care, zicea cineva, își dăruiesc splendoarea o singură dată, într-un singur sezon. Apoi miriștile, de cînd e lumea, sînt pascute cu vitele, arse, întoarse cu plugul, pe cealaltă față a țării scriindu-se cu sămînță nouă. Apoi iar, într-o surdă inverșunare de a inverșnici nimicul, fiindcă, scapat o singură dată din miini, pământul își face de cap, se sălbăticește. Plantele nu mai rîmin nici măcar în amintiri, pînă și rădăcinile lor se resorb. Ele n-au constanța rulmenților făurii de muncitorii din Alexandria, nici durata zidurilor înălțate de constructorii Zimnicei. Pentru a construi un etaj vegetal deasupra țării —

griu pînă la briu, porumb pînă la creștet — trebuie să trudești din greu, să inchipui lanurile, să le zidești, să le împingi cu palmele cît mai sus, în eforturi adesea scrișnite, durute, pentru ca, atunci cînd verdele edificiu e isprăvit, să-l doborî tu însuși cu brațul, apoi s-o lei de la capăt, în aceeași aspră încapăținare de a inverșnici efemerul. Numai în artă, observa cineva, zădărnicia e artă de sublimă. Dar din această zădărnicie, din această aparentă zădărnicie, se naște piinea.

Cel ce ne spune aceste cuvinte e un om al pământului, un om încă tînăr, dar cu părul albit de griji. Albit de grija pământului, pe care-l poartă cu el și-n somn. Îl cheamă Mihai Păduraru, e inginer mecanic și director adjunct al Trusului S.M.A. al județului Teleorman.

Călăuzit de el, am făcut, în aceste zile, o scurtă vizită pământului Teleormanului și neamurilor de oameni ce sînt legate de veșnicie prin efemera arhitectură a vegetalelor — care sînt însuși efemerul. „Am fost totdeauna mîndru — scrie Zaharia Stancu, fiu al acestui pămînt — de oamenii locurilor mele de baștină”. „Iată de ce — adăuga un alt teleormănean, Marin Preda — revenirile mele pe aceste meleaguri nu-mi astîmpără nostalgia, ci o măresc, amestecînd-o în același timp cu un fel de bucurie solară. Sînt nevoia să mă refamiliarizez cu oamenii și cu locurile, cu această nouă și năvalnică tinerete a lor”. Cei doi mari scriitori își dedicau cuvintele, în primul rînd, oamenilor pământului, al căror gest creator, deși lăsîndu-și amprenta în efemer, și-a fixat totuși — repetat cu încapăținare fiind — efigia în conștiință. (Din acest punct de vedere, limba, cea mai durabilă creație a spiritului nostru, în care s-au afirmat cu atîta forță și Stancu, și Preda, este tot o creație aeriană.)

Ce fac azi ei, acești oameni ai pământului Teleormanului? Ce fac ei pentru pămînt, cum îl ajută, cum se ajută cu el? Fac, ne spune inginerul Mihai Păduraru, ceea ce au făcut dintotdeauna. Adică luptă să păstreze, în continuare, un pămînt pe care, în lungul timpului, l-au păstrat cu greu. Fiindcă l-au inecat, în tot lungul timpului, multe valuri. (Cele ale Dunării și ale riului Vedea, de pildă, l-au inecat, pe mari porțiuni, și în primăvara aceasta.) L-au pirjolit, l-au ars, l-au frămîntat nenumărate zguduiri. (Cutremurul din martie 1977 a rupt realmente acest pămînt, făcîndu-l să explodeze, transformîndu-l la Zimnicea într-un adevărat peisaj al demenței.) Nu e numai o experiență a oamenilor din Teleorman. Nu e numai o experiență a oamenilor din România. Oricum și oriunde ar fi avut loc, o astfel de experiență înseamnă rezistență și creație. De sub cenușă și ml, de sub prunduri negre, de sub colbul adus din cele patru vînturi, efigia inconfundabilă a acestui pămînt a ieșit, mereu și mereu, la lumină, ca printr-un miracol, prin efortul pămîntenilor. Acest efort al păstrării a cheltuit, desigur, o energie imensă. Aceeași energie, îndrumată spre alte țeluri, ar fi putut rîdi în întreprinderi mai durabile. Au cheltuit-o dezordonat cei care n-au avut nimic de păstrat. Au cheltuit-o durabil cei care au înmulțit ce-au avut, fără eforturi prea aspre, grație unei soarte mai generoase. Dar efortul păstrării, după cum spunem, este în ultimă instanță un efort creator, fie și numai prin faptul că menține o structură, conservă niște virtualități, făcîndu-le apte să se dezvolte fericit într-o condiție prielnică. Curios, cel care se inverșunează să păstreze rîmin tineri, trăiesc chiar „o nouă și năvalnică tinerete”, deși s-ar crede că ar trebui să fie altfel.

Împreună cu Mihai Păduraru, am meditat la cele de mai sus în niște împrejurări foarte obișnuite. Nu într-o biblio-

tecă, nu într-un muzeu etnografic, nici în față cu glosarele sau cu atlasele lingvistice închinăte locului, ci în cîmpia comunei Piatra, pe tarlelele unui I.A.S. aflat în plină bătaie pentru recoltarea porumbului. Un I.A.S. ce cuprinde vreo 11 000 de hectare și al cărui director, ing. Gh. Calapod, vorbindu-ne despre bătaia porumbului și a griului, ne-a dat a înțelege că astfel de bătaii scot totuși efemerul din condiția sa precară, strămîtîndu-l în durată.

Cum anume? Oblîgînd, de exemplu, pămîntul să dea anul acesta, în condițiile unei secete crunte și ale unor ape de infiltrație ce au compromis vreo 800 ha, 5 440 de kilograme la hectarul de griu. Mai obligîndu-l să dea în toamna aceasta, pe o suprafață de 3 501 hectare, o producție de porumb care desfide sumbrele profeții ale celor înspăimîntați de secetă. Apoi aplicîndu-i pămîntului, în toate etapele construcției vegetale, măsurile destinate să-i stimuleze zelul de a produce (fertilizare atentă, densitate înaltă a plantelor, păstrarea unui judicios echilibru de elemente în materie de îngrășăminte etc.) și investigînd, prin circa o sută de soluri de hibridi de porumb, bucuria sau refuzul pămîntului în a-și crește forțele productive. Făcînd deci, pe lingă muncă productivă, o muncă de cercetare, ducînd deci, pe largă bătaia tradițională a piinii, o bătaie o nouă, o bătaie culturală, cu rezultate, care vor lua, ne place să credem, și forma unor comunicări, deci forma cuvîntului, care stă foarte bine lingă muncile cîmpului. (Parcă Marin Preda, dacă nu ne înșelăm, tragea o dreaptă linie de unire între bătaia cuvîntului și bătaia pămîntului. n-are importanță, zicea el, dacă scrii pe filă albă sau pe filă neagră, pe țărîni sau pe hirtie, cuvîntul sau bobul de griu fiind, ideal vorbind, la fel. Cel puțin ca putere a rodniciei.)

În întregul județ, în întreaga cîmpie a Burnasului, se întreprind, la ceasul de față, ample măsuri pentru păstrarea pămîntului, pentru conservarea pămîntului, pentru recuperarea pămîntului, acolo unde el dă dovezi de slăbire, de anemie, de bătrînețe, de poticnire, de degradare. Se intensifică lucrările de regularizare a cursurilor unor riuri, de ridicare a potențialului productiv al celor peste 10 000 de hectare de lunci; peste 150 000 de hectare au fost irigate, alte 80 000 li se vor alătura în acest cîncinal, într-o perspectivă de facere și de refacere a naturii ce amintește — prin dimensiunile globale și prin niște ultime consecințe — geneza. Nu-i o exagerare; la sfîrșitul ciclului, acest pămînt al Teleormanului va rodi înfinit mai mult ca azi. Strămîntarea apelor obișnuite prin sisteme de canale și irigații, abundența vegetală pe care o vor stîrni acestea vor modifica, ni se spune, clima, potolindu-i excesele, indulcînd-o făcînd-o și mai propice vieții. Sînt lucrări care antrenează eforturi mari, inclusiv de ordin financiar, dar cu natura, zice M. Păduraru, socotelile rîmin totuși

Ne preocupă, înainte de toate, conștiința oamenilor

(Urmare din pagina 1)

reprezintă acest județ în industria românească este suficient. cred, să spunem că aici se realizează în prezent aproape un sfert din producția de îngrășăminte chimice a țării, o treime din cea de rulmenți, 10 la sută din titeiul extras, 11 la sută din mijloacele de automatizare, captatori solari, tevi din oțel sudate, piese turnate din fontă și oțel, material rulant, utilaje pentru industria chimică și ușoară, mașini agricole, fire și țesături din bum-bac, tricotaie, confecții, o gamă largă de conserve și preparate din carne și legume, produse de panificație și, în curînd, ulei comestibil și zahăr.

În date absolute, evoluția celor 13 ani la care vă referiți se comensurează în sporirea producției industriale de la 1,54 miliarde lei în 1963 la 12,2 miliarde lei în acest an. Vocația industrială a Teleormanului, cu tot specificul său din acest punct de vedere, nu este, desigur, o excepție. Este rezultatul firesc al politicii științifice a partidului nostru de industrializare socialistă a țării, de amplasare judicioasă a forțelor de producție pe întreg teritoriul și de dezvoltare mai accentuată a județelor care rămăseseră încă pronunțat „agrare”. În anii socialismului și mai ales după Congresul al IX-lea al partidului investitiile alocate au propulsat industria și pe aceste meleaguri. Pînă în 1968 se vorbea în Teleorman de două obiective mari: Combinatul de îngrășăminte chimice de la Turnu Măgurele și Schela de extracție Videle. Acum, așa cum am subliniat printr-un sumar inventar, vorbim de o gamă largă de produse, obținute îndeosebi în ramurile de vîrf. Dealtfel, construcția de mașini, metalurgia și chimia realizează circa 60 la sută din producția industrială a județului. Pentru a completa acest succint tablou, as mai adăuga că ritmurile medii anuale înscrise în industria județului în ultimele două cîncinale au fost de 15—20 la sută, că Teleormanul exportă produsele sale industriale în 60 de țări de pe toate continentele.

— În ce măsură realizările industriale teleormănece reflectă potențialul real —

material, tehnic, uman — al județului? Ce pirghii credeți că mai trebuie acționate pentru ca industria județului să-și dea măsura deplină a marilor ei posibilități și rezerve? Ne amintim, punînd această întrebare, de un cuvînt al dumneavoastră, ca deputat al Marii Adunări Naționale, rostît la tribuna înaltului forum: dacă s-ar mări — spuneți — cu numai 1 la sută indicele de utilizare al mașinilor din industria Teleormanului, s-ar putea obține anual, pe județ, un spor de producție marfă de cel puțin 160 de milioane lei. Ce se întîmplă cu acest indice? Se mărește?

— Am încheiat cîncinalul precedent cu o producție marfă industrială suplimentară de o jumătate de miliard lei, ceea ce ar concluziona că realizările reflectă posibilitățile materiale și umane existente. La o autoanaliză exigentă însă rezultă că în industria județului sînt încă importante rezerve care trebuie puse mai bine în valoare, la nivelul parametrilor impusi de cîncinalul calității și eficienței ridicate. Este binecunoscut că, la Congresul al II-lea al consilierilor oamenilor muncii, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a formulat ca obiectiv prioritar trecerea de la dezvoltarea extensivă la dezvoltarea intensivă, ceea ce presupune accentuarea laturilor calitative în toate domeniile de activitate. Pentru industria județului nostru aceasta înseamnă ca 70 la sută din sporul de producție din acest cîncinal să se obțină pe seama creșterii productivității muncii. Pentru aceasta, comitetul județean de partid, colectivele din întreprinderi au în vedere folosirea mai deplină a bazei tehnico-materiale existente, utilizarea unor suprafețe deja construite, promovarea progresului tehnic, introducerea în fabricație a unor produse cu un înalt grad de tehnicitate, perfecționarea, în continuare, a forței de muncă, întărirea ordinii și disciplinei. Una din pirghiile pe care le acționăm este și creșterea indicelui de utilizare a mașinilor care este în prezent de peste 87 la sută, iar la unele instalații specifice de la chimie, panificație de 95 și 100 la sută. Pentru aceasta avem elaborate programe de măsuri în fiecare întreprindere privind

termenele și calitatea reparațiilor, asigurarea pieselor de schimb, în mare parte cu forțe proprii, ritmicitatea în aprovizionare și livrare, policalificarea oamenilor și lucrul la mai multe mașini. Pe linia punerii în valoare a rezervelor existente nu pierdem din vedere reducerea cu cel puțin 2 la sută a costurilor de producție. Utilizînd și această cale vom reuși ca ritmul de creștere a producției nete să de-vanseze cu 2 la sută pe cel al producției marfă.

— Înainte de a părăsi orașele — leagă-nul industriei — v-am ruga să ne spuneți cîteva lucruri despre dezvoltarea urbanistică, arhitectonică, edilitar-gospodărească a acestora. Mulți dintre noi, gazetarii, cînd ne ocupăm, din acest punct de vedere, de orașe ca Alexandria sau Zimnicea, de exemplu, nu ezităm să folosim cuvinte mari. Taxăm evoluția lor drept un „eveniment”, adesea drept o „revoluție” în materie de urbanism și arhitectonică. Credeți că avem dreptate? Și dacă da, care sînt, după dumneavoastră, faptele care ne-ar putea legitima?

— Metaforele folosite în presă au acoperire faptică, în cazul orașelor teleormănece, ca dealtfel în toate cazurile asezămintelor urbane românești. Oamenii au imaginea de odinioară a orașelor teleormănece din lectura operelor lui Gala Galaction, Zaharia Stancu, Marin Preda sau doctorul Ulieru: niste tîrșuri ceva mai răsărite decît un sat, marcate de inexistența industriei a rețelelor de apă și canalizare și, de ce să n-o spunem, doar parțial și improvizat electrificate. Dacă în 1968 în tot județul existau doar 200 de apartamente, acum numărul acestora depășește 20 000. Predomină blocurile cu pînă la 4 nivele, integrate mediului de cîmpie, cu deschideri spre spații luminoase, cu tot confortul de care are nevoie omul modern, cu străzi simetric orînduite, ceea ce face ca orice oaspete al Teleormanului să se familiarizeze repede cu locurile. Din peisajul urbanistic avînd ca element de definire industria, nu lipsesc nici alte componente ale civilizației: am în vedere rețeaua sanitară și cea comercială, prestările de servicii, edificiile pentru învățămînt și cultură. O mențiune specială

pentru Zimnicea, oraș construit „de la cota zero”, din îndemnul și după concepția secretarului general al partidului și cu efortul material și uman al întregii țări. Întreprinderea de țevi sudate, cea de pasmanterie, la care se vor adăuga, din acest an, fabrica de zahăr și alte capacități, construcțiile moderne de locuințe și pentru alte nevoi sociale asază Zimnicea de azi între cele mai frumoase orașe din țară. Iată deci că „evenimentul” sau „revoluția” de care vorbeai își au suport material în urbanistica teleormănece, nefînd doar simple figuri de stil.

— Dar timpul liber al cetățeanului? Ce activități culturale-educative, distractive, recreative etc. îi dau plînătate și sens, într-un loc în care nu există nici teatru, nici filarmonică, nici operetă?

— Am fost și sîntem receptivi la nevoile spirituale ale oamenilor muncii, care, îndreptățiți, aspiră la acte de cultură elevate. Avem în județ zeci de mii de muncitori, mecanizatori, cooperatori, intelectuali, peste 100 000 elevi care caută cultura, contribuînd, deopotrivă, la realizarea vieții spirituale. Nu avem nici teatru profesionist, nici filarmonică, nici operetă, dar avem peste 20 000 artiști amatori cuprinși în formații de teatru, estradă, brigăzi artistice, orchestre, dansuri, în formații care dau spectacole de țînută, încununîndu-se, multe dintre ele, de lauri în marea confruntare, care e Festivalul național „Cîntarea României”. Există, la nivelul județului, școala populară de artă cu filiale în diferite localități, cenacurii literare în toate orașele și întreprinderile mari. Recent au fost date în folosință cinematografele din Zimnicea, Tr. Măgurele, spații pentru librării în Alexandria, Zimnicea, Roșiori de Vede și Tr. Măgurele, zone de agrement în Alexandria și Zimnicea.

— V-am ruga acum, stimate tovarășe prim-secretar, să intrăm în cîteva din marile, complexe, crucialele, nu o dată spinosose probleme ale agriculturii, ramură de o deosebită însemnătate în economia Teleormanului. Să începem, cu voia dumneavoastră, cu recolta. Ce ne puteți spune despre recolta acestui an? Vă mulțumesc?

— Teleormanul gospodărește circa 500 000 hectare teren agricol și din acest punct de vedere răspunderile noastre în asigurarea fondului central al statului și a

dezvoltării

simple. Nu-i dai, nu-ți dai. Arunci gunoie în apă, apa te otrăvește. Ii lei pământului șapte piei, fără să-ți pese, pământul devine pină la urmă indiferent, uitat, zgârcit, ignorându-și îndatoririle, ca și un om hrănit doar cu promisiuni sau iluzii. Trebuie deci să fim generoși, ca să primim în mod generos. Aceasta nu înseamnă însă, adaugă interlocutorul, că nu trebuie să procedăm economic. Economic trebuie să procedeze toată lumea, în primul rând cei care minuesc fondurile și care trebuie să le cruțe, dându-le cele mai judicioase și fertile destinații. Să nu uităm, conchide interlocutorul nostru, că, nu o dată, cu bani puțini s-au scos producții exemplare.

O opinie asemănătoare ne-o destăinuie și dr. Ion Popa, directorul adjunct al Trustului județean I.A.S. Dr. Popa nu-i deloc mulțumit de producția de lapte a urstului, a cărei scădere vertiginosă (de la 3550 de litri în 1977 la numai 2900 anul trecut) are ca pricină și condițiile naturale (secetă, deci porumb uscat, cu valoare nutritivă mică), și o slăbire, într-o seamă de cazuri, a preocupărilor destinate modernizării sectorului zootehnic al I.A.S.-urilor. Sigur, modernizarea costă, dar, zice dr. Popa, n-avem încotro, trebuie să cheltuim. În lumea modernă, nici o vacă nu-ți dai din coadă dacă nu-i fluturi prin față o bancnotă de o sută de lei. În prezent, acțiunile de modernizare se desfășoară din plin, trei nari complexe de vaci sint bine dotate

tehnic, 8 din cele 15 ferme de vaci ale trustului sint și ele perfect adaptate exigențelor noului. S-a îmbunătățit în același timp structura plantelor furajere, celor 14000 hectare de pășuni naturale ale județului li se vor adăuga, în perspectivă apropiată, încă 30000, care se vor însămînța cu culturi duble pentru furaje. Nu-i însă mai puțin adevărat, pe de altă parte, că, uneori, niște bani au fost aruncați, nu în vînt, dar după credința (să nu-i zicem iluzia...) că în ograda altuia poți găsi lucruri mai bune ca în ograda proprie. Din acest motiv, vaca brună, rasă locală rezistentă la boli, nemofturoasă, mulțumindu-se cu coceni sau cu paie, e pe cale de dispariție. Ea, crede dr. Popa, ar trebui repusă în drepturile pierdute, măcar acum, în ceasul al doisprezecelea.

Ne întoarcem la Piatra, ca să vedem cum se recoltează porumbul. Pe tarlalele C.A.P.-ului, combinele „CARP” merg din plin. Inginerul Mircea Ișvănuț, directorul S.M.A.-ului, e totuși emoționat. Inițial, emoția i-o punem pe seama acelei conștiințe a efemerului, a perisabilității unei opere îndelung și din greu trudită, a inconsistenței acestei frumoase arhitecturi vegetale, care miine nu va mai fi. Nu, zice M. Păduraru, emoția directorului de S.M.A. este alta. Este emoția recoltei.

Fiindcă există, la capătul acestei trudnice opere, o clipă, o inefabilă clipă în care tot ce s-a cucerit, prin grelele bătălii ale unui an, ar putea intra pe de-a-ntregul în beneficiul omului, în hambarul lui,

sau, dimpotrivă, ar putea să se piardă. Este clipa recoltei. Este momentul care, raportat la muncile anului, înseamnă chiar o secundă, o zecimală de timp, dar cea mai grea, cea mai împovărată de încordare. Este secunda care, pusă pisc peste cele ce au premers-o, îi sleiește pe oameni mai mult decît toate. Este secunda, teoretic calculată, a victoriei sau a pierderii. Tot teoretic, oamenii refuză să primească ideea pierderii, dar cum faci, practic, ca s-o refuzi? Se știe (tot teoretic) ce înseamnă organizarea, asigurarea cu utilaje de recoltă și cu mașini pentru transport. Se întocmește respectiva organizare, se prevede respectiva asigurare, se stabilesc viteze de lucru, se instruesc combatanții, toți combatanții, de la combinieri, adică de la trupele de elită, la „manuali”, adică de la cei din urmă în ierarhia oastei recoltei, dar nu mai puțin prețioși prin neputința de a-i găsi. Dar mai există și acea blestemată secundă în care mașinile, înglodate în treburile, nu mai ajung (sau nu mai ascultă de om se strică), în care timpul, la fel, nu mai ascultă, se strică (sau, asemeni mașinilor, nu mai ajunge pentru cite sint de făcut), în care omul, în acel aspru, scurt, amenințător răstimp, trebuie să refacă, să schimbe, să corecteze, să inventeze o strategie, o tactică, o bătălie, o conduită a ei.

Acum, la începutul culesului, toate combinele și toate utilajele de transport merg din plin. Dar miine?...?

Plec din Teleorman luînd cu mine această emoție, ca pe cel mai expresiv semn al dragostei oamenilor pentru pământ, deci al răspunderii lor pentru soarta piinii.

ILIE PURCARU

Cronica vieții pentru toți

De la începutul anului, Comitetul județean Teleorman al P.C.R. a primit din partea redacției noastre 12 scrisori. 12 locuitori ai Teleormanului, adresîndu-se cu încredere „Flăcării”, cerîndu-ne ajutorul în rezolvarea unor probleme de muncă sau de viață au primit, din partea Comitetului județean, răspunsuri care, de la caz la caz, au provocat multumiri sau nemulțumiri. Celor nemulțumiti le atragem atenția că situația lor a fost — așa ni s-a spus — studiată atent cu lezea în mînă. Dacă totuși s-a greșit (errare humanum...) îi invităm pe cei în cauză să revină, explicîndu-ne unde și cum s-a greșit. ● Petrache Tănase, prelucrător prin aschiere la F.P.M.C.M. Roșiori de Vede, a reclamat faptul că l s-a reținut „abuziv” din retribuție. Nu, tovarășe Petrache Tănase, reținerea n-a fost abuzivă, ci corectă, legală. Dv. ați absentat nemotivat de la lucru. Și nu pentru prima oară. ● Florica Aliman, din Alexandria, om al muncii la întreprinderea de rulmenți, și-a intrerupt — legal — activitatea din producție, ca să-și crească copilul. După această perioadă, a cerut — iarăși legal — să fie reincadrată în întreprindere. Întreprinderea i-a răspuns că, deocamdată, nu dispune de posibilități în acest sens. Petentei i s-au oferit locuri de muncă la U.J.C.C. și la I.C.S.M.I. Florica Aliman a refuzat. Într-un anume fel, o întelegem: s-a legat de un colectiv, vrea să muncească mai departe în cadrul lui. Poate că totuși întreprinderea de rulmenți o va intelege și ea... ● Din cele 12 scrisori, 4 (cam multe!) reclamă nerezulți în raporturile dintre localarii noilor blocuri și institutiile care se ocupă de administrarea acestora. Nicolae Lache din Roșiori de Vede, s-a plîns că în apartamentul în care stă se infiltrează apă, din cauza hidroizolației necorespunzătoare a blocului. S-au luat măsuri: E.G.C.L.-Roșiori a înocut, în aprilie, lucrarea de reparație a acoperisului. Alt corespondent, Maria Grigorescu, din Alexandria, s-a supărat, pe bună dreptate, că I.R.E.B.-ul a obligat-o să plătească, pentru consumul de energie electrică, o sumă disproporțional de mare. În urma recalculării facturilor, i s-a restituit diferența încasată în plus. Din Tr. Măgurele, Stela Moșog ne-a sesizat că, desi locuiește singură într-o garsonieră, administrația blocului i-a încasat taxe de întreținere ca pentru două persoane (?!) I s-a restituit diferența percepută în plus. În sfîrșit, Gheorghe Ivana, tot din Tr. Măgurele, s-a declarat nemulțumit de amenda (în valoare de 1000 lei) la care l-a obligat comisia de judecată, în urma unui diferend, soldat cu iignire, pe care l-a avut cu administratorul Asociației de locatari nr. 4. Printr-o decizie a tribunalului municipal, amenda i s-a redus la 400 de lei. Gheorghe Ivana a „cistigat”, așadar, 600 de lei. Fost posibil pentru alte iigniri? Să sperăm că nu. ● Mariana Gheorghe, din Videle, a fost gestionară la bufetul din cartierul Cosoia. La ultimul inventar i s-a descoperit în gestiune o lipsă de 4299 lei. A fost scoasă din slujbă. De ce oare ni s-o fi plîns de această măsură? Legea nr. 22/1977 e limpede: cine se joacă cu banii statului (sau da lama' prin ei...) n-are ce căuta în postul de gestionar.

vizionarea populației sint foarte mari, em condiții să obținem anual circa 1,5 milioane tone cereale, 300 000 tone legume, 300 000 tone plante tehnice, pină la un milion hl lapte și 62 000 tone carne. Existența ne-a dovedit că asemenea deziderate sint pe deplin posibile. Multe unități grunțase, ca cele din Purani, Seaca, culești, Drăgănești Vlașca, Putineiu, n recorduri naționale la grâu, porumb egume. Sintem nemulțumii însă de un că, anul acesta, producțiile agrariii nu vor fi la nivelul propus și pe ura condițiilor existente.

Unii specialiști ne-au vorbit despre orman ca despre un „pol al secetei”, ca despre un „pol al umidității”. Și și alții accentuează necesitatea — pe recenta Constituție de lucru de la al P.C.R. a relevat-o ca pe un modament național de cea mai mare nătate — unei mai ample, mai rale mai eficace utilizări și admări a pământului. Știm însă că în Tean s-au întreprins și se întreprind amă de lucruri în acest sens. Prace se face pentru pământ, la ora iă?

Agricultorii n-au făcut și nu vor face dată abstracție de condițiile naturale rolul lor, pozitiv sau negativ, în aerea obiectivelor pe care și le proAnul acesta, în zoncle neirigate, unde rille am avut ploii abundente, iar de uta de 4 mai și pină la 25 august i excesivă (aviz la cei doi poli itii), cu toate eforturile lucrătorilor elor, recoltele nu pot atinge nivele l. Ar fi inexact însă să punem toate blinirile pe seama naturii. Diferonle producție de la o unitate la alta ovada că și gradul răspunderii în dărirea pământului este diferit. Nu secretarul general al partidului ne-a strătat cu puterea argumentelor, cu a unui profund cunoscător al prolor agriculturii, că pământul poate ce mai mult. Asemenea ideii au de-pentru noi, de mai mulți ani, un program care vizează tocmai rea potențialului productiv al pântului. Dintre acțiunile mai importan-aminti: lucrările de scarificare și rare pe solurile grele, folosirea ra-sistemelor de irigații, care în-ntor vor acoperi circa 200 000 hec-olosirea îngrășămintelor în funcție

de cerințele pământului și ale plantelor, zonarea culturilor după gradul de favorabilitate, aplicarea corectă a tehnologiilor și, desigur, cultivarea întregii suprafețe arabile.

— Ce e urgent, ce e prioritar, ce e imperios necesar pentru dezvoltarea agriculturii teleormănene, pentru ridicarea ei pe o treaptă calitativă nouă, în lumina prețioaselor indicații cuprinse în cuvîntarea rostită de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la recenta constituire de lucru?

— Parțial, am subliniat mai sus. Să aplicăm cu fermitate programul pe care-l avem, să facem mai mult loc științei agricole, să răspindim în toate unitățile de stat și cooperatiste experiența avansată, să folosim cu mai multă răspundere baza tehnico-materială de care dispunem. Și, cum omul este chemat să înfăptuiască o profundă revoluție în agricultură, este nevoie să amplificăm revoluția în conștiința oamenilor. Trebuie ca toți cei care lucrează în agricultură să fie foarte bine pregătiți politic, profesional, să fie oameni cu pasiune și dăruire. Avem deja un sistem organizat de pregătire a cadrelor. Mă refer la liceele de profil pentru toate sectoarele agricole, la cursurile de iarnă cu toți lucrătorii ogoarelor, la loturile de experiență.

— Cum va arăta județul dv. la sfîrșitul actualului cincinal?

— Mai puternic. De ce? Aici se va realiza, în 1985, un produs global total în valoare de aproape 40 miliarde lei, din care 21,8 miliarde lei în industrie și 9,78 miliarde lei în agricultură, revenind 73 934 lei pe locuitor, aproape dublu față de 1980. Datele ar rămîne seci dacă nu le-am completa cu elementele de progres și civilizație pe care le antrenează. Astfel, numărul personalului muncitor va ajunge în 1985 la peste 150 000, iar celor două municipii și trei orașe existente li se vor adăuga alte localități urbane, pe care le pregătim de mai mulți ani. Zestrea de locuințe se va completa cu încă 13 000 apartamente, iar comunele își vor defini-tiva, în linii generale, centrele civice. Cu spațiile destinate comerțului, prestațiilor de servicii, micii industrii, sănătății, învățămîntului și culturii, județul Teleorman va oferi locuitorilor săi un grad tot mai ridicat de civilizație și bunăstare.

Poeți din Teleorman

Ironie

Aerul acesta cu mireasmă
Coborîtă din Carpați, din transhumanță,
El cunosce atît de bine, țară,
Ca pe o emoție, ca pe o speranță.

Fiindcă-n el nădăduiesc să pot
Într-o bună zi să întîlnesc
Voevozii tăi cu gînd de aur
Și plugarii tăi din os domnesc

Și de n-o să fie în lumina
Veacului acesta de răscoală
O să fie, țară, sub covorul
Sfînt și veșnic al țării tale.

În acest pămînt din care curg
Sate și cetăți, cum curge riul,
O, țară în ta e-un hronic viu
Din al cărui verb rodește griul.

GHEORGHE FILIP

Confesiune

Seriu despre tine, rotunda mea cîmpie,
Cu un spic de rouă pe un spic de soare
Și-s mai bogat cu-o aripă albastră
Răstălmăcind văzduhuri de candoare.

E toamnă iar și grînele se coc,
Amirosind a sticle, picurînd
Pe deaturi dulci, rotîndu-și limpezimea
Peste izvoarele de sub pămînt.

Luna cioplește flori de crin în porți,
Piinea ne-umbie, aburînd pe masă,
Și-s mai bogat cu-o aripă fierbinte
Și cu un prag înălțător de casă.

FLOREA BURTAN

Pledoarie pentru sănătatea liniștei

Onorată instanță, ascultă acum o rugă
a mea din urmă
Ca o binefacere adîncă
Peste rourile de viespi ce vor
să ia o cîrmă
Cînd liniștea se zbate încă...

Noi nu sintem vinovați pentru gloria
crimei

Nici pentru porumbeii striviți,
Noi nu sintem vinovați

Unor trufași din focare iviți...
pentru revărsarea ideii

Oamenii, să se iubească acum
cînd liniștea e disperată

Să mîngie miremele luminii...
Oamenii, să se iubească acum

Să-nvingă fructele gîndirii...
cînd liniștea-i decapitată

Ce să-i mai spunem lumii
cînd ne mai dezmiardă

Floare de vis, floare de dor...
Ce să-i mai spunem liniștei

Floare de vis legănată-n pridvor...
cînd vrea ca să ardă

Onorată instanță, noi nu sintem vinovați
pentru orgolioșii

Ce vor să prefacă-n cenușă, rafale,
Noi îmbărbătăm rostirea veșnic

pentru duiosii
Ce știu că mai există vreo cale.

NICOLAE CULCEA

Țara

Țara începe cu tine și apele —
Cînd aproape se destăinuie soare
Cumințenici florii rodînd,
Comoară de simburii,
Comoară de vetre
Într-o mare lumină suind.

Țara începe cu inima și trupul
Incandescent vîind, deopotrivă lumii
Și-acestor, în de borangie ștergare,
Virtuți și doruri,
Virtuți și învățături
Spre bucuria noastră viitoare.

Țara începe cu nașteri și jertfe.
Nimeni nu bănuie lacrimarea, ori cînd
E posibilă starea de veghe și imnul
Picurate în suflet,
Picurate în vreme,
Într-o mare lumină suind.

ANTON TIANU

Din partea Judecătorei sectorului 1 - București: Referitor la scrisoarea adresată revistei FLACĂRA de către Florea Costache - referitor la eliberarea unei încăperi în urma unei sentințe judecătorești - vă comunicăm: sentința civilă nr. 2427 din 6 iulie 1976 a fost executată la data de 27 august 1981, când încăperea în litigiu a fost pusă la dispoziția sus-numitului.

Comitetul orașene Horezu al P.C.R.: Referitor la scrisoarea Marianei Rădulescu, prin care se sesizează că în cadrul Creșei Cămin din Horezu, datorită lipsei de supraveghere a personalului muncitor, fiica Marianei R. a fost lovită provocându-i-se leziuni pe corp de către alți copii de la grupulele mai mari: în urma cercetărilor a reieșit că lucrurile se confirmă. Pentru acest fapt s-au luat următoarele măsuri în ședința C.O.M. din 14 iulie 1981: sora șefă CORNELIA ȘTEFAN, infirmiera CONSTANȚA TUDOR și sora R. MARINESCU au fost sancționate cu diminuarea retribuției cu 10% pe timp de o lună, fiind la prima lor abatere. Totodată cazul s-a discutat cu n-treg personalul muncitor luându-se măsuri ca în viitor să nu se mai întâmple asemenea lucruri.

Sintem un grup de oameni ai muncii de la Spitalul clinic Sector 4 de pe strada Vitan Birzești nr. 13 care ne deplasăm de două ori pe zi cu autobuzul ITB 102. Ne exprimăm pe această cale nemulțumirea față de stilul de muncă al șoferilor de pe această linie, precum și al celor puși să îi controleze. Așteptăm în stație cite o oră, când vin șosece cite 2-3 în șir. De citeva săptămâni, am observat că șoferii se fac pur și simplu stăpîni mașinilor, de viind traseul după bunul lor plac, astfel: mașina nr. 36-2720, din data de 7 septembrie, la ora 7,20 venind dinspre Emil Racoviță, a deviat pe șoseaua Olteniței spre Big, iar mașina din urmă, 36-2733, a folosit traseul normal, ducându-ne la spital, dar într-o aglomerație de nedescris. Gîndiți-vă că pe acest traseu nu circula numai încadrăți ai spitalului, ci și bolnavi și mulți încadrați ai altor instituții, care nu pot ajunge la timp acolo unde trebuie. (Scrisoarea este semnată de un număr de 11 persoane.)

Consiliul popular al județului Vilcea: Referitor la scrisoarea adresată redacției de către Maria Din din Rm. Vilcea, prin care solicită reincadrare în muncă: Consiliul popular municipal Rm. Vilcea, neavînd post vacant de contabil sau altul similar, a propus - și M.D. a fost de acord - să lucreze ca muncitoare la secția spații verzi, unde este și în prezent. Conducerea Consiliului popular municipal a stabilit ca odată cu introducerea în funcțiune în trimestrul IV a.c. a creșei nr. 4 Ostroveni, să i se asigure trecerea pe loc de administrator, posibilitate despre care solicitanta a luat cunoștință, fiind de acord cu acest loc de muncă.

Mă numesc Constantin Pietrăreanu și locuiesc în satul Piatra, comuna Stoenești, județul Argeș. Intrucit omul de serviciu de la Consiliul popular comunal care împarte corespondența nu-mi dă răspunsurile pe care le primesc la diferite scrisori, aleg această cale de a mă adresa dv, rugînd să-mi răspundeți în revistă cînd pot fi primit la redacție în audiență?

N.R. - Vă răspundem: în fiecare zi - mai puțin sîmbăta - între orele 10-13, la camera 3.

Din partea Consiliului popular orașene Lupeni: Privind sesizarea trimisă redacției de către Ionda Aurelia, în care se arată că subsolul blocului în care locuiește este inundat, în bloc apărînd înțînari și miros de ape reziduale, vă comunicăm că lucrurile s-au confirmat. Conducerea EGCL Lupeni, reprezentată prin persoana tov. inginer șef Ștefan Csavlovics, a repartizat pe data de 28 august o echipă de instalatori care a trecut la evacuarea apei din subsol și la remedierea instalațiilor sanitare defecte, termenul de remediere a deficiențelor durlînd pînă la 1 septembrie a.c. Față de măsurile luate, I.A. s-a declarat mulțumită.

Mă numesc Fienuța Puțonu și locuiesc în satul Feldioara, comuna Tanasoaia, județul Vran-

De ce a demisionat dr. Onea?

Omul în halat alb cărula îi dedicăm aceste cîteva rînduri a devenit un părinte și, deopotrivă, un prieten drag pentru cei mici și mari dintr-un sat de cîmpie. Absolvînd Facultatea de pediatrie cu media generală 9,45 și obținînd la examenul de stat media 10, tînărul medic pediatru Virgil Gh. Onea, omul modest și fără mofturi despre care-i vorba aici, și-a ales la repartitie, în 1968, circumscripția sanitară Uliești de Dimbovița. Cu toate că era în fruntea promoției, el a considerat totuși că este o cinste și o datorie să lucreze într-un sat îndepărtat, pentru că - își zicea - mai ales acolo sînt oameni, sînt copii care au neapărat nevoie de mine și ce poate fi mai semnificativ pentru nivelul de dezvoltare a unui sat în socialism decît faptul că, alături de profesori, învățători și chiar ingineri, se află pe poziție și un medic venit anume să se îngrijească de sănătatea copiilor de țărani?!

Își amintește doctorul că, atunci cînd a sosit în satul acela, situația nu era deloc prea roză. Viata nouă abia se infiripase. Dispensarul însuși se afla într-o clădire veche, dărâpanată, ale căreie ziduri nu se mai reparaseră de pe la începutul primului război mondial. Curentul electric încă nu fusese tras și de asfalt nici vorba; bolile făceau încă destule victime, cu toate strădanțiile depuse de tînărul său.

...A fost destul de greu. Oamenii, în schimb, l-au primit călduros și cu încredere, s-au apropiat de el. Și medicul, devenit ulterior și membru de partid, s-a pus serios pe treabă, învingînd multe din greutățile inerente începutului. Cit e zicala de mare n-avea odihnă. Fie da consultații, diagnostica, prescria și aplica tratamente, fie vizita acasă, adesea, pe micuții săi pacienți, iar cînd avea un moment de răgaz, punea umărul direct la buna gospodărire a dispensarului. Nu o dată cu bani din propriul buzunar, iar alături cu sprijinul autorităților locale, tencuia și văruiă, puneă peste tot ordine. Împreună cu micul său colectiv, a acoperit clădirea cu tablă, a schimbat peretii, a schimbat ușile și ferestrele, a construit un gard împrejmuitor, a săpat un puț de apă potabilă și o magazie, a procurat o șaretă, a cumpărat un cal cu care să poată acoperi un perimetru de peste 30 de kilometri în vizitele pe care le face la domiciliul copiilor. Întreprinde studiul, întocmea situații statistice de care avea absolut nevoie, făcea muncă preventivă și de educație sanitară. Treisprezece ani s-au scurs cu repezițiune, pe neobservate. În acest răstimp, mortalitatea infantilă a fost redusă la zero, unele boli au fost eradicate cu desăvîrșire, dispensarul din Uliești, datorită în primul rînd medicului său pediatru, numărîndu-se mereu printre unitățile de acest fel frunțate pe județ.

Acesta-i omul. Acestea-i sînt în mare faptele de comunist, de medic într-un sîtuc din Dimbovița. A avut - recunoaște - și unele lipsuri personale, ca orice om. A fost de ajuns, de pildă, să... își ia zece zile din concediul legal de odihnă, concediu în care nu mai fusese de aproape trei ani, ca apoi, spre ghinionul lui, să se îmbolnăvească și să intre în concediu medical de 3 și 7 zile, pentru ca anumiți tovarăși de la Direcția județeană sanitară - dovedindu-se de această dată foarte zeși - să-i blocheze retribuția și să-l ducă în situația disperată de a demisiona. Dovedindu-se pe mai departe indiferenți, fără a cerceta în amănunt de ce și cum devine cauza, aceiași tovarăși zeși i-au desfășurat contractul de muncă. Măsura extremă. Oare alta, de corijare, nu se putea lua, admitînd că ar fi greșit undeva neanunțînd în prealabil sau luîndu-și, în împrejurări nu prea clare, concediul medical? „Nu mă vait - scrie, printre altele, resemnat, Virgil Onea în memoriul trimis redacției. Un singur lucru însă tare mă doare, anume răsplata nemeritată ce mi s-a dat pentru onestă și statornică mea muncă de 13 ani”.

Am trimis memoriul direct Ministerului Sănătății. După luni și luni de așteptare, cercetînd lucrurile de la distanță, Direcția coordonare, control, personal și învățămînt ne-a răspuns lapidar: „Direcția sanitară a județului Dimbovița, prin adresa nr. 5843/1981, ne informează că a anulat decizia de desfacere a contractului de muncă al tov. dr. Onea Virgil și că în prezent sus-numitul este încadrat ca medic pediatru la Dispensarul comunal Uliești”. Cu regret, nici vorba de vreo măsură luată concret împotriva acelor care au semnat cu atita ușurință, cu o indiferență condamnată, un document zguduitor pentru o viață de om. Oare avem chiar atîta medici la sate încît să-i tratăm în acest inadmisibil mod?

MIHAI STANESCU

cea. În data de 9 martie v-am expediat o scrisoare în care arătăm situația mea: între anii 1976-1980 am fost gestionară la Bufetul „Feldioara” din comună. În data de 18 decembrie 1980 am fost scoasă din serviciu de către conducerea Cooperativei de consum și la insistențele tovarășului primar Gh. Tîrzișon în urma faptului că am refuzat să dau curs unor propuneri pe care mi le făcuse. Am fost exclusă și din partid, dar organele județene, constatîndu-mi nevinovăția, mi-au dat carnetul înapoi. Tovarășul primar m-a dat și în urmărire la Procuratura Panciu, dar la 7 februarie 1981 am fost scoasă de sub urmărire, fiind nevinovată, conform deciziei 1070. În urma intervențiilor organelor județene de partid și de stat și revistei FLACĂRA, s-a hotărît să primesc gestiunea bufetului înapoi și, deși există o dispoziție în acest sens, deși în revista FLACĂRA din 2 iulie a apărut răspunsul oficial al autorităților județene, în sensul că s-a clarificat cazul meu, tovarășul primar, încălcînd hotărîrea primului secretar al județului Vrancea, îl amenință pe președintele cooperativei de consum că îl va da afară dacă mă va încadra. În numele a ceea ce avem mai scump, al dreptății caracteristice partidului nostru, vă rog să informați opinia publică și pe cei în drept cum datorită necinstei unui om, dreptatea, în cazul meu, încă este tînută departe.

Pe versantul sudic al Făgărașului, mai puțin cunoscut drumetilor, din lînsă de poteci marcate, s-a dat în folosință nu de mult o nouă cabană, lucru lăudabil pentru județul Argeș. Este situată la obîrșia Văii Cernatului, la 35 kilometri drum auto, începînd din satul Slatina,

situat amonte de Rîul Doamnei. Dispune de 50 locuri pentru cazare, 30 locuri în sala de mese, iluminată electric, încălzită cu lemne, constituînd un minunat loc de popas la întîlnirea drumurilor ce sînt din zonle Vîlsanului, Cernatului și Rîului Doamnei, precum și pentru cei care doresc să escaladeze cota maximă a Carpaților noștri - Moldoveanu, 2554 m. Dar cu o singură condiție, cum ne spune cabanierul PETRE BERĂ: dacă dispun de alimente, intrucit, cel puțin deocamdată, cabanei îi lipsesc bucătăria și bufetul (Petre Grigore, București).

Consiliul popular al municipiului Hunedoara: Privînd modul de soluționare a scrisorii trimise redacției de către Maria Călugăr din Hunedoara, strada Cerbului nr. 5, prin care arată că la parterul imobilului unde locuiește se află familia RAITA BELLA, compusă din 9 persoane, care a distrus apartamentul, au restanță de peste 5.000 lei la taxele comune, iar prin comportarea lor deranjează conviețuirea în comun a celorlalți locatari, solicitînd evacuarea acestora: situația se confirmă. S-au luat următoarele măsuri: Asociația de locatari a introdus acțiune de evacuare împotriva locatarului Raita Bella, pînă la pronunțarea instanței urmîndu-se executarea titlului de executor pentru suma de 6.369 lei; de asemenea, s-au luat măsuri de dezinsecție și dezinsecție a apartamentului. Pentru conturbarea liniștei celorlalți locatari, Raita Bella a primit avertisment.

Mă numesc Toacu Constantin, domiciliu în București, strada Intrarea Studina nr. 5, secto-

rul I. În luna mai a.c. am achitat, cu bonul 42708 din 9 mai, suma de 583 lei reprezentînd costul a 2.100 kg cărbuni. La data de 22 iulie a sosit camionul cu nr. 24-B-3978 care a descărcat cărbuni fără a core bonul cu care s-a achitat (suma) costul cărbunilor. Această cantitate de cărbuni este absolut neîntrebuțabilă fiind formată din praț, pămînt și pietre. M-am adresat șefului Depozitului de combustibil nr. 104 în aceeași zi. Acesta numai după îndelungi insistențe a verificat situația, a spus că va lua măsuri, dar, nici pînă astăzi - 25.08 - nu s-a prezentat nimeni.

DPMOS - Cluj: Urmare scrisorii numitului Tiberiu Vancea din Turda, prin care solicită sprijin în vederea încadrării în muncă, vă comunicăm: în ziua de 22 august a.c., cu dispoziția de repartizare nr. 483347/1981, T.V. a fost încadrat în muncă, muncitor necalificat cu posibilități de calificare la Întreprinderea ELECTROCERAMICA - Turda.

Timp de un an am reușit să string din modesta mea pensie suma necesară pentru cite un bilet de tratament la Căciulata, pentru mine și pentru soție, fiind amîndoi suferinzi. La înscriere, înainte de a ni se da bonurile de masă, am fost solicitați să plătim 30 lei. Am întrebat „pentru ce?” Ni s-a răspuns că 10 lei reprezintă taxa de stațiune - corect - iar 20 lei costul celor două bilete-invitații la un spectacol. Nu ni s-au eliberat cartelele pînă cînd nu am plătit aceste bilete, pe care vi le trimis anexate acestor rînduri. Nu am fi mers nici dacă ni s-ar fi dat gratis, noi veniți fiind aici pentru odihnă și nu să ne pierdem serile și-apoi spectacolul fiind la Călimănești, la 3 km de Căciulata. Dincolo de modalitatea deloc ospitalieră prin care ni s-au strecurat aceste bilete, mă întreb cine și mai ales cum ține evidența financiară a banilor încasați, că biletele nu sînt inserate și poartă doar o simplă stampilă, și aceea fără semnătură?! (Victor Șerban, București).

Direcția județeană poștă și telecomunicații - Gorj: Urmare scrisorii publicate în revista nr. 34, la pagina „Flacăra la dispoziția dumneavoastră”, vă comunicăm că aspectele sesizate cu privire la activitatea factorului poștal PLIE CORLAN, de la Oficiul PTT Pades, au făcut deja obiectul unor cercetări, ca urmare a unei sesizări adresate unității noastre în cursul lunii iulie cu conținut asemănător. În urma cercetărilor, a rezultat că o parte dintre aspectele sesizate se confirmă, fapt pentru care factorul poștal sus-numit a fost sancționat cu „avertisment” și atenționat în modul cel mai serios asupra activității viitoare.

I.U.G.C. - Autobaza București: Referitor la articolul „PĂMÎNT BUN - AȘTEAPTĂ MINA GOSPODĂRULUI” apărut în revista FLACĂRA din 20 august a.c.: Autobaza București are închiriat cu forme legale, de la Consiliul popular al comunei Domnești, un teren ce servește la stocarea mijloacelor din dotare. Terenul este organizat ca parc rece, în care, în afara autovehiculelor stocate, se mai află depozitate și alte mijloace fixe care așteaptă reparația sau sînt în curs de punere în exploatare. Urmare articolului dv., Biroul executiv al C.O.M. din Autobaza București a analizat aspectele sesizate și a dispus măsuri în vederea urgentării valorificării mijloacelor casate la I.C.M.

Consiliul popular al sectorului 3: Urmare scrisorii Petruței Kemenschi din strada Prieteniei nr. 4, prin care solicita repararea unor instalații sanitare, vă comunicăm: ICRAL Vitan a executat lucrările necesare prin Sectorul de gospodărie locativă nr. 5.

Pagină realizată de HORIA PATRAȘCU

● „FLACĂRA” nu ia în considerare scrisorile anonime și nu primește acte originale. Scrieți-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți. Precizați eventual telefonul unde vă putem găsi.

Poșta redacției

ADMINISTRATIV

Olimpia Petrescu, București: În situația dv., intrucit v-ați realizat sarcina de plan ce vă revenea personal pentru luna iunie 1981, vi se poate acorda, pentru luna respectivă, de către organul colectiv de conducere, pe lîngă retribuția cuvenită corespunzător realizării planului propriu, și pînă la 50 la sută din retribuția tarifară a tovarășei aflate în concediu de odihnă (cu care lucrați la același chioșc), cu mențiunea că retribuția totală astfel realizată să nu depășească retribuția tarifară pentru timpul efectiv lucrat, deoarece planul pe unitate nu a fost realizat pe perioada respectivă. ● **Mihai Gherghescu, Iași:** Soluționarea contestațiilor împotriva modului în care au fost acordate gradele este de competența organului de conducere colectivă al unității sau al organului ierarhic superior. ● **Florea Humă, Piatra Neamț:** Am fost informați că ați fost repartizată ca muncitoare necalificată la Întreprinderea avicolă Neamț. ● **Gheorghe Colțoiu, Drobeta-Tr. Severin:** Dacă îndepliniți condițiile legale, adresați-vă comisiei de pensii și asigurări sociale din unitatea la care lucrați, comisie în a cărei atribuție intră și întocmirea dosarelor de pensie.

MARGA NEDELEA

INVĂȚĂMÎNT

Mihai Vosimonschi, Timișoara: M.E.I. ne informează că profesorul la care vă referiți este titular la Liceul Industrial nr. 8, iar transferările pentru reducerea de activitate se efectuează în conformitate cu prevederile art. 28 din Statutul personalului didactic. ● **Eugenia Mitran, Calafat:** Adresați-vă C.C.E.S., București, Piața Școlii nr. 1. ● **Felicia Cucu, Iași:** La concursul pentru ocuparea unor catedre vacante din orașe și municipii se pot înscrie numai cadre didactice care au promovat examenul de definițivare în învățămînt. ● **Niculina Șerban, Gratița, Teleorman:** M.E.I. ne comunică: postul la care vă referiți, catedra de limba română de la școala Gratița, nu a fost publicat în listele pentru absolvenți, deoarece respectiva catedră a fost atribuită absolventei Marcu Lucia, promoția 1980, care fusese repartizată la școala pe același post cu o altă absolventă.

HORIA PATRAȘCU

JURIDIC

Maria Schmadel, București: Imobilul respectiv cade sub incidența prevederilor Decretului 50/1961 și cînd se va trece la demolarea lui, vi se va repartiza o locuință corespunzătoare, conform legislației în vigoare. ● **Eugenia Ciora, Lupeni:** Persoanele nominalizate de dv. se află în curs de cercetare penală pentru delapidarea unei importante sume de bani. ● **Neculai Gh. Vizitiu, Botoșani:** Adresați-vă comisiei de reconstituire a vechimii în muncă, organism ce funcționează pe lîngă D.P.M.O.S. a județului în care locuiți. ● **Angelina Frunzetti, București:** Chiria vi s-a calculat corect, în conformitate cu prevederile Legii nr. 5/1973, luîndu-se în calcul veniturile dv. în calitate de titulară de contract, și ale fiului dv., cu care conlocuiți, precum și numărul de persoane cu drept de a locui în apartamentul ce îl dețineți. ● **Ion Lăptucă, Deva:** Potrivit dispozițiilor art. 81 din Codul familiei, desfacerea înfierii minorului poate fi cerută numai de către înfiat, părintii firești ai acestuia, autoritatea tutelară și orice organe ale administrației de stat, dacă aceasta este în interesul minorului. ● **Maria Frăișă, Fieni, jud. Dimbovița:** Aspectele semnalate s-au dovedit întemeiate. Ca urmare, împotriva pîrului s-a dispus începerea urmăririi penale pentru infracțiunea de abuz în serviciu.

MIHAI MERIȘANU

Cronica (420, 421, 422, 423, 424, 425)

(Urmare din pag. 24)

aceste piese lansate în primă audiere la Uricani (această lansare, în primă audiere, a unor noi și valoroase cintece pe micuța scenă a Casei de cultură din Uricani vorbeste de la sine, credem noi, despre căldura cu care a fost întâmpinat ceneclul nostru și, în același timp, despre căldura cu care a răspuns acestei primiri), toate aceste prime audieri au fost cintece nu numai de cei menționați, ci de absolut toți cei prezenți pe scenă.

Deși presă de spațiul destul de restrâns acordat spectacolelor din Valea Jiului, am insistat ceva mai mult asupra celui de la Uricani pentru că respectivul spectacol a dat tonul de înalt angajament și profundă responsabilitate cu care amplul colectiv al ceneclului a înțeles să concretizeze actul artistic și patriotic la care s-a simțit chemat. Și dacă vom nota că spectacolul de la Uricani a fost punctat de mari ropote de aplauze, de parcă de undeva din munții apropiați se prăvăleau continuu riuri limpezi de apă proaspătă și rece, ei bine, nu o vom face doar pentru a pune punct acestei cronici, ci și pentru a o începe pe cea cu numărul 421.

Deci, după un răgaz de numai 30 de minute, răgaz petrecut în autocar, la ora 20 fix, pe scena Palatului cultural din Lupeni, al doilea mare oraș al Văii Jiului, a început un spectacol care avea să se încheie după exact 4 ore și 35 de minute. De ce toate aceste amănunte, inclusiv faptul că sala era arhiplină? Pentru a se înțelege, cit de cit, ritmul aproape infernal al celor trei după-amiezi petrecute în Valea Jiului. Dar revenind la subiect, cele 275 minute de muzică și poezie de la Lupeni au fost susținute, fără a nota și titlurile cinteceilor, fapt ce ne-ar lua un spațiu tipografic imens, de următorii: **Mircea Vintilă** (aceleși folkist de frunte, apt să cucerească și să încante o sală întreagă), **Doru Stănculescu** (o valoare permanentă și de prestigiu a muzicii tinere), **Nicu Alifantis** (acest uimitor echilibru între liric grav și ironic fin, de bună calitate, plus o reală măiestrie interpretativă), **Vasile Șeicaru** (o voce de explozie și, în același timp, rafinată frazare muzicală), **Vali Șerban** (o plăcută oscilație între cîntec istoric și cîntec de dragoste), **Constantin Dragomir** (un copil al Cării de Nord și al privirii încruntate, aparent antipatic, dar, în realitate, cald și sensibil), **Heana Calinovic**, **grupul Canon**, din Hunedoara (o armonie dulce între preclasic și colind popular românesc) și **grupul Filigran** din Tîrgoviște, un reușit debut, apreciere pe care au făcut-o în fața publicului membrii de bază ai ceneclului. Acestora li s-au adăugat actorul **Mihail Stan** care, cu fiecare poem recitat, lasă impresia că pierde o tonă de combustibil convențional, cu atita patos și dăruire își rosteste intervențiile. Și pentru că tot sintem la debuturi, să notăm și apariția, în calitate de acompaniator, la chitară, a lui **Valentin Gereca**, instrumentist despre care, într-un viitor apropiat, vom mai auzi desigur. Din păcate, din motive de sănătate, **Victor Socaciu**, această voce de excepție, categorică, bărbătească, amplă și de-o aspră gingașie, a trebuit să fie mult absentă. Acestui regret, cu totul și cu totul întâmplător, aflat la dispoziția soartei, i s-a adăugat din păcate un altul, de necalificat în cuvinte, datorat nu întâmplării, ci unei bizare (puțin spus!) intervenții a unui agent de circulație (sergentul Buză, după cum am aflat) care, la 1,30 noaptea, cînd ne întorceam la hotel, după o foarte grea zi de muncă, a finit să ne oprească și să ne jignească. Noroc de un șofer oarecare, al cărui camion suferise o defecțiune chiar lângă noi, exprimirându-și în cuvinte foarte simple și simțite uriașă lui dezamăgire că am fost confundați cu niște, zicea Buză, „bandiți verșaiți”. Această intervenție, a bunului-simț, ne-a mai îmbunătățit, dar gustul amar a rămas amar și din amar nimeni încă n-a făcut dulce.

A doua zi, sîmbătă, 12 septembrie,

ora 20, la Petrila, întimplarea literar-artistică numărul 422, sau mai concis, alte 4 ore de muzică și poezie. Ar fi trebuit să aibă loc un spectacol și la Lonea, dar cum între Clubul minerilor din Lonea și cel din Petrila nu sînt decît 150 de metri, organizatorii, adică întreg aparatul de conducere al Comitetului municipal U.T.C., în frunte cu prim-secretarul Ion Cărmăneanu, aflat permanent în preajma noastră, admirabili organizatori despre care se cuvine să declarăm că au făcut totul pentru a ne simți cit mai bine și pentru o cit mai reușită desfășurare a muncii noastre, drept pentru care le mulțumim din toată inima, ne-au propus să renunțăm la acel spectacol din Lonea și așa am făcut. Dar întimplarea a făcut ca, pînă la urmă, să fim autorii unui mic și foarte interesant spectacol, despre care vom vorbi la timpul potrivit, adică după relatarea de la Petrila.

La Petrila, deci, au cîntat, în ordine, **Ducu Bertzi (FOST-AM OMUL PĂDURII, CIND S-O-MPĂRTIT NOROCU)**, **grupul Canon (CRAIUL MUNȚILOR)**, cîntec în legătură cu care trebuie să spunem că el a fost rostit exact în noaptea în care, acum 109 ani, se stîngea din viață marele

In ziua de 17 septembrie, Ceneclul Flacăra al Tineretului Revoluționar, organizat de C.C. al U.T.C. și revista Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu, împlinește 8 ani de activitate. Acest eveniment este sărbătorit la Tebea, lângă mormintul lui Avram Iancu și sub coroanele gorunilor lui Horea, Avram Iancu și al președintelui Nicolae Ceaușescu.

Avram Iancu, legendară personalitate a Revoluției de la 1848 în Transilvania, lumina și speranța tuturor motilor din Apuseni, **Heana Calinovic (NU MOR CAI CIND VOR CINI)**, versiuni de Valeriu Armeanu, **Constantin Dragomir (GARA DE NORD)**, versiuni de Daniela Crăsnaru, **Mihail Stan** (a recitat un poem din volumul **Serisoriale esențiale** de Ion Gheorghe și **Minunea** de Marin Sorescu), din nou **grupul Canon** cu o altă baladă dedicată lui Avram Iancu, apoi **Vali Șerban**, care, ca un fiu al Albei Iulia, a cîntat și el o baladă despre Avram Iancu, apoi **Doru Stănculescu** a atacat cu cea mai bună și mai veche piesă a sa, **AI-HAI**, după care **Maria Nagy**, alăturată ceneclului nostru în ultima clipă, a cîntat **Tinerii**, în limbile română și maghiară, apoi două piese populare, **ASEARĂ II-AM LUAT BASMA ȘI MOTU' ȘI MOAȚA**. Și a venit momentul **Doru Ghiaja**, această excepțională voce a ceneclului nostru, voce care a făcut să se cutremure nu numai geamurile clubului, ci și inima tuturor celor prezenți în sală. A cîntat **ASA-I ROMÂNUL, COLINDUL APUSENILOR, LA FEREAȘTRA TĂRII**, colind dedicat președintelui țării. Au cîntat, în continuare, **Nicu Alifantis (LUMEA E CUM SÎNTEM NOI, POSTALIONUL, APROBĂRI, E PREA FRUMOS LA TINE-N SULET ȘI DECEMBRE)**, **Mircea Vintilă (PROVERBE, HANUL LUI MANUC, PĂMÎNTUL DEOCAMDATĂ)**, după care, la cererea sălii au mai reanunțat în fața microfoanelor **Gheorghe Gheorghiu (POVEȘTE VECHIE)**, **grupul Canon (ARGUMENTE PENTRU PACE)**, **Doru Ghiaja (BALADA PENTRU AVRAM IANCU)**, **grupul T (DOINĂ HAIDUCEASCĂ)**, **Nicu Alifantis (TANGOURD)**, **Maria Nagy (CIND MI-E INIMA GREU, în limba engleză)**, **Ducu Bertzi (SĂRACĂ INIMA ME)**, **Heana Calinovic (URĂTUL)**, **Doru Stănculescu (DE TREI ANI N-AM DAT PEACĂSĂ)**, **Mircea Vintilă (UNDE TE DUCI TU MIELULE)** și **Nicu Alifantis (EMOȚIE DE TOAMNĂ)**, finalul spectacolului

fiind cel obișnuit, **CINTECUL BUFONULUI** din celebra piesă „A douăsprezecea noapte” de Shakespeare.

Și-acum, foarte pe scurt, despre un spectacol la **Cabana Rusu**, la poalele Parîngului, unde am sosit mult dîncolo de miezul nopții, direct de la spectacolul din Petrila, și unde am fi putut sosi și mai tîrziu, întrucît cei în fața cărora am apărut aveau o treabă foarte serioasă, o acțiune cultural-distractivă numită, din vechimea vechimilor, nuntă. S-a cîntat în fața miresei (**Emilia Georgeta Bărbulescu, devenită Giuglea**), a mirelui (**Radu Giuglea**), amîndoi studenți în București, dar de felul lor copii ai Văii Jiului, și a comensilor, cîntece din Maramureș, cîntece de dragoste, cîntece de petrecere și, bineînțeles, piesa **MINE-RII**, primită cu aplauze îndelungate. Adăugînd acestui fapt și extraordinara bucurie cu care a fost primit imnul ceneclului, **TRAIASCA ROMÂNIA**, la a cărui rostire toți mesenii, aflați în relaxatele lor poziții de petrecere, s-au ridicat atît de fîreși în picioare, încît noi înșine ne-am uimit și ne-am bucurat, vom preciza că, iată, cîntecele noastre patriotice, numite și cîntece de mase, pot fi — cum zice **Adrian Păunescu** — cîntece de rostit la masă, în clipele de relaxare, petrecere etc.

Duminică, 13 septembrie, la Vulcan, al treilea mare oraș al Văii Jiului, ora 15. Constrînși de spațiul tipografic, vom preciza că și acest spectacol a decurs în nota generală de pînă acum și vom preciza că grupării noastre i s-au alăturat cu forte proaspete formația **Continental**, alcătuită din **Nicolae Enache și Romeo Beianu**, care l-au însoțit pe **Gil Dobrică**. În legătură cu această extraordinară personalitate a muzicii ușoare românești, prea puțin cunoscută la noi (unii chiar se arată surprinși de modalitatea cu totul și cu totul originală în care acest cîntăret de excepție își prezintă piesele), vom preciza că este, după părerea multor iubitori ai frumosului, unul din pușinii interpreți de muzică tinăra de la noi ce-ar putea concura pe oricare mare scenă a lumii și în compania unor stele de primă mărime ale muzicii. Ne mindrim cu faptul că **Gil Dobrică** revine oricînd, cu o plăcere deloc disimulată, pe scena ceneclului nostru, rampă a tuturor celor care, prin arta lor, îl fac pe om să se bucure din plin, să trăiască emoția frumosului. **Gil Dobrică** este unul din acești oameni, așa cum **Doru Ghiaja**, în felul său, cu o voce studiată, o voce magnifică, este tot un astfel de om.

La Petroșani s-a intrat în subiect și în atmosferă fără nici un fel de pregătire prealabilă. **Doru Ghiaja**, cu ale sale piese **ASA-I ROMÂNUL, COLINDUL APUSENILOR** și colindul **LA FEREAȘTRA TĂRII**, colind dedicat președintelui țării, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, Miner de

bire **Gil Dobrică**.

După o pauză de exact 13 minute spectacolul au avut surpriza deosebit de plăcută de a-l asculta pe un concetățean de-al lor. Concetățean este un fel de a spune întrucît interpretul s-a numit **Alvaro Diaz**, de felul său tocmal din Panama, studiind în România, la Petroșani, anul al cincilea, Institutul de mine. A cîntat uimitor de bine un cîntec pe versuri de **Tudor Arghezi, LUPTA ȘI RAZBOL**, și-un cîntec în spaniolă, limba sa maternă, **MOLLENDO CAFE (Măcinînd cafeaua)**. Cu aceasta putem și enumera limbile în care s-a cîntat în Ceneclul Flacăra: română, engleză, spaniolă, maghiară și greacă (în limba greacă a cîntat **grupul „T”**, de-a lungul întregului turneu din Valea Jiului). **Diaz** mărturisea că ar fi regretat enorm dacă n-ar fi apucat să cînte în Ceneclul Flacăra pentru care el, cunoscut folkist în lumea artei studențești (a cîștigat în acest an la Brașov un onorat loc întâi), nu are decît un șingur cuvînt: **EXTRAORDINAR**. „Dar vă rog să spunem că au fost primite de-a lungul cu litere mari”. Așa am și făcut. A urmat apoi un amplu recital semnat de **Nicu Alifantis**, recital în care ironia de bun-gust și lirismul grav s-au împletit uimitor de bine în cîntecele acestui mare folkist, după care a cîntat **Vasile Șeicaru** și pentru prima dată pe scena ceneclului s-a rostit cîntecul **IN SALA PAȘILOR PIERDUȚI** de **Horia Ștoicanu**. Sala, aflată într-o formă excelentă, aptă să recepționeze pînă și cel mai mic amănunt din ceea ce se petrece pe scenă, aplauda frenetic și timpul trecea pe nesimțite. Ne apropiam de ora unu noaptea și încă nu cîntaseră toți. De exemplu, **Mircea Vintilă**. Ei bine, aci la Petroșani, **Mircea Vintilă** s-a întrecut pe sine. Am înscris aceste cuvinte și mărturisim că le regretăm întrucît absolut toți ceilalți membri ai ceneclului s-au întrecut pe ei înșiși, inclusiv **Gil Dobrică** și formația **Continental** care ne-au mărturisit că de mult n-au mai simțit o astfel de plăcere de a cînta în fața unui public atît de numeros. Dealtfel noi înșine mărturisim că arareori ne-a fost dat să trăim la o atît de înaltă cotă emoțională propriile noastre manifestări artistice. A fost ceva cu totul și cu totul deosebit, ieșit din comun, greu de exprimat în cuvinte, dacă nu chiar imposibil. Cu această satisfacție a datoriei împlinite ne-am luat rămas bun de la publicul atît de entuziast al Văii Jiului, nu înainte de a-i promite că vom reveni, promisiune care s-a adjudecat cu un ultim și uriaș ropot de aplauze.

Nu neapărat ca o concluzie dar trebuie să spunem că au fost primite de-a lungul Văii Jiului cu o deosebită prospețime, ca niște guri de aer așteptate, cîntecele de-

După ce au dat o serie de spectacole pentru minerii de pe Valea Jiului, membrii Ceneclului Flacăra al Tineretului Revoluționar, organizat de C.C. al U.T.C. și revista Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu, se află în continuare în mijlocul oamenilor muncii din județul Hunedoara. Întîmplările literar-artistice se vor desfășura astfel:

16 septembrie, ora 16 — Simeria; ora 20 — Orăștie

17 septembrie, ora 16 — Tebea; ora 20 — Brad

18 septembrie, ora 19 — Hunedoara

19 septembrie, ora 19 — Deva

20 septembrie, ora 11 — Ulpia Traiana Augusta Sarmizegetusa.

Onoare al Văii Jiului, a impresionat și a imprimat spectacolului încă de la început o accentuată ținută educativă și patriotică. A urmat **grupul „T”**, ale cărui balade **RADU DE LA GRECI** și **MIU HAIDUCUL**, cîntate în forță și cu o voce plăcută de către **Lorin Stănescu**, au stîrnit un ropot de aplauze pe care și le-ar fi dorit orice artist, inclusiv cei aflați pe scenă. Și într-adevăr, pentru a le cuceri, cei ce-au cîntat în continuare au cîntat cu patos, cu dăruire, cu căldură și sinceritate iar sala, extraordinar de sensibilă, i-a răsplătit cu aplauze incandescente. Beneficiarii acestor aprecieri au fost toți cei prezenți, cu deose-

dicate țării, construcției grele și nobile în care este angajată, președintelui țării, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, de care minerii sînt atît de legați sufleteste. Colindul dedicat președintelui, pe care cu vocea lui turburătoare, l-a cîntat **Doru Ghiaja**, a stîrnit și la Uricani, și la Lupeni, și la Petrila, și la Vulcan, și la Petroșani aceeași fraternă și imediată participare a sălii. Tot astfel s-a cîntat **TRAIASCA ROMÂNIA**, bărbătește, demn cu toată gura și din toată inima.

Acestea fiind zise, la revedere, pe curînd în noiembrie, cînd poate vom reveni în această aspră, caldă, eroică și exemplară Vale a Jiului.

Muzica tinăra — un deceniu de singurătate? (III)

George Stanca nota în revista **Flacăra** din 9 martie 1974: „O naturalețe impresionantă, o muzică fără false probleme, o muzică plină de mesaj, aceasta a însemnat pe scurt Gala muzicii folk, organizată la Cluj-Napoca de redacția revistei „Napoca universitară” în zilele de 16 și 17 februarie.”

În top-ul din același număr al revistei figura pe locul întâi formația **Sfinx** cu piesa „Spune-mi”, iar pe locul doi **Marcela Saffiuc** cu „Baladă”; cu o săptămînă înainte ordinea era inversă. Acest lucru nu are o semnificație specială, decît aceea că, în mod natural și poate în aceeași măsură, tinerii apreciau atît pop-ul cit și compozițiile și interpretările cîntăreșilor folk.

Tot în anul 1974, topul **Flacăra** poate fi ascultat în fiecare sîmbătă la ora 21, pe programul III al postului de radio București.

Scena ceneclului oferă un cadru cit mai stimulator tuturor celor care simt că au ceva de spus prin modalitatea muzicii folk. Încearcă foarte mulți tineri și chiar dacă pentru o perioadă atenția publicului este reținută de diferiți interpreți, datorită momentului promițător al debutului, faptul că aceștia nu reușesc să depășească condiția și nivelul primelor două melodii de început îi îndepărtează în mod

firesc din raza de captare a microfoanelor. Reușesc să rămînă numai aceia care în afară de preocupare, dovedesc și har.

Dar mulțimea cîntăreșilor, precum și diversitatea stilurilor și a modalităților în care se exprimă nu mai face posibilă definirea lor scenică prin cuvîntul folk. Deviene chiar dificilă găsirea filiațiilor cu modalitățile de exprimare personală. Toți aveau o chitară, dar unii cîntau folk, alții balade, alții dezlăuiau asemănări cu melosul rapsozilor populari, unii încercau să se apropie de „country” sau alții cîntau muzică ușoară, crezînd cu putere că „fac” folk. Important era nu categorisirea fiecărui cîntăret în parte, ci spiritul și atmosfera în care cîntau și compunea toți acești tineri, noutatea pe care o aduceau prin calitatea textelor sau prin ineditul lor. Termenul, expresia, „categorisirea”, dacă vreți, de MUZICĂ TINĂRĂ a apărut astfel în mod firesc din dorința de a cuprinde toată diversitatea de manifestări muzicale existente în ceneclu și nu pentru a concura cu alți termeni în materie sau pentru a exclude din discuție tinerețea multor compozitori și interpreți aflați în pragul maturității și chiar dîncolo de ea.

Și astfel, în spațiul larg oferit de ceneclu muzicii tinere a evoluat cu șanse de afirmare interpreți și formații, dar faptul că pușini față de numărul lor au reușit să intre pe terenul unei perenități artistice mi se pare un lucru normal.

Existau și nemulțumiri exprimate de unii cîntăreți aflați atunci deja pe treptele sigure ale afirmării, care susțineau că în „competiția” în care se aflau ei cu

alte genuri muzicale de largă popularitate șansa de a ajunge în fața publicului nu mai trebuie acordată oricui. Mulți nu înțelegeau că era imposibil să devii „cineva” pe parcursul unei singure serii. Uita-se că probabil posibilitățile oferite lor, la vremea potrivită. Deși se organizau discuții libere în momentul fiecărui debut, la care participau atît publicul cit și membrii ceneclului aflați pe scenă, deși se organizau presecții la redacția revistei **Flacăra**, pentru a nu da drumul pe scenă oricărei bazaconii, în discuțiile purtate la nivelul microfoanelor, în mod ciudat, în fața unor debuturi mai mult decît promițătoare, cițiva cu tendințe mai exclusiviste se dovedesc a fi lipsiți uneori de generozitate, încercînd să nege o evidență care se impune. Și dacă tot vorbeau de competiție, cum oare nu-și dădeau seama că nu pot exista învingători fără cei care pierd? Dealtfel, atitudinea lor egoistă i-a făcut să fie printre fruntașii „plutonului” doar cîteva ture într-o cursă care se anunța a fi de lungă durată.

Evoluțiile celor mai autentici devin spectaculoase, fiind acum însoțite de acompaniamente cit mai profesionale la cele mai diferite instrumente. Se creează momente de improvizație colectivă, vocală sau instrumentală. Se manifestă o exigență cit mai profesională atît față de compoziție cit și față de text, se creează piese noi în drumul scurt dintre două spectacole ale ceneclului, protagoniștii muzicii tinere ajungînd în anul 1975 să susțină adevărate recitaluri iar publicul simte nevoia să cînte din sală odată cu interpretul respectiv. Deci piesele muzi-

cale devin nu numai cunoscute, ci chiar adoptate de către public, ca modalitate de participare.

Nu trebuie uitat că în spațiul acordat muzicii tinere din cadrul manifestărilor ceneclului evoluează și binecunoscutul formații pop, dar ele nu mai constituie o surpriză, fiind deja afirmate, ci fac cu siguranță să sporească și mai mult interesul publicului pentru această muzică.

Poate că tocmai aceste lucruri, pe care am încercat să le reamintesc în rîndurile de mai sus, au făcut posibil ca în cronica ce se referea la ceneclu 111 din ziua de 27 decembrie 1975, zi în care Sala Palatului sporturilor și culturii din București era populată de 10 000 de prieteni ai poeziei și muzicii, decanul de vîrstă al ceneclului, cronicarul **Traian Stoica**, să noteze printre rîndurile sale: „Dar în sală se aflau și mulți oameni vîrstnici. Este aici un alt fapt, care, și el, ne dă satisfacție: ceneclu face o artă tinăra, o muzică tinăra. Aceasta nu în vedere cine știe căror criterii de dividere artificială a generațiilor... E o artă tinăra în sensul că se vrea insufletită de spirit mereu novator, vigilență la crusta rutinei, de spargere a tiparelor, șabloanelor, cit mai îndepărtată de locurile comode și comune... De aceea — și fenomenul l-am observat și prin alte locuri pe unde am fost — prezența din ce în ce mai frecventă în rîndurile exultînd de tinerețe și a oamenilor cu zăpada maturității la temple e un lucru ce-l înregistram cu bucurie în seria împlinirilor noastre.”

MIHAIL STAN

Personalitatea lui George Enescu reflectată în presa din Iași [1919-1921]

În viața și activitatea ilustrului reprezentant al culturii românești care a fost George Enescu, legăturile sale cu Iașiul, desfășurate pe multiple planuri, reprezintă un capitol nici pe departe complet cunoscut.

Prin cele ce urmează ne propunem ca în limita spațiului de care dispunem, să relevăm foarte succint modul cum presa ieșeană, din anii imediat următori primului război mondial, a prezentat frumoașa activitate desfășurată în această perioadă de George Enescu în capitala Moldovei, importanța deosebită a acțiunilor sale pentru continua dezvoltare a vieții și culturii muzicale a orașului nostru.

Suita de concerte de la începutul anului 1919, cu participarea ca interpret sau la pupitrul dirijoral a lui G. Enescu, a însemnat un eveniment deosebit în viața Iașiului. Presa anunța aceste concerte și programul lor detaliat, menționând că ele reprezintă adevărate sărbători artistice pentru publicul ieșean. (Vezi de exemplu „Evenimentul” din 12, 13, 15 ianuarie 1919.)

Marcate de prezența unor ilustre personalități din lumea artistică, culturală și politică, și desfășurate în sala Teatrului Național, ele au fost deosebit de elogios comentate, cronicile relevând la unison înalta măiestrie interpretativă și dirijorală pe care le-a etalat G. Enescu.

Conform programului stabilit, la sfârșitul lunii februarie Enescu trebuia să plece la Dorohoi, după care urma o scurtă reîntoarcere la Iași, iar apoi plecarea definitivă la București. Spre a-și exprima profunda dragoste și recunoștință ce o purta maestrului iubit, atât de mult legat de viața culturală a orașului, „Societatea Simfonică G. Enescu” roagă pe toți admiratorii marelui maestru să se adune pe peronul gării în seara de 10 martie pentru a face o manifestare grandioasă marelui Enescu, care a făcut atât de mult pentru Iașiul muzical. („Opinia” din 28 februarie 1919.)

Un caracter deosebit a căpătat concertul de încheiere susținut de Enescu. Cu privire la acesta, presa consemna: „Duminică are loc concertul simfonic de adio organizat de maestrul Enescu. Maestrul pleacă la București unde va prelua conducerea concertelor simfonice din Capitală. La toamnă, marele artist se va stabili din nou la Paris”. („Opinia” din 23 februarie 1919.)

Tineretul ieșean a hotărât să omagieze în modul cuvenit pe marele muzician al cărui rol în viața muzicală a țării era din ce în ce mai proeminent. Studenții întruniți la căminul studențesc „au hotărât să sărbătorească solemn pe maestrul Enescu, care părăsește orașul nostru, după ce a fost ales ca membru onorific al centrului studențesc”. („Opinia” din 26 februarie 1919)

Un vibrant articol, intitulat „La plecarea maestrului Enescu”, a publicat în acele zile cunoscutul cotidian ieșean „Opinia” care, sub semnătura lui Renovatus (C. R. Ghiulea), arăta, readucând în memoria ieșenilor, fapte peste care timpul nu așternuse uitarea și care de-

monstrau că Enescu era un adevărat artist-cetățean, legat prin toată ființa sa de problemele majore ale țării și poporului său: „În zilele cind soarta neamului românesc se discuta cu virful spadei, în acele vremuri s-au strins laolaltă toate elementele națiunii pentru a contribui la salvarea ființei noastre naționale. Din apusul imbiator și îndepărtat, maestrul Enescu a plecat urechile la suferințele patriei, s-a întors la cămin ca un bun fiu cind casa îl cere, a rămas la vatra părintească și a înfruntat primejdia cu toți ai lui. Niciodată nu se va putea exprima cât a contribuit Enescu la menținerea țării și rezistenței publice — în spirit — prin rezonanța unui sunet și vibrarea unor coarde. Nimic n-ar fi putut face atât cât au făcut valurile vaste de armonie, pe care Enescu le-a rupt din inima lui nobilă și le-a împraștiat peste durerile noastre cu mina-i neîntrecută de artist. Se cuvine deci ca, atunci cind Iașiul conduce pe oaspetele strălucit, pe muzicianul care ne-a arătat cele mai înalte trepte ale geniului, fiecare locuitor al primului oraș moldovenesc s-aducă o floare în drumul călătorului și să șoptească un cuvint de revedere.”

Duminică 10 martie, Enescu a plecat din Iași. Un public numeros aștepta pe peronul gării „pe întemeietorul concertelor simfonice și sprijinitorul tinerelor

talente muzicale spre a-i ura drum hun”. („Evenimentul” din 14 martie 1919)

Teodor T. Burada s-a adresat astfel maestrului, în fața unei mari mulțimi de admiratori, venită să-l petreacă, cu următoarele cuvinte, pe care le reproducem mai ales pentru modul în care exprimau întreaga dragoste și admirație pe care Iașiul o purta unui ilustru reprezentant al spiritualității românești. Cităm: „Iubire maestre,

Înainte de a părăsi orașul nostru spre a te duce în țări străine, acolo unde prin talentul tău genial ai arătat ce poate românul și pe cale muzicală, făcând fala întregului neam românesc, eu, ca cel mai vechi profesor al Conservatorului de muzică din Iași și singurul care mai este încă în viață dintre profesorii cu care s-a început cea școală, am venit să-ți urez cale bună, să-ți urez reușită în toate. Ai sosit în orașul nostru în împrejurări grave, cauzate de război... Cu toate acestea, în gravele împrejurări prin care trecea orașul nostru, prezența ta a

fost pentru noi o mare mângiere și un prilej de înălțare sufletească. Tu, prin farmecul arcușului tău, ai mângiat prin spitale sufletele eroilor care au luptat cu vitejie demnă de toată lauda. În acea grea situație muzica era cu totul amorfă. Tu, ilustre maestre, ai reinviat-o. Ai întemeiat în orașul nostru concertele simfonice care sînt și vor rămîne o po-doabă pentru Iași, iar pentru elevi, un mare sprijin al talentului lor muzical. Prin concertele de binefacere ce-ai dat, ai venit în ajutorul ostașilor răniți, al văduvelor lor, al coștilor orfani și al altor nenorociți, dindu-le sume enorme de bani pentru alinarea suferințelor lor.

Roadele strălucite le vedem cu toții. Desigur, plecarea ta din orașul nostru va fi pentru puțin timp. Noi te așteptăm cu brațele deschise și cu recunoștință pentru tot ce ai făcut cât ai fost în mijlocul nostru. Să trăiești mulți ani și să te întorci cât de curind pentru a pune bazele operii române. Îți urăm cu toții drum bun”. („Evenimentul” din 14 martie 1919)

Revenirea lui Enescu la Iași, în primăvara anului 1921, a reprezentat o adevărată sărbătoare pentru viața muzicală a orașului. Întîmpinat cu dragostea, respectul și marea admirație pe care ieșenii i-o purtau necontenit, G. Enescu va prezenta o serie de concerte (așa cum făcuse și în anul 1919), care vor însemna, din nou, un remarcabil eveniment în viața Iașiului.

În presa ieșeană, după anunțarea faptului că „primul concert al marelui maestru G. Enescu va avea loc la Teatrul Național în seara zilei de 4 mai a.c.”, au urmat numeroase prezentări ale programelor acestor concerte, cronici, aprecieri laudative, făcute de personalități ale vieții muzicale ieșene asupra marii arte interpretative și dirijorale ale lui Enescu, asupra omului, muzicianului, pedagogului și stimulatorului tinerelor talente, pe care el în mod magistral le personifică. (Vezi, de exemplu, „Evenimentul” din 29 aprilie, 8 mai, 21 mai 1921 etc. etc.)

Entuziasmat de înalta măiestrie, pe care o degajau neuitatele interpretări enesciene, venerabilul Eduard Caudella va exclama cu o admirație într-un nimic ascuns: „Maestrul Enescu domină în mod uluitor cele mai dificile pasagii din literatura violonistică.” Încheind seria cronicilor la această suită de concerte un adevărat festival muzical de înaltă ținută artistică, bătrînul maestru ieșean, în consens deplin cu dorința întregului Iași, arăta: „Îmi exprim speranța că maestrul nostru slăvit și iubit, G. Enescu, va putea fi auzit cel puțin în fiecare an în câteva concerte la Iași”. („Evenimentul” din 13 mai 1921)

Expresia omagiuului și a admirației pe care i-o purtau ieșenii este reflectată și de următoarea șarjă prietenească pe care cunoscutul cotidian ieșean „Opinia” i-a adresat-o lui G. Enescu. Intitulată „Minune” și avînd ca subtitlu dedicația „Maestrului G. Enescu de ziua lui” cele patru versuri sunau astfel:

„Învins-a Sfîntul Gheorghe — un zmeu,
Maestrul, însă bunăoară,
Învins-a deodată trei,
Orchestra, public și vioară!”

Rememorarea acestor evenimente din viața Iașiului de după primul război mondial reprezintă un modest omagiu adus sărbătorii centenarului marelui muzician român G. Enescu.

L. EȘANU

CAP LIMPEDE

MONOTIP

Fără a fi copleșitoare, studiile, cercetările, evocările asupra operei și personalității lui Blaga nu sînt în eclipsă. Dar, fără îndoială, că nu interesează în primul rînd canonicitatea, ci calitatea acestora. Or, din acest al doilea punct de vedere, lucrurile sînt radical îmbunătățite. Recentele exegeze blagiene au aruncat leșul pernicios pentru progresul culturii românești al unor rebarbative prejudecăți dogmatice. Opera poetică și filosofică a lui Lucian Blaga cunoaște premisele unei valorificări exacte a ceea ce înseamnă ea pentru cultura țării noastre. Că-tînd a păstra rigorile necesare, interpretările scot avizat la iveală inepuizabilele fațete ale liricii și gândirii blagiene. E aici, neîndoios, o stare de fapt îmbucurătoare pentru pătrunderea unei opere de excepțională valoare, dar mai aflăm și una de semnificativă implicație. Și anume că acum avem stabilit un climat cu adevărat favorabil cercetării fenomenului spiritual caracterizat de necesara libertate de a gândi propriu, responsabil și lucid. Și pentru că ne referim în rîndurile de față numai la opera lui Blaga, putem spune că am depășit transant vremurile cînd aceasta era comen-

tată sau, mai bine zis, anulată după ureche sau în virtutea unor meschine și interesate calcule demagogice. Recente apariții editoriale precum **O perspectivă românească asupra teoriei culturii și valorilor. Bazele teoriei culturii și valorilor în sistemul lui Lucian Blaga** de Ion Mihail Popescu (Editura Eminescu) și **Lucian Blaga — universul liric de Ion Pop** (Editura „Cartea Românească”) confirmă din plin afirmațiile de mai sus. De asemenea și în presa noastră culturală opera și personalitatea lui Blaga se bucură de unele contribuții substanțiale pentru înțelegerea lor. Astfel am urmărit cu viu interes relevantele „Amintiri despre Lucian Blaga” semnate de Lelia Rugescu, apropiată rudă a scriitorului, publicate în numerele 5, 6, 7, ale lunarului clujean Steaua. În ultimul număr (7) al sibienei Transilvania putem citi a doua parte a studiului **Drumețind cu Blaga** de Dumitru Ghișe. Autorul, cunoscut ca profund cercetător al scrierilor lui Blaga, ne dă și de astă dată o nuanțată și lucidă, deși marcată de o devotă prețuire, analiză

TRAIAN STOICA

CARTE

În colecția „Cartea de vacanță” a Editurii Sport-

Turism a apărut, sub semnătura lui Ion Bodu-nescu, încă o carte de povestiri despre „Inspectorul șef”. O alta, cu același titlu, ne-a fost oferită acum cîțiva ani. Cea de acum cuprinde noi aventuri ale colonelului Banu, inspectorul șef al unui „județ de cîmpie”, figură centrală, acaparatoare a paginilor, pregnant zidită, în jurul căreia personajele celelalte, de regulă negative, roiesc, se agită, dispar, cu frenezia și inconsistența unor efemeride, a unor vieți nocturne (ele „activînd” și trăind, evident, în regimul nopții) surprinse în necrutătorul fascicul de raze al reflectorului colonelului-detectiv. Colonelul Banu e un intransigent în profesia sa, dar, în același timp, el se vrea un inspector șef „de tip nou” și, aparent fără efort, reușește s-o facă. E decis să-și stîrpească rădă, dar s-și preîntîmpine, desfășurînd o întreagă artă, cu un imens consum de energie al tuturor colaboratorilor lui, în operații de igienizare socială care să facă solul „județului de cîmpie” rebarbativ la răsădurile maleficului. Cînd nu izbuteste, el are pe obraz un fel de mîhnire, un fel de tristețe pentru neputința celor în cauză (a personajelor negative) de a-l înțelege, un fel de compasiune pentru cei care, acolo, la granița

noptii, deci a vieții, nici nu pricep măcar deplorabila stare în care se află, lipsa lor de sănătate a supraviețui prin rău. Colonelul e și un răbdător, îi place să-și asculte pe toți cei cu care se confruntă, îi imbie la vorbă, uneori chiar la lungi povești din care va dobîndi, dacă nu o lumină pentru cazul care-l interesează, cel puțin un plus de cunoaștere asupra oamenilor. Un Maigret corijat, strîns într-o uniformă autohtonă, ce nu o dată îl prinde. Munește din greu, își asumă multiple sarcini, adesea și riscuri, care nu-l sperie mai deloc (îngrijorîndu-se doar cînd astfel de riscuri sînt preluate de mai tinerii săi colaboratori), iar în duminicile cînd n-are „evenimente” se duce la vînașerie și se încintă de miracolele naturii. Dacă personajele ce-i susțin, prin contrast, temeinicia și forța au, cum spuneam, existențe scurte și vagi de efemeride, întîmplările, în schimb, sînt legate bine, cu știința do-zării efectelor și a loviturilor de teatru. Știm, desigur, de la prima pagină că făptășii de rele o să fie descoperiți, căci așa e regula jocului, desigur că și a vieții, dar spre asta sîntem conduși pe căi ce mereu se rup, reinnodîndu-se cînd nu te aștepti.

ILIE PURCARU

Nevoia de ris

O sală arhiplină a aplaudat cu frenezie, minute în șir, un colectiv al Naționalului ieșean, prezent la București, cu celebrul vodevil „Chirița în provincie”. În rolul nemuritoarei isprăvnice, o interpretăsurpriză: Tamara Buciuceanu.

Ne alăturăm și noi acestui entuziasm general și o vom face de îndată și prin câteva notații de amănunt, dar nu înainte de a observa și consemna în primul rînd uluitoarea viabilitate a piesei, atestată public și cu acest prilej, sau ceea ce demonstrează o dată mai mult că arta, ca realitate istorică, se recomandă în cazul operelor de valoare ca o unitate estetică autonomă, superioară mișcării și relativismului. Publicul de azi ca și cel de acum 130 de ani (cînd a avut loc premiera absolută) ride cu poftă la boboabele Chiriței, bătrîna cochetă, arivistă și lacomă de viață, frivolă, maternă, grotescă, dar deopotrivă naivă romantică și de o candidă inconștientă.

Rolul principal a revenit, spuneam, Tamarei Buciuceanu, interpretă cu neseccate disponibilități artistice, capabilă de a-și adapta cu inteligență partitura artistică și de a cînta cu voce de cîntăreț profesionist (caz unic, după știința noastră) cunoscutele ariete ale personajului.

E adevărat, după regretatul Miluță Gheorghiu, jocul Tamarei Buciuceanu poate apărea unora șocant și derutant. În locul băbăției bonjuriste, tributară tabieturilor patriarhale, cu gestica și vorbirea afectate de senectute — ni s-a înfățișat o „bătrînică” vioaie și de o cochetărie nedisimulată, o Chiriță mai puțin pe gusturile lui Vasile Alecsandri dar mai apropiată de adevărurile vieții de azi. Regia, dealtfel, a convenit pentru un spectacol de factură modernă, netezind stridențele și bufoneriile vodevilului și reliefînd în tonuri mai grave meditațiile existențialiste ale eroilor.

Spectacolul, prezentat în cadrul săptămîinii teatrului de comedie, a încheiat suita unor reprezentații de certă valoare, dar, care, iată, ne obligă totuși să admitem cu multă bunăvoință că au fost într-adevăr cele ale unui veritabil festival de comedie. Substituindu-ne spectatorului de cultură medie, cetățeanului cu afinități electivă decente și care compune în principal publicul sălilor de teatru — vom admite împreună cu el că la urma urmelor, comedie înseamnă o piesă de teatru la care se ride. Or, în afara Chiriței și a recitalului lui Tudor Gheorghe, momentele de comedie, momentele vesele, amuzante, au apărut abia ici-colo. Am văzut și ne-a plăcut mult Salonul lui Paul Everac, Există nervi de Marin Sorescu, Scurteciureii la creier de Dumitru Solomon. Sînt opere de construcție solidă cu replici cînd sententioase și vitriolante, cînd scaldate în echivocuri sau cu rol de „aeroprotonuri”. Urmărîndu-le, omul ride printre oftături, sau oftează rîzînd de grotescul unor fapte despre care nu se prea ride în general.

Sînt splendide asemenea momente de înțelepciune cu haz moderat, dar spectatorul duce și dorul „flecustelor” mesteșugite, rupte direct din viață și croite după chipul ei. De ce să folosim numai cazanele iadului pentru a înfiera slăbiciunile ome-nestii, de ce să căutăm resorturile comicului numai în mijlocul faptelor și împrejurărilor dramatice, cînd omului îi place să facă haz și pe seama întîmplărilor comune, reale sau inventate? De ce, în șfîrsit, au fost gonite din comedii actuale calamburul, butada, jocul de cuvinte, qui pro quo-ul, tehnici dramaturgice și artistice verbale care fac și ele deliciul comedilor din vremea lui Aristofan și pînă în zilele noastre. Evident, spunînd toate acestea avem în vedere umorul de calitate, însă lipsa acestuia a compromis nu o dată spectacolele revuistice din teatrele de profil și emisiunile de televiziune, unde se mai storce încă poantele cu compresorul sau snar incurcate în bărbi matusalemice.

Dar despre teatrul de revistă, cu alt prilej. Zilele acestea am vorbit cu un autor de comedii și omul mi-a mărturisit că este pur și simplu terorizat de cerbicia unor critici care sînt pregătiți să acorde eticheta de teatru boulevardier oricărei comedii la care se ride copios. Asemenea cavaleri înzăuați, pregătiți să ucidă „comicul facil”, chiar dacă observă că publicul ride cu lacrimi. Iar spectacolul demostrează vădite calități terapeutice, sînt îndeobște oameni care în viața de toate zilele nu sînt în stare nici să spună, nici să guste o vorbă de duh. Invitați-și să scrie o pagină de comedie și fiți siguri că vor trăi zile și săptămîni dramatice, truduindu-se să născocoască o singură vorbă de spirit.

Normarea risului nu poate fi decît tot un motiv de ris, iar cei care nu știu să ridă devin ei înșiși eroi de comedie, aici în viață, oriunde s-ar găsi, fiindcă se află în mijlocul celor care pot ride de ei pe față sau pe ascuns și ori de cite ori potfesc. Risul și speranța alcătuiesc un paradis din care nu poate fi alungat nimeni.

LIVIU TIMBUS

Constelația lirei

Am primit din partea poetei Ana Blandiana câteva poezii însoțite de un scurt bilet: „Iată versurile poetului George Vrânceanu despre care ți-am vorbit cu mai multe luni în urmă. Mi se par foarte frumoase și așa fi bucurată să știu că îți plac. Numele lui adevărat este George Manolache (adresa: Odorheul Secuiesc). Evident, ești fericită să-l poți publica. Ar fi o faptă — și morală și literară — bună. Cu mulțumiri și prietenie.”

Da, Ana Blandiana, versurile ne-au plăcut și nouă și le publicăm cu toată bucuria încredințată fiind că George Vrânceanu va confirma această prezentare plină de căldură din partea unei poete de mare prestigiu.

GEORGE ARION

Visul lui Ion Vodă Cumplitul

Ce beție de scripeți...! Au, pentru cine năvăliți ștergere?!, greoaie horcând peste suluri, / cum dincolo de maluri, Bistrița desfătă-n ghenarie cu cîmpi deschise...! / Și cal și călăreț se surpă-n urzeala speriată-a degetelor voastre, învâluindu-se-n puhoie de bujori zgîriați. Purcede, în site de spumă, să se aleagă, untul, de roua Ineului și-n albele dantele, țurloaie marelui, sufocate în mir. Buna mea Doină, matea fără ac, pentru cine adusu-ai erengi proaspete de agud?, au, pentru această omidă curată, ce miine în zori va luneca pe limba pinzuită a briciului meu, într-o cumplită călătorie spre sine?... Ce orgie de cămăle sălbatece-n rut / asemeni spinilor sub ceaun / deflorind dimineața pe spicele ariei, din care, se năpustește cîntecul timpuriu al cocoșului...!... Buna mea Doină, ieruncă mirată, au, pentru mine legatu-ai cu fragede funil, torturind, mărgăritul?... sau, pentru această mină lechuză / fără năframă de zale / exilindu-se-n fragi, după firea ei nestatornică...? !...

La plantat de meri

— Să-i așezăm cu miinile în pământ, spuse tata, pentru a se sprijini la nevoie, de ceva fără moarte... Vreme este să arunci cu pietre și vreme este să încoronezi cu ele gingiile fîntîni: să cumpănim fără talere întinderea nevinovăției noastre / cei care-am fost încercați ca argintul, / căci cine se zidește din făcere este asemeni melcului în urma căruia turla vineție se clatină dar nu se dărimă... Vreme este să te naști și, pentru cină o clipă prielnică: să ne spălăm pe miini de pământ, în gropi adinci, deschise peste noi ca o goarnă / cei care dorim și ne sfîrșim după valea graiului nostru, fără de spinii. / Și dacă podoaba celor bătrîni este părul lor cărunt, pină cînd vom așipi în virful catargului așteptînd pe cel ce-a legat apele în haina lui?... Vreme este să-ți deschizi în pline rîni și vreme este să te vindeci: să cumpănim îndrăzneala buzelor noastre / cele care aieva unei șopirle se pof prinde cu mina, să ne pătrundă în sin... /

Tatăl meu

— Nimeni nu poate sări peste propria-i noapte fără-a lăsa în parii-ascuțiți de la porți, merle-ascunse în sin, ca niște capete de furi, retezate... Și-a-nțins merindarea nu prea departe de picioare, fiind oprită în gură piinea lui cea de toate zilele, necintătoare, asemeni unui mușuroi de furnici... Tatăl meu, Ion Manolache, și-

a scos pălăria plecînd o timpă sură / deasupra mirosurilor acre și dulci / ce-abia dacă mai simt lipsa acestei ușoare povare... Tăpușile ierbil, suave cum feava cimpoiului, pleșuve zac bete la umbra tălpilor mărețe / aidoma unor fortărețe de carne. / O ginganie-n zbor, ea o strajă se risipește deasupra nimbului de sare din jurul pleoapelor aproape închise: borte de greier pecețuite... Să-și fi chemat oare la această hodină / șuierînd ascuțit / pe cei coboriți mai afund decît cîrțița?... pe cei care-acum nu mai sint nici măcar umbra acestor cosași ce-și înfing fălcile / scîrțîind / în degetele lui, ca un clește?... Unde-i pacea cergii și malul surupat al sinului / dat cu var / la care se jucău de-a frații?... Umerii obrajilor, înălțîndu-se din pașiștea vineție a feței sale, încrețese într-un acord tăcut... Tatăl meu, Ion Manolache, nepingărit de gări, de nume triste sau de sărutări rujate și obosite, cum stă rezimat / cu un cot de părul clădit în coc al acestei coline, / cu merindarea nu prea departe de picioare, pare un sfînt, ce-a isprăvit de cosit iarba crescută pină la briu, prin icoane...

GEORGE VRÂNCEANU

Curier literar

Mihai Constantin. Nu credeam că ne veți trimite, atât de repede, un alt grupaj de poezii. Cînd poemul Umbra ta suferindă, am rămas neplăcut surprins de final: „apoi vino aproape, rîmii / cu oasele singerind / în călcii”. Și în celelalte poeme apar astfel de inexactități în exprimare. Atenție la construcția metaforei și la asocierea termenilor! ● Sorin Mihnea Dumitrescu. Că lira poeziei, cum afirmă în scrisoare, v-a cucerit total, e limpede și clar ca bună ziua. S-ar putea spune că și dumneavoastră ați cucerit, pe-alocuri, această liră: „Cad din cer pădurile de vînt”. Dar în versul imediat următor, lira vă scapă printru degete: „Și ceru-ncet se scurge pe buzele de lut”. ● Viorel Georgescu. Cele câteva încercări poetice fac dovada clară că, printr-o stăruință deloc ușoară, precum și printr-o continuă familiarizarea cu marea poezie a lumii, ați putea urca în calitate ● Antipa Mihai. Apreciind că versurile trimise nu sint decît niște simple gînduri naive („Știm noi oare / cit durează o călătorie / cu racheta / în jurul / Universului? / Cînd vom ști / vom fi / perfecți”) avem vaga senzație că am exagerat folosind cuvîntul gînduri ● Ion Popescu, profesor, Bîrzava, județul Arad. Sintem cu totul și cu totul de-acord cu dv. că, a folosi într-o singură frază neologismele recurent, promisoriu, matasează, implementare și colaborare, dezirabilă, e prea mult și, ce e prea mult, strică, sau, ce e prea mult, nu e bun. Dar de ce nu vă adresați chiar celor ce-au publicat acel articol, adică redactorilor de la Revista de pedagogie? ● Ion Mihalache. Din poezia Neodihna, reproducem: „Cînd noaptea refuză / din noi să coboare / redevenim copiii cuminți / ai aceluia timp / cînd / după absențe repetate / ne-nțorcem iar lingă părinți...” și considerăm că neajunsurile acestor versuri, ca și ale altora din alte poeme, ar fi absența originalității, a metaforei, a emoției și, de ce nu, chiar și a unui autentic talent ● Angela și Irina Mercea. Este foarte frumos și educativ că două surori, eleve în clasa a VIII-a și a VII-a, au scris o poezie. Dar, chiar și surori gemene de-ați fi fost, treaba asta, care este scrierea nu doar a unei poezii, ci a altor și altor poezii, este foarte grea și nu poate fi făcută de două persoane. Mai altfel spus, cu poezia, să se ocupe fiecare în parte. În ceea ce privește calitatea poeziei trimise, n-ar fi cazul să continuăm. Asta vrea să însemne DEOCAMDATA NU. Același răspuns și pentru următorii: Dumitru Butol, Zamfir Ion, Gh. Gh. Ilie, George Biharea, Ana Moldovan, Spăciul Contea, Leon Mureșan. MANUSCRISELE NU SE ÎNAPOLAZA.

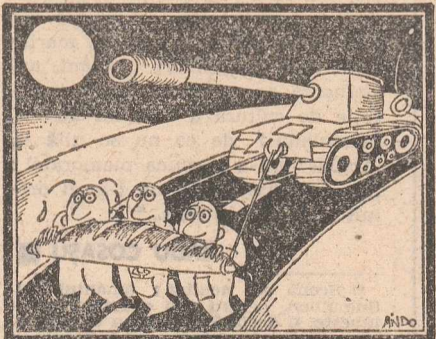
VICTOR NIȚA

tura bine desenată și spiritul subțire. Ațiștia tineri, care-și fac cu greutate un nume în rarele expoziții de grafică satirică din Capitală, au — cum se poate vedea — norocul mai multor manifestări

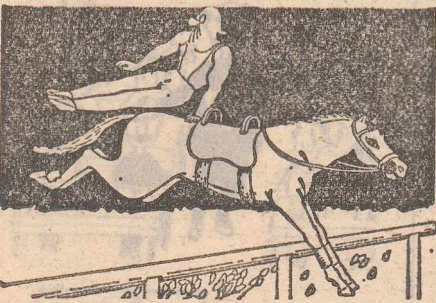
Umorul bine temperat?

La Costinești, în vremea și cu climatul favorizant al vacanțelor studentesti, s-a petrecut, oarecum discret, primul Salon republican de grafică satirică. În organizarea și cu patronajul Uniunii Tineretului Comunist, al Biroului de Turism pentru Tineret și al Consiliului Culturii și Edu-

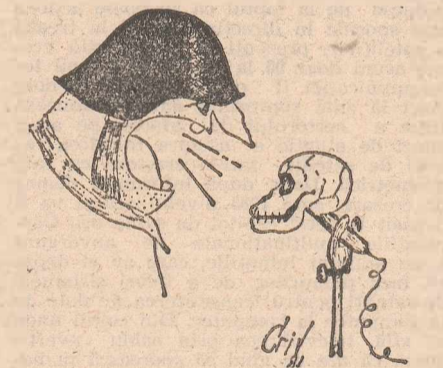
O. ANDRONIC-ANDO

cației Socialiste, acest salon, găzduit cu toată simpatia de hotelul „Costinești” ar putea deveni, la viitoarele ediții, cea mai activă manifestare a desenului cu umor profesat de tinerii graficieni. Publicul expozițiilor din cocheta stațiune e cultivat. Dacă selecția rămîne în expunere două sau trei luni încheiate, se primeneste, în schimb, lumea, astfel că hazul, mult, puțin — cit se întimplă aici — are la fiecare serie încă o șansă, iar premiile oferite nu-s tocmai mici. Lipsind obișnuinții temelor cu ospă-

ȘT. BOROS-TETY

țării lenesi și autobuze în întîrziere, campeonii ironiei juste, practicați prin cele reviste și ziare, rămîne loc pentru carica-

C. VECERDEA-CRIV

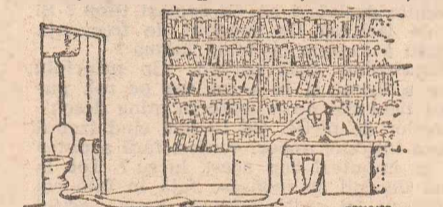
cu prestigiu în provincie. Costineștiul începe să devină o posibilitate reală și ea trebuie sprijinită, fiindcă e mai simplu să începi cum se cuvine o treabă decît să cirpești una compromisă. Selecția pentru Salonul graficii tinere de pe litoral a fost, la prima ediție, generoasă. Practic, a intrat pe panouri cam tot ce s-a trimis. O selecție binevoitoare nu-i o faptă chiar de laudat. Nu ne este însă, îngăduit să trecem ușor peste momentele de genero-

LEONTE NĂSTASE

zitate, oriunde se ivesc ele. Și asta pentru că, dintre toate lucrările minții omenestii, umorul crește cel mai greu la strim-

toare. E bine că la salon a expus cine a dorit, e de așteptat ca la anul să se poată opera o alegere dintr-un număr mai mare de planșe. Tema ediției ce urmează e deschisă tuturor felurilor de umor — de la cel potrivit cu gravitate și sarcasm, la

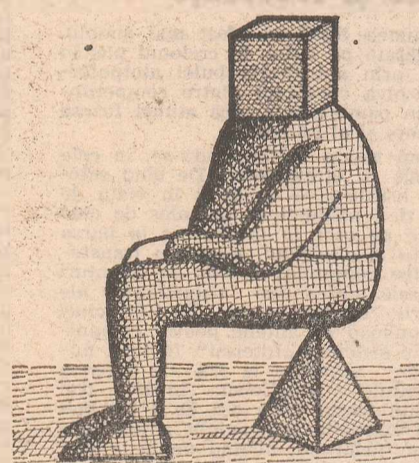
DRAGOȘ ANTON

gluma fină și scoliță: NICI MUNCA FĂRĂ PIINE, NICI PIINE FĂRĂ MUNCA.

Din sutele de desene trimise Costineștiului, comisia de premiere a reținut nu anume planșe, ci anume modalități, încurajînd stilul bine muncit, grafica unde e și minte și mină pricepută.

Observînd că salonul ar fi devenit cu adevărat un reper al anului în desenul satiric dacă participarea ar fi fost mai largă, nu putem să nu bîgăm de seamă că mai toate numele de interes real ale caricaturii semnate de tineri figurează în palmares.

Premiile sînt următoarele: cu sublinierea că nu există — cum ne-am fi așteptat — și punctul de vedere al revistei „Urzica”:

NICOLAE IONIȚA

Marele premiu: Octavian ANDRONIC-ANDO.

Premiul I: Anton DRAGOȘ; Premiul II: Ștefan BOROS-TETY; Premiul III: Deneș MOLNAR și Octavian BOUR.

Premiul revistei „FLACĂRA”: Leonte NĂSTASE.

Premiul ziarului „SCINTEIA TINERETULUI”: Nicolae IONIȚA.

Premiul de debut al stațiunii Costinești: Cristian VECERDEA-CRIV.

TUDOR OCTAVIAN

OCTAVIAN BOUR

Aforisme de St. J. Lec

- Fiecare spectator vine la teatru cu propria sa acustică.
- Nu vom putea scăpa ușor de un sistem: de cel solar.
- Dacă animalul ar omorî cu premeditare, acesta ar fi un reflex uman.
- Tragedia cea mai singeroasă e cînd se inundă sala de sînge.
- Domeniile intelgerii: cîmp ideal de luptă.

- Cînd va atinge omul un asa nivel de moralitate ca să creeze pentru nomazi temnite mobile?
- Țineți minte: totul gravitează în jos, spre pămînt.
- Pur și simplu nu poți da crezare că amănuntele n-ar fi în general cunoscut.
- Peștele devine vinat cînd înghite crișligul proprietate străină.

În românește de NICOLAE ARMEȘ

Lumea in care trăim

Menirea științei...

...Laboratoarele înarmării funcționează din plin. Să evocăm doar rachetele de croazieră pe care NATO a prevăzut să le amplaseze în unele țări vest-europene și pe care demonstrații de protest, mereu mai numeroase și mai combative, le refuză. Apariția lor a fost posibilă ca urmare a unor noi descoperiri tehnice și științifice în materie. Aberanta competiție a înarmării concentrează în sectoarele cercetării și producției de uz militar un uriaș potențial uman și material. După date oficiale, 40 la sută din oamenii de știință din întreaga lume lucrează direct sau indirect pentru înarmare. Lucrează pentru producerea unor noi arme mai perfecționate, mai distrugătoare, capabile să ucidă un număr mai mare de oameni, să provoace suferințe și ruine pe suprafețe cât mai întinse. Ca și cum știința trebuie să se asocieze cu distrugerea. Din păcate, asocierea este reală în măsura în care apare ca rezultat al competiției înarmării.

S-a subliniat acest lucru și la recente congrese și simpozioane științifice internaționale găzduite la București. Președintele Nicolae Ceaușescu, în mesajul adresat participanților la Simpozionul internațional „Oamenii de știință și pacea” arăta că „Multe din marile descoperiri ale cercetării științifice și creației tehnice sînt folosite astăzi pentru promovarea celor mai sofisticate arme de distrugere în masă, începînd cu arma atomică”.

În ultimii ani, cursa înarmărilor a cunoscut creșteri îngrijorătoare. Arsenalul Europei, ale lumii sînt de pe acum supraaglomerate cu arme și armamente de toate tipurile și puterile. Dar competiția înarmărilor nu se oprește. Producerea de arme continuă la fel de intens, poate chiar mai intens decît oricînd. Iar factorul nou, din ultimii ani, al cursei înarmărilor îl constituie tocmai perfecționările uimitoare aduse armamentelor și, mai ales, armelor de distrugere în masă, ca urmare a noulor descoperiri tehnice și științifice. Bomba cu neutroni, „arma curată”, arma care ucide oamenii, orice ființă vie, păstrînd intacte bunurile materiale, este un exemplu cit se poate de concludent.

„Perfecționarea” cursei înarmărilor nucleare creează noi primejzii nu numai prin faptul că se mărește capacitatea distructivă din arsenalele existente. Mai grav ca orice este faptul că dezvoltările calitative ale armelor, atît tactice cit și strategice, accentuează pericolul unui conflict nuclear, pot crea la un moment dat, unora, impresia că eficacitatea crescîndă a noulor „superarme” le creează anumite avantaje în declanșarea unui război nuclear. În loc să-i descurajeze în utilizarea potențialului de care dispun, iluzia „superiorității” poate avea un efect devastator.

Presa a publicat relatări despre analiza pe care Institutul Internațional de la Stockholm a făcut-o cursei înarmărilor în anul 1981. Analiza atrage atenția asupra faptului că actualul curs al înarmărilor este „produsul unei dezvoltări științifice și tehnice ce scapă de sub control”. Orice descoperire tehnică și științifică poate fi folosită de cercurile militare în scopul perfecționării armelor existente, al creării de noi arme de distrugere în masă. Anuarul reproduce în acest sens o analiză a unui grup de experți în domeniul dezarmării, de la O.N.U., în care, printre altele, se arată : „Dezvoltarea tehnolo-

gici fabricării armelor nucleare a creat o importantă dimensiune cursei înarmărilor. Este clar că, în multe cazuri, noi sisteme de arme sînt puse la punct nu ca urmare a unor motive ce țin de securitatea națională, ci datorită impulsului procesului tehnologic...”

La observația experților se cuvine sublinierea că acest „impuls tehnologic” provine, deseori, din dorința unor cercuri militare de a dispune în permanență de „ultimele noutăți” în materie, precum și din dorința fabricanților de arme de a obține profituri cit mai mari. Este bine cunoscut că securitatea reală nu constă în fabricarea de noi și sofisticate arme. Legile profitului impun, însă, continuarea eforturilor în direcția înarmării. Iar aceste profituri ale marilor companii dictează, în anumite cazuri, și politica. Căci ele, marile companii naționale și transnaționale, sînt cele mai interesate în confruntare, în stabilirea unor bugete militare cit mai umflăte. Problema nu constă, așadar, în „orbirea” tehnologiei, în faptul că aceasta s-ar dezvolta fără a ține seama de rigorile politice. Primejdia constă în subordonarea tehnologiei pofteilor devoratoare ale profitului.

Tocmai de aceea este imperios necesar ca oamenii politici, conducătorii de state să întreprindă acțiuni ferme pentru sistarea cursei înarmărilor. Mai ales că odată cu noile descoperiri științifice, cu noile tehnologii introduse în sfera înarmărilor, cresc și pericolul. Este vorba de pericolul cauzat de urmare a unor deficiențe tehnice — datorate fie omului, fie mașinilor — și care pot determina declanșarea unui conflict cu urmări incalculabile pentru omenire. Singura soluție rațională este subordonarea descoperirilor științifice, a progreselor tehnologice, acțiunii politice pentru ca, prin negocieri urgente și stăruitoare, să se micșoreze riscurile unui război nuclear, să se ajungă la acorduri de dezarmare. Profiturile marilor companii trebuie să aibă prea puțină importanță pentru umanitate.

Ideea unui congres mondial al oamenilor de știință în slujba păcii enunțată la București, creării unui comitet internațional de inițiativă chemat să determine acțiuni ale slujitorilor științei pentru dezvoltarea pacii, reflectă o stare de spirit exprimată limpede în Apelul participanților la Simpozionul „Oamenii de știință și pacea” : „Să slujim cu înalt devotament nobilele idealuri ale păcii, să ne facem datoria față de propria noastră conștiință, față de contemporanii noștri, față de comandamentele supreme ale umanității, să oferim omenirii o perspectivă pe măsura aspirațiilor ei scumpe, a forței sale de creație, să ne dovedim la înălțimea a tot ceea ce a făcut mai de preț civilizația umană de-a lungul secolelor !”

Menirea științei este să slujească oamenilor, să slujească păcii, progresului și civilizației. Laboratoarele perfecționării armelor le dorim înlocuite prin altele care să servească realmente ființei umane, s-o scutească de nefericirile ei actuale, să dea planetei un chip cit mai plăcut, s-o tămăduiască de prea multele ei maladii...

AL. PINTEA

Eu comunic, tu comunic, el comunică

Orbite și frecvențe

Cu Lumea Nouă a fost mai simplu, dînga lăsată pe hartă de creionul pus în mișcare prin autorizația bulei atotputernice rezolva conflictul dintre competitorii la un pămînt care pînă atunci fusese al nimănui și al tuturor.

Ce vom vedea întîmplîndu-se, în cele din urmă, cu stratosfera ? De cînd satelitul — artificial — a intrat în viața de fiecare zi a planetei și mai ales de cînd serviciile pe care le face cresc la bursa rapidității și eficienței, tema s-a transferat dintre copertele cărților de aventuri în dosarele mereu mai voluminoase ale dezbaterii internaționale. În 1965, cinci țări dispuneau de antene pentru comunicații prin sistemul „Intelsat”, în 1976, numărul lor ajunsese la 114. De rețeaua „Intersputnic” beneficiau, în 1973, trei țări ; anul trecut cifra era de 4 ori mai mare. Transmisia prin satelit a ieșit din secretele răsăritului, afișînd de la o vreme mina necesității vitale. Cum ne-am descurca fără ei, în atîtea împrejurări, cu ce mijloace și mai ales cu ce preț ? Sateliții sînt solicitați să sprijine cel mai adesea conversațiile telefonice, dar și comunicații prin telegraf, telex și radio, transmițînd de date. Numărul lor a crescut spectaculos. Între 1957 și 1979 au fost puși pe orbită peste 2000 de sateliți. Tehnologiile perfecționate permit ca aceiași corp zburător, înzădat cu accesorii fel de fel, să asigure diferite servicii comunicaționale. Volumul crescînd al informațiilor manipulate determină scăderea costurilor într-un registru mai larg — al operațiilor de lansare, al componentelor tehnice, al construcției stațiilor de emisie-recepție aflate pe pămînt.

Pofta vine și aici, instalînd sateliți noi.

mai harnici și mai puternici, și problema care și-o pun cei care încă n-au ajuns cu piciorul pe scările cerului este dacă la o adică vor izbûti să mai vadă soarele din pricina altor traicetorii care se înfășoară în jurul globului terestru. Există o limită în toate, așa cum există și un optim al situației care intervine restrictiv. Orbita ideală de funcționare a sateliților a fost determinată — 35 000 kilometri deasupra ecuatorului. Cîte fire să începă în urechile aceluiași ac, în același timp ? Și cit de larg să fie spectrul de frecvență pentru a împăca pe toată lumea ?

First-come first served. Un principiu care a intrat și în acest caz pe rol, punînd tichetele de favoare în mina deschizătorilor de pîrtie. Ce te faci cînd trenul unora întîrzie, unora copios, fără a putea să le imputezi lor acest lucru ? Tot la două decenii se regăsește față în față cei interesați în reglementarea unor astfel de lucruri. Ultima dată, în 1979, din 151 de scaune, peste o sută erau ocupate de reprezentanții lumii a treia. La precedenta reuniune de același fel, cu două decenii în urmă, cei mai mulți nu ajunseseră. Pentru că, ne aducem aminte, într-un mare număr de cazuri nu-și cîștigaseră încă independența.

Pe lista urgențelor noul ordin informațional a fost așternută cu cerneală roșie problema comunicațiilor prin sateliți. Balansul informației, atît de discutat și disputat, nu se poate asigura umblind doar în dulapurile cu arme de tir și lășind mai departe tunurile de mare calibru în proprietatea celor ce le-au avut totdeauna. Reorganizarea distribuției tehnologiei pentru comunicații, a frecvențelor și serviciilor se înscrie într-o aceeași temă ce se cuvine urmărită ca atare. Nu în mod gratuit fările în curs de dezvoltare se întrecă cu insistență dacă, posedînd în viitor tehnologia necesară, vor putea conta pe spectrul de frecvențe de care au nevoie în vederea folosirii acestora.

Disputa pentru un loc în loja frecvențelor utilizate prin satelit are loc în condițiile intersectării a două tendințe. Una este cea amintită mai sus, a celor care nu au nimic sau aproape nimic și vor să se asigure de balonul de oxigen imperativ necesar pentru a respira. De partea cealaltă, clasa avansatălor se arată preocupată de multiplicarea posibilităților ce-i stau la îndemînă. S.U.A., unul din proprietarii notabili de frecvențe via satelit, potnesc de la faptul că se poate acționa mai spornic în direcția punerii la treabă a sateliților, prezenți și viitori, cită vreme acum doar 95 la sută din traficul telecomunicației îl ocupă vocea și doar cinci la sută reprezintă date. O concentrare a sectorului de afaceri pe acest punct de atenție ar asigura folosirea rețelei de sateliți într-o creștere cu rată geometrică. Deja, după informații demne de crezare, spre 1985 nivelul actual va fi depășit la acest capitol de șapte ori. Corporațiile multinaționale de anvergură și-au anunțat intențiile, care au și depășit faza planurilor, de a folosi sistemele de sateliți pentru transmiterea de date de la computer la computer. Din colțul unde se află, televiziunea prin cablu avertizează că are de gînd să sporească în beneficiul său accesul la sateliți, creînd „superstații” furnizoare de programe stațiilor obișnuite aflate la sol. Și cite ne mai așteaptă...

Surprinzînd cite ceva din privirile ațintite pe traicetoriile sateliților, vom traduce, poate, ceva mai corect broboanele de sudoare cu care se studiază orbitele circumterestre ale acestora, benzile de frecvență utilizate și, mai presus de orice, aglomerația creată în jurul lor.

First come, first served — un scut rugînit care, decît se poate spera, cu disperare în usă, este arătat și aici, acuzator, cu degetul.

NEAGU UDROIU

Mondo umano ?

„Voluptatea regretului”

S-a născut în '02, august, în 8 pe stil vechi (deci 21 după stil nou). Oricum, „zodia leului”, după cum notă într-un amplu și dens volum de memorii, file de jurnal, evocări. Anul viitor ar fi împlinit deci 80 de ani... Însă, într-o vacanță în care ziarele și revistele se parcurg pe sîrite, am aflat destul de tîrziu față de data ultimei lui călătorii, că aceasta s-a produs tot în august. Nu l-am cunoscut direct deci am dorit-o mult după ce m-am delectat cu acea cuprinzătoare antologie a literaturii de avangardă și expresivele desene din epocă. Apoi am vrut-o și mai mult după ce mi-a defilat prin fața ochilor o întregă și scrupuloasă istorie a unei mișcări literare, a unei epoci și a

unei conștiințe ce există în amintitul volum de memorii. Sasa Pană — căci despre el e vorba în aceste rînduri — n-a tînut pentru el ceea ce reprezenta o dovadă materială a acestui fenomen artistic iar atîtuținea n-au abandonat-o (dimpotrivă !) nici membrii familiei sale. Vreau să spun că în strada Dogari 36 există, parcă dintotdeauna, un muzeu viu și bogat al unei mișcări artistice și asta grație lui Sasa Pană și că, totodată, generozitatea lui în timp — și îndeosebi peste timp — trebuie recunoscută și elogiată de cei care, indiferent de interpretările și opiniile lor pe marginea avangardismului de aici și de aiurea, datorită aportului său capital au asigurat accesul la surse de primă mînă. Vorbesc atît de cele cincizeci de numere ale revistei „Unu” (care, ca și editura „Unu” au avut redacțiile, din octombrie 1932, în strada Dogari 36), de cărțile apărute în editura „Unu”, de alte reviste, ațișe, fluturări, portrete, schițe în ulei și alte atitea poezii autografe. Dar, desigur, aceste rînduri nu pot cuprinde tot ceea ce înseamnă o viață

de om...de scriitor și de medic, de militar «de carieră» și de luptător social”. Așa cum ele nu pot vorbi pe larg despre opera sa poetică, de traduceri sale și de edițiile capitale (Urmas, Tzara, Zaremba) ce le-a alcătuit. Privită din afară casa din Dogari 36 pare obișnuită, o dată trecut pragul ei lumea devine fascinantă. Iată de ce există regretul de a nu fi cunoscut direct pe omul Sasa Pană, iar acest regret e dublat de subțirimea omagiilor fi-rești la ultima lui călătorie. În fine, o completare la bibliografia sa dintr-o revistă : a mai scris și publicat în 1938 (ed. „Unu”) „Vladimir. Portrete micl. Dialoguri”. Evocare și regret, deci, pentru că așa cum mărturisea Sasa Pană, lui îi plăcea adevărul chiar dacă „uneori, el va părea neverosimil”. Un gînd pios, deci, celui ce, cunoscut ca operă și necunoscut acum ca ființă, răspunde prezent în atîtea inimi cuprinse. Cum îi plăcea lui să citeze pe Baudelaire, de „voluptatea regretului”.

DUMITRU CONSTANTIN

Ochii și urechile lumii

Despre familia Ewing

Vulgaritatea cu care această familie Ewing se bucura și se perpelea pentru averea și orgoliul ei mi-a dat, pe toată întinderea serialului „Dallas”, un sentiment de certă satisfacție. Mie — ca să fiu cinstit cu perfidiile mele — mi-a plăcut „Dallas”-ul și nu am angajat niciodată polemici vehemente cu cei cărora le plăcea și mai mult, și mai sincer decît mie. Nu m-am uitat chiar sistematic la ei, nu mă simt pentru asta mai incult și mai vinovat, de multe ori m-am surprins întrebînd pe competenți : cine-i asta ?, cine e asta ?, de fiecare dată m-au lămurit repede, căci nu era greu, toată deșteptăciunea era să stabilești o relație de rudenie și de bani, după care lucrurile mergeau strună, fără vreun efort intelectual din parte-mi sau din partea lor. N-aveam de ce pune capul la contribuție — ceea ce era odihnitor, în vremuri ca astea. Lenea sentimentelor nu era, nici ea, mică — situație, și ea, din cînd în cînd, binefăcătoare. Cele mai apăsătoare probleme ale formației porneau și se întorceau la ce facem cu banii ?, avînd în vedere că și alții au sau vor tot ațîța bani. Orizontul lor nu depășea seiful, patul și paharul de whisky. Nu am bagatelizat niciodată arta inspirată de proprietate. Am cunoscut familii bogate, extraordinare ca nivel intelectual și avere sufletească : în Rușia — mosierii lui Tolstoi, în Franța — bogătașii lui Balzac, în America — acei fascinanti Forsythe, în America de Nord — stăpînii descriși de Margaret Mitchell pînă la tristii extravaganți ai lui Scott Fitzgerald, toată această „lume bună”, prin forța ideilor și talentul de a fi, aducea la acea întrebare supremă pentru om : la ce bun ? La ce bun toate aceste bunuri... ? În comparație cu acești clasici — Ewingii avar, înfii de toate, de o impresiionantă sărăcie de gîndire și gest. Pentru a evita, tonul pamfletului care — se impune natural și revede — să soun, pe scurt, că acestor miliardari ar trebui să li se acorde un certificat de pauzeritate sentimentală și intelectuală. Via mea satisfacție venea din rezultata confirmare — de cite ori mă uitam la ei — a fundamentalei critici pe care Marx și Engels au adus-o familiei burheze, unde — conform cunoscutei formule — orice sentiment sînt a fost înlocuit cu „interesul nud și rece” al relației de avere. De citeva ori m-am amuzat să cred că scenariul a fost opera unui scriitor comunist care, imoșabil în ironie, sec în tendință, elementar în însoțire, făcea sativă schematică imoșivă burheziei americane. Dacă viziunea mea poate apărea prea partizană — am o alta, care nu mă satisface mai puțin. E părerea unui om de a cărui prietenie mă bucur, descins dintr-una din marile familii de proprietari români, azi eminentă personalitate într-o instituție de cultură a orașului nostru. Întrebîndu-l de ce nu se uită la „Dallas” mi-a răspuns memorabil : „Pe aștia taică-meu nu i-ar fi primit niciodată în casă...”

RADU COSAȘU

*) Scenă de neuitat : amantul lui Sue Ellen, pentru a o convinge cit o iubește, îi declară că pentru ea e gata să renunțe la fabrica lui ! Totul se deținește în cifra de afaceri...

Lumea se amuză

După „Punch” — Anglia

Serile de poezie de la Struga

Sint diferite modalități de a te face cunoscut în istorie ca popor cu o limbă de circulație relativ limitată. Una sigură cu îndelungi ecouri în timp este cea pe călea artei, a poeziei cu precădere. A invita an de an poezii din zeci și zeci de țări ale lumii în propria țară pentru a-i vedea și cînta frumusețile este o cale sigură de a te face cunoscut pe tot pămîntul. Am luat parte la Serile de poezie de la Struga din Macedonia Iugoslaviei în acest început de toamnă și mă grăbesc să transcriu aici în Flacăra câteva gânduri legate de această sărbătoare a poeziei de prestigiu mondial cum a devenit acest festival care și-a deschis porțile cu douăzeci de ani în urmă de cînd și-a sporit și adîncit semnificațiile an de an.

Era anul acesta și unul de bilanț după douăzeci de întâlniri pe unde practic au trecut peste o mie de poezii de pe toate continentele, numărul lor fiind de ordinul sutelor de fiecare dată: în acest an peste două sute din patruzeci și una de țări cu localnici cu tot.

Timp de șase zile la Struga de pe lacul Ohrida din sudul Iugoslaviei în vechea Macedonia, la doi pași de Grecia, poezii din diferite țări și vârste au posibilitatea de-a se cunoaște reciproc, de-a cunoaște țara, natura și cultura acestui popor, de a-și rosti în limba maternă versurile, de-a lua parte la un simpozion unde fiecare țară participantă explică practic situația lirică a culturii din care provine. Cu anii s-a plămădit aici la Struga poate cea mai amplă bibliotecă de poezie contemporană din lume prin donațiile de cărți de către autorii participanți.

Însă cîștigul cel mai de preț pentru Macedonia Iugoslaviei este că, prin Struga, cîntată de poezii, a devenit nume de rezonanță universală.

Pentru că poezii sint cei care pot face un loc faimos prin vorba lor inspirată, așa cum știm de la Pindar încoace pînă astăzi. Poezii scriu în presă în țările lor

și numele țării, locurile ei, prin scrisul poezilor penetrează în inima multîmilor. Poezii continuă să fie aceste scoici în care se aude vuietul mării neîntreput.

Tot timpul mă gîndeam la Maramureșul nostru, la Satul primordial păstrat pînă astăzi în Maramureș, cum spunea un savant japonez cu un an în urmă, la ce bucurii ar putea stîrni în inimile poezilor lumii această cunună a Patriei. Această mare cultură țărănească în lemn, unică pe pămînt, care este cea maramureșeană, dacă ar putea fi cunoscută an de an sau măcar din doi în doi ani pe calea unui festival internațional de poezie care ar putea fi cel puțin tot atît de bine organizat în Maramureș cum o fac la Struga iugoslavii. Ascultînd muzica macedoneană, vîzîndu-le portul și dansurile, auzeam horele unice ale Maramureșului care ar putea feri sufletul atîtor suflete sensibile de poezii din lumea întregă, dacă ar avea posibilitatea să vină să le asculte mai din aproape.

M-am interesat din aproape de cheltuielile care ar putea fi o povară pentru organizatori. Iată cum au rezolvat iugoslavii problema banilor. Peste douăzeci de întreprinderi economice, fabrici de ciment și porțelan, bănci, ferme, cooperative, din veniturile lor suplimentare oferă o parte modestă pentru acest festival. La sfîrșitul serilor de poezie una din zile este rezervată întîlnirii poezilor, împărțirii în grupuri mai restrînse, cu muncitorii care dau din munca lor pentru a-și ști țara cunoscută prin poezii, în lume. Moment culminant al serilor de la Struga mi s-a părut tocmai acesta al întîlnirii nemijlocite cu muncitorii în fabrica lor, cu cei care se bucură să știe o parte din muncă lor adusă prinos întru cîntarea artei.

Eu am fost la fabrică de porțelan din orașul Tito-Veș despre care voi scrie un text aparte în această revistă. Rezultatul acestor vizite la întreprinderile care finanțează festivalul de poezie este și el pilduitor.

Poezii, făcînd prin scrisul lor cunoscută țara și fabricile respective, produsele acestora se vind mai ușor pe piața internațională. Astfel, o fabrică de tricotaie din Macedonia care finanțează serile de

la Struga, de poezie, a țesut un tricou cu emblema festivalului pe care l-au purtat sportivii din Germania Federală la Olimpiada de la Moscova. Mica fabrică și-a dobîndit faimă și cîștig datorită poezilor. Apoi, nufărul turiștilor care vizitează Struga și Macedonia în general, de cînd scriu poezii despre ea, a luat proporții. Organizatorii festivalului pot să spună, după douăzeci de ani de experiență că acest festival le aduce și venituri materiale pe lîngă cele de ordin moral și cultural esențiale pentru istoria unui popor relativ mic.

Iarăși mă întorc la uriașa, în buna ei cuviință, civilizație a Maramureșului care ar putea deveni de universală însemnătate dacă ar fi cunoscută îndeaproape, dacă aici, în Maramureș, poezii lumii ar putea veni periodic să ne cunoască mai din aproape. Am bătut pe jos această parte de țară de-a lungul anilor. O cunosc îndeajuns sper, cum am bătut practic toată Europa în anii de studii și voi continua să spun cu toată convingerea că Maramureșul trebuie să fie cunoscut cel puțin cit Struga, cit Ohrida Macedoniei iugoslave. Apoi, în acest fel poezia țării noastre în general ar intra mai din plin în circuit universal așa cum o merită.

Nu mai confrății poezii cu prestigiu în țara lor o pot face la modul convingător. Avem o istorie dreaptă și măreată în toată modestia ei plină de suferinți care ne va face cînta mereu s-o știm cunoscută de mari inspirați. Așa cum s-au organizat în ultimii ani congresele de Istorie și Istoria științei întru slujirea păcii, fiind unul dintre popoarele din Europa care n-am dus războaie de cîmpire niciodată, avînd vocația păcii, a omeniei, toleranței, un festival internațional de poezie ar impune mereu numele patriei noastre în memoria lumii. Pentru marea poezie românească de ieri și de astăzi, pentru mai buna cunoaștere în lume a sufletului românesc, sintem datorii poporului nostru cu un festival internațional de poezie așa cum practic îl au multe țări din lume inclusiv toți vecinii noștri.

IOAN ALEXANDRU

CEZARE ZAVATTINI (Italia)

DISCUȚIE

Vreau să-i învăț pe cei săraci un joc foarte frumos.

Urcați în fugă scările casei dv. ca și cînd ați fi un om complet străin (de data aceasta vă întoarceți acasă mai tirziu ca de obicei) și sunați la ușă.

Soția și copiii vor da buzna să vă deschidă. Soția va fi puțin cam gravă pentru că ați întîrziat iar ei sint flămînzi cu totii.

— De ce-ai venit așa tirziu? va întreba.

— Bună seara, doamnă, veți zice ridicîndu-vă pălăria și cu un aer foarte oficial. Domnul Zavattini este acasă?

— Ei haide, mîncarea s-a și răcit...

— Iertați-mă, doamnă, eu aș vrea să vorbesc cu domnul Zavattini...

— Cezare, nu te prosti, ție îți stă capul numai la soții...

Rămîneți neclintit și spuneți:

— Iertați-mă, doamnă, sigur e vorba de o neînțelegere...

Soția dv. o să schimbe vorba și o să vă privească zîcîndu-vă:

— De ce faci asta, Cezare?

Dv. rămîneți în continuare foarte grav și începeți să coborîți scările repetînd:

— Îl căutam pe domnul Zavattini...

O să se aștearnă o liniște de mormînt și se vor auzi numai pașii dv. pe cimentul scărilor.

Soția va alerga după dv., o să vă îmbrățișeze.

— Cezare, Cezare!

Va avea ochii plini de lacrimi. Și copiii vor avea ochii plini de lacrimi. Dv. desfaceți-vă cu grijă din strînsoarea b.ateilor ei, continuați să coborîți scările și să mormăiți:

— Desigur, e o neînțelegere, eu îl căutam pe domnul Zavattini...

După douăzeci de minute reveniți acasă fluierînd.

— Am întîrziat pentru că șeful meu... și începeți o discuție ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic mai înainte.

Vă place jocul acesta?

Un prieten de-al meu l-a jucat, dar cînd a ajuns pe la mijloc a izbucnit în plîns...

În românește de NICOLAE NICORĂ

Aforisme de G. B. Shaw

- Libertatea înseamnă răspundere, de aceea majoritatea oamenilor se tem de ea.
- Nu fă altuia ceea ce ai dori să îți se facă ție; s-ar putea să aveți preferințe diferite.
- Fiecare epocă și fiecare popor își are eroii săi. Generalul cel mai puțin incapabil este Cezar în țara sa; cel mai puțin prost om de stat este Solon; cel mai puțin neînțelept este Socrate și, în fine, cel mai puțin obișnuit poet este Shakespeare al lor.
- În viață toți își sint egali, moartea dă strălucire celor cu adevărat remarcabili.
- Am citit că Dumnezeu după ce a creat lumea s-a uitat la ea și a conchis că e bună. Ce-ar mai spune astăzi?
- Acolo unde nu există aerisire, aerul curat este luat drept nesănătos iar unde nu există cunoștințe, neștiința este luată drept știință.
- E periculos să fii sincer dacă nu ești în același timp și nebun.
- Dacă veți începe prin a vă sacrifica pentru cel pe care-l iubiți, veți sfîrși prin a-l urî pe cel pentru care v-ați sacrificat.
- Existența sacrificiului ne dă posibilitatea să-i sacrificăm pe alții, fără sentimentul rușinii.
- Străduiți-vă să aveți ceea ce iubiți, altfel va trebui să iubiți ceea ce vi se oferă.

LUIS BRITTO GARCIA

Luis Britto Garcia este considerat unul dintre cei mai talentați și reprezentativi scriitori din Venezuela. Narrator și dramaturg, cultivă literatura fantastică și absurdă, în care absurdul este, în realitate, exacerbarea unor situații limită inimaginabile: absurditatea războiului, dedublarea infinită a universurilor pînă la sufecare, universul stăpînit de mașini, aberația sistemelor „logice”. Din creația sa amintim volumul de povestiri Rajatabla, care a obținut Premiul „Casa de las Ame-

Lăcomia

(Ea și el, în veșminte zdrențuite, făcute din diverse resturi. Apar din cele două latini opuse ale scenei și încep o numărătoare inversă care este, în același timp, o scară muzicală.)

Ea și El: Șapte, șase, cinci, patru, trei, doi, unu. Buuuuuuuuu. (Ambii mimează căderea și rostogolirea. Se ridică, scuturîndu-se de moloz. Fiecare observă prezența celuilalt. Declamă din cele două latini opuse ale scenei):

El: În ziua întii la stația meteorologică de la Polul Nord am văzut sfera de foc ce pîrjoleau continentele și secau mările. Ne-a cuprins minia.

Ea: În ziua a doua la stația de observații biologice de la Polul Sud am prins emisiunile de radio în care liderii ne explicau cit e de necesar războiul și cit de glorioasă e izbînda. Ne-a cuprins trufia.

El: În ziua a treia am aflat că cei condamnați la moarte datorită radiațiilor jefuiau și tocmai avuțiile și mureau pe paturi de monede de aur și agonizau în cearșafuri de platină. Ne-a cuprins zgîrcenia.

Ea: În ziua a patra am auzit că supraviețuitorii se dăruiau orgiilor în vreme ce pielea le cădea și secrețiile vitale le deveneau fosforescente. Ne-a cuprins desfrîul.

El: În ziua a cincea am aflat că întreaga lucrare a omului fusese distrusă și că tot ceea ce dorim să avem trebuie făcut din nou. Ne-a cuprins lenea.

Ea: În ziua a șasea am aflat că toți muriseră. Ne-a cuprins invidia.

El: În ziua a șaptea n-am mai aflat nimic. Ne-a cuprins foamea. (Se privesc).

Niciodată nu te cunoști pe tine însuși pînă nu ți se sfîrșete hrana. Cînd am pornit la drum, știam c-o să-l întilnesc doar pe cei ce s-au putut ascunde în cele mai adînci unghere, și că toți vor ieși împînși de aceleași motive ca mine. Primul pe care l-am întilnit a fost Marele Mareșal Generalism Strateg Erou; a vrut să mă cumpere cu o colecție de medalii și numirea de Soldat Necunoscut.

Ea: Și cum a fost?

ricas” în 1970 și piesa Venezuela tuya (Venezuela ta), pusă în scenă în 1971 la Ateneo de Caracas și jucat apoi cu deosebit succes în numeroase țări latino-americeane (Premiul „Juana Suja” — Venezuela). Piesa pe care o prezentăm face parte dintr-un spectacol coupe intitulat Los siete pecados capitales (Cele șapte păcate capitale), pus în scenă în urmă cu cîțiva ani de „El nuevo grupo” din Caracas, în regia lui Antonio Constante, în care fiecare „păcat” a fost reprezentat de o piesă scurtă scrisă de un alt autor.

El: Cam rînced, dar hrînit. (Își lustruiește cîteva decorații pe piept.)

Ea: Primul pe care l-am întilnit eu a fost Marele Lider Caudillo Președinte Șef Călăuză și Părinte al popoarelor și mi-a propus să mă înscriu în partid și să mă numesc Secretară cu Recrutarea, Indoctrinarea și Organizarea.

El: Și cum a fost?

Ea (lingîndu-se pe degete): Indigest, dar destul.

El: Eu l-am întilnit și pe tipul ăla, cum îi spune, Președinte al United Monopolistic Property, proprietar al companiei Universal Oil, acționar la Trust Agiotistic International Bank, care mi-a oferit pachete de acțiuni, royalties, informații de bursă, mi-a semnat ecouri și mi-a propus să-i fiu partener de afaceri.

Ea: Și cum ți s-a părut?

El: Cam gras, dar foarte gustos (rigile).

Ea: Eu l-am întilnit pe o grămadă de ruine pe bătrînelul ăla, de i se spune Sanctitatea Sa, cu multe foaie aurite și pălărie cu pietre prețioase și un baston cu virful răsucit. Mi-a oferit iertarea păcatelor, reinvierea cărnii și viața veșnică.

El: Și cum a fost?

Ea: Prost; pe cînd îi inghițeam degetele, mi-a rămas în gît un inel cu safir și era cit pe ce să mor înecat. Mirosea a vin prost și a azimă. (Face să sune o mină de podoabe sacre).

El: Și pe cînd eram gata să leșin de foame, mă întilnesc cu Marele Doctor Academician Magister Summa Cum Laude PHD care a inventat mașina de demolat continente și mi-a propus să împartă cu mine Premiul Nobel dacă îl ajut să inventeze o bombă în stare să distrugă nebuloasele spirale. (Își zdrăngăne cîteva medalii academice.)

Ea: Și cum a fost?

El: Detestabil. Pe zi ce trece supraviețuitorii sint tot mai slabi. Phui!

Ea: Phui! Dacă am sfîrșit cu cei din urma noastră, înseamnă că am rămas ultimii.

El: Unul dintre noi va fi ultimul. (Se privesc stînjîniți, distanți încă).

Ea: Prea îți dai seama, așa dintr-o dată, că omul are gură.

El: Asta e consecința logică a inventării mandibulei. De cînd a apărut, viețuitoarele n-au făcut altceva decît să se

devoreze între ele, pînă ce au apărut cele mai eficiente devoratoare: oamenii.

Ea: Mandibule cu logică.

El: Apoi au apărut marile partide, marile armate, marile state.

Ea: Mandibule cu ideologie.

El: Pînă cînd pe pămînt n-au mai rămas decît două perechi de mandibule mari și fiecare a încercat s-o inghită pe cealaltă și s-au făcut fărîme.

Ea: Și-am rămas noi!

El: Doi colți mizerabili. (Se privesc. (Pauză). (Scoțînd o ploscă): Să ciocnim pentru rechini! (Plosca e goală).

Ea (Scoțînd o altă ploscă): Să bem pentru păianjeni! (Și ea constată că plosca e goală. Amîndoi se privesc cu atenție).

El: Pot să-ți ofer o moarte rapidă și fără dureri. Pot să-ți ofer logica în stare să-ți permită să te resemnezi și aceste două lucruri sint cele mai frumoase daruri pe care le poate oferi omul.

Ea: Pot să-ți ofer alinarea și uitarea care, de fapt, sint singurul lucru de dorit. Întoarce-te la adăpost între coapsele mele și negura pe care o cauți; acesta e darul femeii. Vrei să te predai și să cedezi. Așa-i?

El: Privește, am miini puternice și sigure.

Ea: Ascultă, am o voce plăcută, deși puțin răgușită. Aș putea să-ți cînt pînă ce vei uita de timp și am plînge împreună. Pînă ce n-o să mai vrei altceva decît să-mi auzi cîntul și să te apropii de mine, chiar dacă pentru asta ar trebui să te arunci în valuri.

El: Schubert și-a vindut fiecare lied la prețul unei jumătăți de kilogram de unt.

Ea: Aș putea să-ți povestesc născociri ce te-ar face să iubești ceea ce nu există și te-ar hotări să-mi amîni moartea o mie și una de nopți și chiar o veșnicie.

El: Traducerea povestii lui Aladin a fost plătită cu două kile de caltaboși.

Ea: Am născoci jocuri și eu m-aș preface că mă împotrivesc ție și tu că mă urmărești. Te-aș face să mori de mîi de ori și tot de atîtea ori să inviezi. Și-al da totul pentru clipele pe care sint în stare să ți le dăruiesc.

El (Ghemuindu-se, scîncește): Ajunge! Ajunge! Știu că te pot omori. Tăcerea ar începe să se prăbușească asupra mea din toate direcțiile spațiului. Pentru totdeauna. Tăcerea.

Ea (Apropiindu-se de el pe la spate, scoate un femur și e gata să-l lovească): În sfîrșit, ... împreună... singuri... (O plasă o înfășoară brusc și o trîntește la pămînt).

El (Sare deasupra ei. Se luptă crîncen. Incepe s-o stringă de gît): Cînd intinzi o cursă... trebuie să te prefaci ... o cursă inofensivă ... pînă cînd prada ... se apropie ... încrezătoare ... mandibule ... cu logică ... mandibule ... mandibule ... tăcere. (Tipăt final. Nemișcare. Tăcere).

El (lăsdînd să cadă trupul femeii): Acum nu mi-e foame.

CORTINA

„Prefață“ la meciul din 23 septembrie

Mult succes tricolorilor în partida cu Ungaria!

După cum se știe, miercuri 23 septembrie, cu incipere de la orele 17, stadionul „23 August“ va găzdui întâlnirea dintre reprezentativele de fotbal ale României și Ungariei din cadrul grupei a IV-a preliminară a El Mundialului 1982. O întâlnire, iarăși se știe, cu o importanță aparte, căci ea poate însemna, pentru oricare dintre cele două adversare, pasul decisiv pe drumul calificării. Așa stând lucrurile, vom încerca în cele ce urmează să prefăcăm partida, privind-o sub toate aspectele, oferindu-vă, stimați cititori, date mai vechi și mai noi referitoare la ea...

CARE E SITUAȚIA ÎN GRUPĂ ?

Înainte de ultimul 6 confruntări, România — Ungaria (23 septembrie), România — Elveția (31 octombrie), Ungaria — Elveția (24 octombrie), Ungaria — Norvegia (31 octombrie), Elveția — România (11 noiembrie) și Anglia — Ungaria (18 noiembrie), clasamentul grupei se prezintă după cum urmează:

1. ANGLIA	7	3	1	3	+ 4	7
2. ROMÂNIA	5	2	2	1	+ 1	6
3. NORVEGIA	7	2	2	3	- 4	6
4. UNGARIA	4	2	1	1	- 0	5
5. ELVEȚIA	5	1	2	2	- 1	4

El a fost simplificat (sau complicat, greu de spus!) de surprinzătoare înfrângere a englezilor la Oslo, 1-2, scor parcă predestinat pentru deplasările elevilor lui Greenwood, învinsi invariabil cu 2-1, la București, la Zürich și, în 9

Aurel Țicleanu, unul din „distoanele“ echipei noastre. Așteptăm de la el mingi utile și, de ce nu, un gol. El a marcat, reamintim, în partida cu Norvegia.

septembrie, la Oslo! O victorie sau măcar un meci egal ar fi netezit calea lui Keegan și compania spre Spania, dar s-a întâmplat cum s-a întâmplat și rezultatul din 9 septembrie pare să fie în avantajul României în primul rând. De ce? Pentru că el exclude posibilitatea unei egalități în ultima partidă a grupei (Anglia — Ungaria) în beneficiul formațiilor respective.

Cară ar fi, după calculul hirtiei, șansele echipei noastre? Îndrăznim să afirmăm că, după 2-1 de la Oslo, mai mari ca oricând, tricolorilor fiindu-le suficiente cele patru puncte de acasă (Ungaria și Elveția). Acumulând 10 puncte, naționala României AR FI CALIFICATĂ SIGUR, indiferent de jocul rezultatelor, întrucât: a) chiar bătând Ungaria, Anglia nu va realiza decât 9 puncte;

b) acceptând că va câștiga cu Ungaria (în deplasare) și cu România (acasă), Elveția nu va reuși decât un total de 8 puncte;

c) învingând totul acasă (Elveția și Norvegia), Ungaria va aduna și ea nouă puncte, ultimul meci al grupei având să decidă de cea de a doua calificată; în eventualitatea unei victorii a gazdelor,

cea mai probabilă, soarta locului 2 se va hotărî, la golaveraj, la ora de față insularii având un plus de 4 goluri față de unguri; dacă pe Wembley, vizitatorii din 18 noiembrie vor face meci egal sau vor câștiga, echipa Ungariei va acumula 10 sau chiar 11 puncte, situație în care, Anglia rămânând cu 8 sau cu 7, România va fi oricum prezentă în Spania; d) Norvegia care a susținut 7 meciuri nu mai are, nici teoretic, nici practic, nici o șansă.

Calcul, calcule, calcule... Cite din ele se vor adevăra? Greu de spus. Nu ne rămâne decât să sperăm că, abordând ultimele 3 partide cu seriozitate și ambiție, tricolorii vor fi în măsură să fructifice (măcar) avantajul propriului teren, adunând încă 4 puncte, destule spre a le garanta calificarea.

MECIUL NUMĂRUL 14

Începând din 4 octombrie 1936, 1-2 la București, goluri marcate de Bindea și, respectiv, Lazar și Toldi, fotbalisti din cele două țări vecine și prietene s-au întâlnit până acum de 13 ori, 10 victorii au aparținut ungarilor, 3 partide s-au încheiat nedecis. Asta la nivel de echipe reprezentative A, căci la alte esaloane (formatii olimpice, confruntări București — Budapesta etc.) s-au mai jucat meciuri și victoriile au fost împărțite. Sigur, multă vreme fotbalul ungaresc a fost superior celui românesc (izbinzi cu 3-0 și chiar 5-1 la București, în 1947 și 1948; în prima partidă poarta noastră a fost apărată de Valentin Stănescu, în ceea de a doua a jucat, ca centru atacant, Andrei Rădulescu, actualul președinte al F.R.F.), dar asta s-a întâmplat demult și, pe timpul acela, oaspeții noștri de săptămîna viitoare dominau arena internațională. Din 1972 încoace, însă, raportul de forțe s-a echilibrat vizibil și situația ultimelor confruntări directe stă măturie în acest sens: 1-1 la Budapesta (29 aprilie 1972), 2-2 la București (14 mai 1972), 1-2 la Belgrad (17 mai 1972), partide programate în cadrul preliminarilor campionatului european, în sfârșit, 0-1 la Budapesta (13 mai 1981).

Lesne de dedus, palmaresul rămîne totuși favorabil fotbalistilor unguri. Numai că, în fotbalul de azi, tradiția joacă un rol tot mai mic și nimeni nu mai câștigă doar datorită istoriei, cea mai grăitoare dovadă constituind-o recenta victorie a Norvegiei în fața Angliei! În plus, să repetăm, fotbalul din Ungaria nu mai e cel de altădată, de pe timpul lui Grosics, Hidegkuti sau Puskas, fapt unanim recunoscut. La 13 mai anul acesta, de pildă, ca să argumentăm cu proba cea mai la zi, echipa lui Meszöly a învins la Budapesta, 1-0, dar comentatorii au fost de acord că românii au jucat mai bine și că ar fi meritat cel puțin un rezultat de egalitate.

O victorie a gazdelor, în 23 septembrie, n-ar surprinde pe nimeni. Considerăm că stă în capacitatea și ambiția tricolorilor s-o obțină. Nu va fi, firește, ușor. Înainte de toate, pentru a izbîndi, ei trebuie să creadă în victorie și, mai mult decât atât, să lupte pentru ea cu toată energia, uniți, perseverenți, devotați, arătîndu-se la înălțimea încrederii acordate. Nu ne îndoiim că așa va fi.

CE ȘTIM DESPRE OASPEȚI ?

Foarte multe și... foarte puține! Centrul de pregătire de la Tatabanya, unde se află la această oră jucătorii unguri, e cufundat în liniște, iar cei doi antrenori, Kalman Meszöly și György Mezey, nu prea se dau în vînt după declarații. Presa, inclusiv ziarul de specialitate „Nep-sport“, a publicat și publică puțin despre pregătirile lotului și, la ora cînd alcătuim aceste rânduri, nici măcar nu se știe precis (sau nu se spune) dacă selecționerii vor apela la fotbalistii ce evoluează peste

hotare, mai ales la Meszaros (Sporting Lisabona), Müller (Hercules Alicante), Balint (Toulouse) și Fazekas (Antwerpen), Sigur e că, între cele două turnee întreprinse în această toamnă în Portugalia (1-1 cu Sporting, 3-0 cu Benfica, plus meciuri de drumuri de întoarcere, 1-0 cu Murcia în Spania și 5-1 cu Eisenstadt în Austria) și Spania (1-1 cu Millionarios Bogota și 3-2 cu Valencia), Meszöly a intenționat să se oprească la Toulouse, să-l vadă la lucru pe Balint, și la Anvers, unde evoluează Fazekas. N-a putut, contractînd o gripă. Judecînd însă după echipa pe care a aliniat-o în partida de verificare cu M.T.K. (3-4), Katzirz — Martos, Balint, Garaba, Szanto (Kerekes), Müller, Csapo, Sallay, Kiss (Bodony), Torocsik (Kovacs), Izso, se pare că antrenorii au optat pentru formula „veteranilor“, existînd 9 șanse din 10 ca și Fazekas să fie prezent la București. Oricum, el, ca și toți ceilalți, se află pe lista trimisă la F.I.F.A., urmînd ca federația ungară să obțină acordul cluburilor respective.

Dacă nu vor interveni modificări de ultim moment, puțin probabile, Meszöly și Mezey vor conta, în mare, pe lotul folosit și în primăvară. Va apăra Bela Katzirz de la Pecs, 28 de ani. Nu vor lipsi din linia de fund Laszlo Balint, 69 selecționări în națională, Imre Garaba (Honved), apărător cu velleități ofensive, autorul golului din meciul cu Anglia, Atilla Kerekes (Bekescsaba), 22 de ani, subtil tehnician. Compartimentul median, ca și întreaga formație dealtfel, va fi condus de Tibor Nyilas de la Ferencvaros, 43 de selecționări, 18 goluri pentru echipa națională, recent convocat, la Praga, în reprezentativa Europei. Lingă el, fotbalisti mai tineri, Karoly Csapo (Tatabanya) și, probabil, Ferenc Csongradi (Videoton), foarte muncitori, dotați cu o mare capacitate de efort. În atac, mai multi jucători din aceeași generație, 25-28 de ani, Andras Torocsik (Upest), Bela Bödöny (Honved), Laszlo Kiss și Ignac Izso (ambii Vasas), cu observația că ultimul n-are decât două meciuri în națională, el făcînd parte, în ciuda virstei, din „noul val“ al antrenorului Meszöly. Firește, nu trebuie uitat Laszlo Fazekas, decanul de virstă (34) și de selecționări (81), fotbalist complet pe care însă anii îl împiedică tot mai mult să fie ce-a fost, adică o vedetă de valoare internațională.

Alte vesti proaspete. Fotbalistii unguri vor sosi la București în chiar prezlua meciului, marți după-amiază, pe calea aerului. Ei vor locui la hotelul „Flora“. Va asista la meci, informația e sigură, și Ron Greenwood, onoarea de a fi observator F.I.F.A. revenindu-i (ca și la partida cu Norvegia) doctorului Mihailo Andrejevici (Iugoslavia).

Laszlo Fazekas, „vulpoiul“ de la Antwerpen, va fi, în ciuda celor 34 de ani, prezent la București.

DINU CONVOCAT LUNI DIMINEAȚĂ, SPERIATU CHEMAT ÎN LOCUL LUI IORDACHE

După „dusul rece“ din amicalul cu Bulgaria, din care tricolorii au ieșit întăriți, căci tehnicienii au sesizat punctele vulnerabile, s-a procedat la o ultimă remaniere a lotului, acesta fiind comunicat, la începutul acestei săptămîni, la F.I.F.A. S-a renunțat la Solomon și Klein, aceștia fiind preluați de antrenorul Cornel Drăgusin, știut fiind faptul că, marți 22 septembrie, la Timisoara, are loc meciul echipelor de tineret. Au fost chemați Augusfin și Mircea Sandu. După cum se știe, au fost probleme cu recuperarea unor jucători accidentați (Iordache, Stoica, Ior-

dănescu, Cămătaru) și încă mai sînt, desigur, doctorul Dumitru Tomescu a făcut tot ce i-a stat în putință. Din păcate, în ciuda tuturor eforturilor, Iordache n-a putut fi restabilit. Simbăta, stelistul a mai încercat o dată, apărînd poarta Corvinului în „amicalul“ pe care hunedorenii l-au susținut în Capitală, în compania lui Dina-

O extremă rapidă, percutantă, gata să înșele vigilența oricărui fundaș, Zoltan Crișan.

mo, dar piciorul său stîng (întîndere de ligamente la un antrenament în Ghencea) n-a rezistat. Iordache a părăsit lotul, în locul lui fiind convocat Speriatu. Sub semnul întrebării rămîne și folosirea lui Cămătaru. El va fi, se speră, apt de joc în 23 septembrie, dar, spre a fi protejat, i s-a recomandat odihnă, participarea lui în Cupa campionilor, în ziua de 16, fiind puțin probabilă. Totodată, tinînd cont de forma constantă bună a lui Cornel Dinu și, firește, de sugestiile presei („Dinu a dominat toată stoperilor din ultimul timp“, scria „Flacăra“ de săptămîna trecută), selecționerii au decis, luni dimineată, convocarea dinamovistului, act pe care trebuie să-l salutăm, în ciuda întîzierii cu care s-a produs (cu alți posibili titulari nici măcar asta nu s-a întîmplat).

Stefan Covaçi, Valentin Stănescu și Victor Stănculescu au la dispoziție următorul lot: Andrei Speriatu (23 de ani, 1 A), Gheorghe Cristian (24, 12 A), Dumitru Moraru (25, 8 A), Nicolae Negriță (27, 11 A), Costică Stănescu (30, 29 A), Stefan Sameș (30, 45 A), Cornel Dinu (33, 75 A), Alexandru Nicolae (26, 9 A), Ion Munteanu (26, 18 A), Nicolae Ungureanu (24, 3 A), Aurel Țicleanu (22, 11 A), Tudorel Stoica (27, 6 A), Ionel Augustin (26), Aurică Beldeanu (30, 18 A), Anghel Iordănescu (31, 62 A), Zoltan Crișan (26, 44 A), Cornel Tălnar (24, 5 A), Vasile Șolman (21, 1 A), Rodion Cămătaru (23, 17 A), Seotimiu Cîmpeanu (24, 2 A), Ilie Balaci (23, 42 A), Mircea Sandu (29, 16 A). Adică 8 jucători de la Universitatea Craiova, 3 de la Steaua, Dinamo și Sportul Studentesc, 2 de la F.C. Argeș, cite unul de la F.C. Olt, Sport club Bacău și „U“ Cluj-Napoca.

În ceea ce privește starea de spirit a tricolorilor, aceasta e bună, cuvîntul de ordine fiind unul singur, VICTORIA. Desi sînt conștienți că meciul va fi dificil, jucătorii, antrenorii ne-au declarat că vor face tot ceea ce le stă în puteri pentru a nu dezamăgi speranțele puse în ei de milioanele de iubitori ai sportului. Ei nu acceptă nici o altă variantă în afara celor două puncte și se pregătesc ca atare, temeinic, riguros.

S-ar cuveni să încheiem aici această „prefață“. N-o vom face, reamintînd că un rol important va reveni, în obținerea izbînzii mult dorite, publicului, zecilor de mii de spectatori ce vor umple, sîntem siguri, pînă la refuz tribunele de la „23 August“. În ultima vreme, dacă echipa națională a rămas datoare publicului, îndeobște în partida amicală cu Bulgaria, a fel de adevărat că și publicul i-a rămas ei dator. Așteptăm ca, miercuri 23 septembrie, spectorii să-și poarte echipa iubită spre victorie, s-o încurajeze timp de 90 de minute, la bine și la greu deopotrivă, s-o mobilizeze, așa cum au procedat, să ne aducem aminte, și tribunele „Nepstadionului“ în seara zilei de 13 mai, cînd, desi au evoluat sub cota adversarilor, fotbalistii unguri au fost frenetic susținuți.

Mentionînd că partida va fi arbitrată de o brigadă austriacă, avîndu-l la centru pe renumitul Erich Linemayer, le urăm tricolorilor, încă o dată, din tot sufletul, mult succes!

OVIDIU IOANIȚOIAIA

Omul care joacă

Se apropie

„Ziua cea mai lungă“

Înfrîngerea echipei reprezentative în amicalul cu Bulgaria, cu numai două săptămîni înainte primului joc oficial al uneia dintre cele mai importante campanii din istoria sa a creat pe lingă nemulțumirea firească apărută în astfel de situații și o teamă că putem rata din nou o calificare pe care, pînă acum, prin tot ce s-a făcut și s-a jucat, o merităm cu prisosință. Cert este că jocurile finale ale unor asemenea preliminarii sînt decisive, au o dificultate sporită față de celelate disputate ale palmaresurilor dar, cînd calificarea depinde de felul în care vei evolua pe teren propriu, procentele de ratare (cînd amănunțele au fost tratate serios și competent) sînt mai mici. Poate că această teamă, inspirată și de ultima evoluție deloc convingătoare a tricolorilor, este argumentată și de vinovatul nostru obicei de a pierde atunci cînd nimeni nu se

mai așteaptă, drămuind în citeva clipe ceea ce s-a clădit cu judecată, migală și sudoare, tocmai pentru a realiza momentele în care nu mai poți decât câștiga. În speță, jocurile de pe „23 August“, cu Ungaria și Elveția. Sînt unele meciuri în care cei care-i conduc pe jucători trebuie să fie și ei capabili să le explice și să-l convingă că nu pot ieși decît victorioși după minutele luptei sportive. Aceasta este obligatoriu, starea de spirit în care trebuie abordate jocurile de la 23 septembrie și 11 octombrie. Nu putem ignora faptul că un joc pe teren propriu a devenit, în ultima perioadă, mai greu de tranșat, uneori, decît unul în deplasare. Dificultățile pur tehnice ale jocurilor amintite sînt sporite acum și prin faptul că inginerii care au trasat cele opt culoare ale turnantelor înalte „Universiadei“ au smuls cite un metru și jumătate din fiecare lățime a terenului de joc și cite un metru din fiecare lungime, parcă uîtînd că echipa națională are nevoie de spațiu cît mai larg, pentru că înlînește în lupte fotbalistice de prestigiu internațional adversari ce știu să se închidă, folosînd, dacă este cazul, și citiva centimetri.

Această a 14-a întîlnire România — Ungaria este unică în felul ei prin conjunctura în care se dispută. Dacă Norvegia a învins Anglia, reușind pentru prima oară acest lucru, poate că tocmai cu prilejul partidelor din această grupă a venit și rîndul nostru să înscrim prima victorie asupra reprezentativei țării vecine. Cred cu putere în acest lucru, în ciuda dificultăților pe care le avem și chiar dacă adversarii noștri își vor juca, după mine, la București, ultima șansă reală a calificării. Mai au de susținut două jocuri acasă, dar pierzînd la noi, Anglia îi va elimina prin adjucecare golaverajului în ultimul joc al grupei, direct, pe Wembley. Această Anglie, care și-a asumat riscul de a juca prea repede jocuri oficiale, sfîdînd obișnuința jucătorilor săi de a-și intra mai greu în formă, spre sfîrșitul lui octombrie mai are, iată, un cuvînt de spus.

Oslo însă l-a costat, în ciuda măsurilor de excepție pentru fotbalul britanic, care și-a protejat de data aceasta jucătorii. Măsurile pe care le-am luat și noi, dar cam în ultimele momente, nu totdeauna aducînd jucătorii prin meciuri și antrenamente în formă maximă, ci uneori

oprindu-l prin infirmerii și cantonamente de mijlocul cel mai sigur al acumulării — jocul. Și, pentru istoricul nostru, poate că acest septembrie nu este chiar luna celei mai bune forme sportive, deși a trecut un număr suficient de etape pentru realizarea acestui lucru. Etape însă în care mulți jucători, de care este nevoie, mai mult au stat.

Avem, așadar, și noi, dificultăți în abordarea acestui prim joc al toamnei, în care cred că Ungaria trebuie învinsă pe atac (în apărare nestrălucind niciodată), jucînd cu mare grijă apărarea, pentru că, atunci cînd au mîncea la picior, ungurii se descurcă foarte bine. Sperînd că pînă la intrarea în linie dreaptă a pregătirilor s-au epuizat toate experiențele (gen Al. Nicolae, mijloace, ca să-l țînă pe Nyilas și Cîmpeanu II, viri), avînd încredere că vom avea un lot puternic și în posibilii înlocuitori și că conducerea tehnică își va regăsi inspirația cu care a pregătit, tehnic și tactic, jocurile de pînă acum, este bine să ne hrănim cu încredere optimismul. Pentru că avem în acest sens o bază solidă.

CORNEL DINU

Debut remarcabil al echipelor noastre în cupele europene de fotbal

După cum se știe, miercuri, 3 echipe românești de fotbal au abordat cupele europene, Universitatea Craiova și Dinamo București jucând acasă, iar F.C. Argeș Pitești evoluând în deplasare. Debutul lor a fost remarcabil și, situație rară în fotbalul nostru din ultimii ani, toate cele 3 competiții au pătut cu dreptul în sezonul internațional oficial, ele părind să fie în afara grijilor calificării în turul II.

În Cupa campionilor, la Craiova, în fața unui stadion plin până la refuz, Universitatea a întrecut pe Olympiakos Pireu cu 3-0 (1-0), având un început și un final de partidă entuziasmante. După numai 7 minute de joc, apărarea greacă și portarul Sarganis au cedat, Cîrțu deschizând scorul la capătul unei acțiuni individuale de toată frumusețea, care a confirmat, o dată în plus, talentul atacantului craiovean. Apoi, meciul s-a mai echilibrat și gazdele s-au desprins decisiv după pauză, când au marcat, în ordine, Irimescu (min. 67) și Ticleanu (min. 89), primul print-o „bombă” de la 18 metri (la o lovitură liberă executată scurt de Balaci), celălalt reluând din apropiere o minge respinsă de Sarganis la șutul lui Geolău. Craiova, alternând momente de fotbal viguros, modern, plin de imaginație cu momente mai puțin bune, a câștigat clar și, chiar dacă „rotițele” ei n-au funcționat totdeauna ca la ceasornic, a luat o serioasă opțiune în vederea intrării în turul II. Asta în condițiile în care echipa antrenată de Senekovici și-a vindut scump pielea, ea fiind în câteva rânduri periculoasă pe contraatac.

Marea surpriză a zilei, firește plăcută, a fost însă Dinamo. Trebuie să recunoaștem că știind, pe de-o parte, faptul că formația pregătită de Nicușor e încă în faza căutărilor și, pe de alta, că Levski Spartak Sofia a deplasat la București 5 internaționali, n-am sperat la o victorie atât de categorică. În plus, recentul eșec al naționalei în fața bulgarilor, 1-2, avea

darul să tempereze și mai mult optimismul nostru. Dar de ce ne-a fost teamă am scăpat! Evoluând cu multă ambiție și dăruire, pe linia creșterii de formă arătată în campionat, Dinamo și-a dominat adversara la toate capitolele și, dacă Dudu Georgescu n-ar fi ratat (min. 19) o lovitură de la 11 metri, diferența pe tabela de marcaj ar fi putut fi și mai mare. Ca și la Craiova, primul gol a căzut repede, el fiind „opera” aceluiași Dudu Georgescu care, scăpând de sub „escorta” lui Balevski, l-a driblat cu virtuozitate pe Granciarov, trimițând pe lângă Delov, 1-0 (min. 13). Harnici, devotați, mereu primii la minge, dar gășind soluții spre a nu cădea în capcana jocului obstrucționist, pe alocuri dur, al oaspeților, bucureștenii și-au continuat cursa spre victorie și repriza I s-a dovedit hotărătoare în economia partidei, în conturarea unei izbni deosebit de prețioase. După o fază „lucrată” de Dinu și continuată de Tălnar, mijlocașul Dragnea, tot mai inspirat și mai sigur pe el, a majorat scorul (min. 37), pentru ca, 3 minute mai târziu, Dudu Georgescu să înscrie din nou, reluând cu capul o centrare a lui Orac. În continuare, după pauză, oaspeții au făcut eforturi vizibile spre a micșora diferența, ei au avut unele zvicniri amenințătoare pentru poarta lui Moraru, dar dinamoviștii s-au apărut exact și, totodată, s-au mai aflat în cîteva rinduri în poziții favorabile de a înscrie (Dragnea, min. 55; Custov, min. 83 etc.). În rezumat, după un meci de bun nivel tehnic, Dinamo a realizat, grație modului în care jucătorii si-au făcut datoria ambițioși, perseverenți, muncitori, o victorie de prestigiu ce pare să-i garanteze, prin proporțiile neașteptate, dar pe deplin meritate, ale scorului (3-0), calificarea în turul următor al Cupei U.E.F.A.

În aceeași competiție, evoluând în deplasare, F.C. Argeș n-a reușit să câștige, terminând la egalitate, 1-1 (1-1), cu Apol Nicosia, goluri marcate de Antovici (min. 10) și, respectiv, Ienat (min. 17), dar și acest rezultat e, fără îndoială, favorabil reprezentanței noastre. O victorie a echipei piteștene în meciul retur (programat la 30 septembrie, când joacă și Craiova, Dinamo urmînd să evolueze la Sofia o zi mai devreme), chiar categorică, e de așteptat.

Altfel zis, o zi fastă pentru fotbalul românesc. Ea demonstrează, încă o dată, că acesta posedă talente și resurse deosebite, întărind ideea că avem jucători de clasă, oricînd competitivi pe plan internațional. Numai că ei nu trebuie, cum s-a mai întimplat pînă acum, crescuți „în serai”, ci aruncați în focul marilor întreceri, puși să-și măsoare forțele între ei și cu alții, avînd capacitatea, iată, de a produce iubitorilor sportului cu balonul rotund de la noi depline satisfacții. Chiar dacă „ambasadoarele” fotbalului românesc n-au evoluat la nivelul maxim, rămînd încă destul loc pentru mai bine, miercurea aceasta se arată ca un semn bun, dătător de optimism, în perspectiva marelui examen din 23 septembrie.

Ca de obicei, portarul dinamovist Moraru și-a făcut datoria.

Topul restaurantelor (VI)

Restaurantul „Miorița”, șef de unitate Atanase Popovici. La anchetă a participat Victor Mihutescu, șef de sală. Bucătar șef Anghel Gheorghievici; telefon: 17.10.95; adresa Soseaua Kiseleff 32; categoria I, remiză 10 la sută. Face parte din I.A.P.L. Amzei.

— Constatări: Deși unitatea este bine aprovizionată, ospătarul Tânase Pop nu poate oferi decît o gustare formată din cascaval și salam de mistreț. Cînd îi spunem că dorim să mîncăm un grătar sau o mîncare gătită ne recomandăm cu indiferență să ne mutăm la restaurantul „Hanul Frahova”, unde se găsește pînă și o ciorbă de burță. Comandăm o sticlă de bere și un Ci-co. Le primim calde. Drumul pînă la lada unde erau sticlele puse la gheață e lung și oșositor, iar noi nu părem nîște consumatori serioși. Remarcăm că intrarea unor clienți în restaurant nu pare să-i tulbure pe ospătarii care trec nepăsători pe lângă ei. Față-n față cu dezinteresul manifestat de ospătari, clienții n-au la îndemînă liste meniu din care să se poată informa. La bucătărie ne grătar se și făceau pentru consumatori mai norocoși antrocoate de vacă. Prin frigidera mai găsim pul, ficat de porc, salam de Sibiu, file de știucă și altele. Nici o mîncare gătită, nici un preparat de sezon. Ca desert: nimic. Specialitatea casei și a bucătarului Ioseesc. Calmul zilei de toamnă pare să fi cuprins iremediabil tot personalul. Se serveste bere la sticlă. Restaurantul este dotat cu o mică brutărie care coace nîște chifle minunate. Ar putea să facă pateuri și saieuri care cu siguranță ar avea căutare. Pentru asta trebuie ca cineva să aibă o inițiativă. Bucătăria mare și foarte bine utilată este practic nefolosită. Iarna ea se transformă într-o mică fabrică de mîncare pentru alte unități. Cu toată poziția splendidă de care se bucură restaurantul, abia își face nănul. Șeful de sală meseriaș cu vechi state de serviciu, pare resemnat în fața „noului val” de tineri ospătari care la școală au învățat multe, dar la fața locului aplică puține. Remarcăm curățenia foarte bună a tuturor compartimentelor. Gardul viu, iardinierile bine și frumos întretinute. Printre frunzele care au început să îngălbenească scolipeste albastru lacul. Ar fi putut fi bine. Ospătarii nu fac note de plată și iarăși auzim povestea cu bonierele lăsate pe gheridon, furate de forte obscure. Se fac mici sondaje de cunoștințe profesionale. Ospătarii nu știu că un mușchi de vacă poate fi preparat în 16-17 minute. Bufetiera nu știe că schweitzerul se păstrează într-o cioră stropită cu bere. Bucătarul Constantin Borcea a tăiat antrocolul invers, adică în așa fel încît să fie tare. Un grataragiu care se respectă strovește mușchiul cu seau. Se invocă lipsa lui. Dotările de care dispune restaurantul, amplasarea lui ar fi trebuit să facă din el o unitate mai mult decît rentabilă ceea ce nu e cazul.

Note: calitatea meniului 5; comportarea și corectitudinea personalului 5; eficiența economică și socială 7; ambianța 10; controlul oamenilor muncii 7; nota consumatorilor 7; Incognito 8; Media: 7.00. Observațiile bucătarului: calitatea meniului este slabă. Căstrăveții murati pentru salată sint tăiați cu o zi două înainte. Cartofii sint tinuți în apă de pe o zi pe alta. Dacă meseria nu este făcută cu exigență, dacă nu se manifestă nici o preocupare o să ajungem să nu mai găsim în restaurante decît fripturi. O vacă de 350 de kilograme are doar 6 kilograme de mușchi. E simplu să spui că n-ai marfă și să ceri doar mușchi pe care să-l pui la grătar.

Sesizările echipei: un restaurant care ar fi trebuit să aibă personalitate, trăiește din amintiri și din poziția norocoasă pe care o are pe malul lacului Herăstrău. Planul se face aproape de la sine, fără eforturi fără inițiativă. Cît despre deizja: „clientul nostru stăpînul nostru” avem impresia că va fi în curînd schimbat cu: „ospătarul nostru, șeful nostru de care depinde mîntuă noastră mulțumire”.

La ancheta din acest număr au participat: inspector Ion Neacsu și Ionită Paraschiv, pensionar fost director general adjunct în Ministerul Turismului, autorul cărții „De la Hanul Serban Vodă la Intercontinental”.

Clasament: Categorie specială, 12 la sută remiză „Caosa”, „Rapsodia”, (10); „Lido” (9.66); „Athénée Palace” (8.83); „Ambasador”, „Budapesta” (8.66); „Carul

cu bere” (8.50); „Dorobanți” (8.33); „Havara” (8.00); „Cîșmigiu” (7.33); „Dunărea” (7.16); „Hanul lui Manuc” (7.00).

Categorie specială, 10 la sută remiză — „Union” (8.00); „Troadero” (7.91); „Orient” (7.85); „Doi-a” (7.71); „Miorița” (7.00); „Aluniș” (6.33); „Pescarul” (5.00); „Monte Carlo” (4.66).

Categorie I, fără remiză — „Bumbesti” (7.46); „Berceni”, „Gambirinus”, „La Pestera” (7.00); „Triumf” (6.66); „Mercur” (6.16); „Izvorul Rece” (5.42); „Brotăcei” (5.23).

OPREA GEORGESCU

Rubrică realizată cu ajutorul Inspectoratului comercial de stat și al asociației bucătarilor și cofetarilor.

Niște cercei liliachii și melancolia primei ploii de toamnă

Martî, 15 septembrie, la o oră nedefinită a după-amiezii, cînd nimănui nu prea ar fi avut de ce să-i stea gîndul la orele exacte, Herăstrăul părea invins definitiv de toamnă și tot astfel păreau și cei cîțiva consumatori așezați la mesele de pe terasa restaurantului Miorița. Ploaia bezmetic peste apa pămîntie a lacului, peste straturile de zorele de la marginea terasei aproape pustii și pe umerii femeilor-pește, ai sirenei ce trona în nemiscarea ei de bronz, peste un baziu în apropierea căruia o ospătărită ne-a și invitat să ne așezăm la o masă, în sectorul domneei, dîndu-ne de înțeles că la ora aceea pe întinsa terasă activitatea fusese restrînsă la un singur sector. Amabilă, ospătărită ne-a întrebato ce vrem „a servim” iar în clipa următoare uitîndu-și amabilitatea față de noi, ne-a părăsit brusca și, conformîndu-se dorinței manifestate eretic de la o masă alăturată, s-a revezit într-acolo și-a zăbovit preț de cîteva minute întocmind o notă de plată. Apoi s-a reîntors la masa noastră și ne-a mai întrebato dată ce vrem. Fără să fim conșinși că nu ne va lăsa iarăși vorbind singuri, ne-am grăbit s-o rușăm să ne ajute înții dumneaei făcînd o scurtă recapitulatie a posibilităților restaurantului la ora aceea păguboasă, umedă, friguroasă și cu lumină scăzută, ca să vedem ce ne-am putea hotărî să alegem. Fără să știm dacă asta vrea să însemne mult sau puțin, restaurantul oferea de mîncare mușchi de vită, pește și pui iar de băut bere și un singur fel de vin, Fetească de Cotnari. Ca să fim în ton cu numele restaurantului am cerut niște cascaval iar ca să iesim din atmosfera aceea jilavă și subțioasă de nervi am cerut o butelie din vinul mai sus-amîntit. Ospătărită, al cărui nume nu-l cunoaștem pentru că ea nu purta ecuson, și-a notat comanda și cîteva minute mai târziu — cam vreo cinci minute — s-a reîntors și-a așezat farfuria cu cele cîteva bucăți de cascaval pe colțul mesei. Apoi a plecat pe-acîi încolo, lăsîndu-ne în grija ajutoarelor sale. Dragomir Zamfira, al cărui nume îl știm pentru că, bineînțeles, aceasta din urmă purta reglementarul ecuson. Tot Dragomir Zamfira ne-a procurat și nițel piper și tot ea a avut grijă ca pe masă să existe un servetel, scrumiera să fie curată iar paharul gol să fie iarăși umplut. Foarte atentă această femeie vîrstnică și cred că de felul ei harnică, pentru că tot timpul cît am rămas pe terasa Mioriței n-am văzut-o deloc stînd cu mîinile încrucisate cî trecînd mereu de la o masă la alta și trebăluind încolo și-ncoace, neobosită, îndelîngîndu-și nu numai îndatoririle ei dar și, se pare, pe unele dintre acelea ce ar fi trebuit să cadă în răspunderea ospătării ei. Aceasta, măruntică, purtînd niște cercei liliachii și un coc îndrăzneț ridicat către acoperișul terasei, părea cuprînsă de o anumit stare de delăsare provocată poate de ploaia aceea necurmată și siciltoare. Dar nota de plată, ce-i drept, a întocmit-o corect.

Nota 10 ajutoare de ospătar Dragomir Zamfira, nota 6 ospătărită fără nume și nota 8 restaurantului Miorița.

INCOGNITO

Ochi triști de copil

La șapte seara, într-o comună vîrîceană, cu pronunțat caracter agricol, străbătută și de un drum important, e fortoasă mare. Atelajele, tractoarele, autocamioanele se întorc de la cîmp, cocoli vin de la școală, iar cei care lucrează în orașul din apropiere se grăbesc de la gară spre casele lor. Atmosfera obișnuită a comunei e tulburată, la un moment dat, de ceva. De departe nu se poate cunoaște motivul care determină oamenii, ce mergeau liniștiți pe trotuarele șoselei principale a comunei, să fugă deodată în toate direcțiile, căutînd să se îndepărteze de pe porțiunea asfaltată a drumului. Apropoiindu-te, descifrezi imediat motivul: e vorba de un tractor care urmează o tractorie aidaa urmelor lăsate pe zăpadă de un concurent la slalom urias. Curios, vehiculul nu se mulțumește numai cu partea carosabilă a șoselei. În mișcările sale dezordonate, el rade totul. După ce a luat sub roti niște tufe cu flori galbene ornamentale, a intrat în plin într-un gard ale cărui panouri s-au așătat de roată din spate a tractorului. Dă impresia că tractează după el niște pluguri. După isprava făcută, s-a îndreptat spre partea dreaptă a drumului, smulgînd vreo 10 pomisori săditi în fața uneia dintre școlile comunei. „Mă Petrică, nu cumva o fi vreun copil la volan și nu mai poate opri tractorul?”

„Pe dracu; nu-l observi pălăria pleoștită a lui Haralambie? Poti să-ți dai seama că-i beat după poziția pălăriei. Cînd îi sfumat, stă ciș, exact cum îi acum. Ce-i drept bea de stînge, dar figuri ca aștea nu l-am văzut făcînd niciodată... oricum, oamenii trebuie atenționați, în special copiii”. Și uite așa, ca pe vremea punerii în funcțiune a primei locomotive cu aburi, cînd un om fugea pe linie în fața trenului, strigînd oamenilor să se ferească, tot așa cei doi cooperatori, Petrică și Dumitru, au pornit-o în fugă, în fața vehiculului, pentru a avertiza pe cei care nu observaseră încă mișcările dezordonate

ale tractoristului beat, să se ferească din calea lui. De cite ori cite un copil zăbovea pe trotuar, era luat pe sus și introdus urgent în curte. „Pavele, Pavele!, fii atent că așa intră în tine, mă!”, strigă Petrică, biciclistului care, probabil din cauza vîietului de pe drum, nu auzea avertismentul lui Dumitru. El continuă să circule, pedaliînd liniștit pe dreapta, în imediata apropiere a straturilor de cartofi care separă șoseaua de trotuar. „Mă, Pavele!, nu te știam surd; dă-te la o parte că te lovește nebulun așa!” Dar Pavele, pe care îl asteptau sotia și cei doi copilași ai săi, nu mai poate fi salvat; e trîntit la pămînt, iar roțile tractorului îi trece peste trup, zdrobindu-l. „Vă rog să aveți grijă de ai mei”, atît a mai putut zice Pavel sâtenilor adunați în jurul său, înainte de a muri. Doi șoferi de basculante se îndreaptă în fugă spre mașini și pornesc în urmărirea tractorului. Interesant este că tractoristul începe să întoarce din cînd în cînd capul spre următorii și să rîniească atunci cînd autobasculantele nu pot să-l depășească din cauza slalomului pe care continuă să-l facă, de data asta în mod cu totul deliberat.

După cîteva kilometri de urmărire, cele două autobasculante reușesc să blocheze tractorul. Haralambie nu se lasă. El strigă ca un turbat, cocotat pe scaunul tractorului: „Ce mă, credeți voi că mă puteți opri pe mine? Eu dau două pluguri, mă, după mine. O să vă dau la o parte!” Și, de necrezut, ca un berbec intră cu tractorul în partea din spate a autobasculantei, încercînd prin lovituri succesive să înlăture obstacolul care îl împiedică să înainteze. Șoferii se dau jos din cabină și îl imobilizează pe betiv. A fost, bineînțeles, ludecat și condamnat. Cei doi copii ai lui Pavel și cei doi ai lui Haralambie se întilnesc deseori pe uliță, căci cele două familii sint vecine. Nici unul dintre copii nu are mai mult de 6 anisori. „E adevărat că tătucul tău a dat peste tate cu tractorul?” Și ochii celui care întreabă și cei ai celui care nu știe ce să răspundă, rămîn la fel de triști.

VICTOR BEDA

„Parazitul” de la kilometrul zero

Locuiește în plin centrul Bucureștiului, pe stradă Blănari nr. 2. Cînd unul dintre sectoriștii circumscripției nr. 10 miliție, care s-au succedat în ultimii ani în perimetrul respectiv, i-a oferit sprijinul pentru a fi încadrat la Uzinele „23 August”, unde avea posibilitatea să-și practice meseria de lăcătuș, Viorel Cosma, de 28 ani, a răspuns cu cinism, pretinzînd că are umor: „Eu?! Care locuiește la kilometrul zero, să merg tocmai acolo?”

S-au mai făcut și alte încercări, dar fără succes. Băiatul de la kilometrul zero, care învățase cîndva meseria de lăcătuș, negăsînd în Piața Sf. Gheorghe nici o întreprindere cu profil potrivit, a preferat viața parazită: expediente, furtisaguri, scandaluri, cu care și-a băgat în speție toți vecinii și pentru care miliția l-a trimis de mai multe ori în fața instanțelor.

S-a reîntors de cîteva săptămîni din detenție. Speranța vecinilor că „i-o fi venit mîntea la cap” și se va apuca și el de vreo treabă serioasă și va renunța la vehicile metehne, avea să se spulbere la numai cîteva zile după reparația sa. Într-o zi, făcîndu-l-se foame, după zece de

ore de trîndăvie, a bătut la ușa locaterei Manole. L-a întimplat fratele acesteia, un om în vîrstă, invalid de război, pensionar. Parazitul a încercat să intre cu forța, pentru a cotorobi prin locuința vecinei, cum procedase și la alți locatari.

Dionisie Manole i se opune însă. „Aaa! Imi stai în cale? a rinjit gălgănuț. Lasă c-o să mă ții tu mînte!”

N-a apucat pensionarul să reclame la miliție amenințarea, că Viorel Cosma a și trecut la fapte. L-a așteptat pe Dionisie Manole la numai cîteva pași de intrarea în imobil și, împreună cu alți trei-patru prieteni, s-au „distrat” cîteva minute, tăvălindu-l pe stradă pe vecin.

Ar mai putea fi înșerate și alte episoade similare din activitatea parazitului de la kilometrul zero, dar socotim că n-ar avea rost să lungim relatarea.

Periculozitatea socială a unui astfel de individ este și așa indiscutabilă.

Oare în afară de încercările pe care le fac lucrătorii de miliție de a-i oferi sprijinul în găsirea unei știbe și de a-l tempera atunci cînd întrece măsura și se comportă agresiv față de vecini, nu există alte posibilități pentru a-l trezi la realitate pe acest individ impertinent de la kilometrul zero?

MIHAI GROZAVU

Poezia și muzica tânără, acasă, la părinții ei — oamenii muncii

Cronica (420, 421, 422, 423, 424, 425)

Turneul hunedorean al Cenuclului Flacăra al Tineretului Revoluționar, organizat de C.C. al U.T.C. și Revista Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu, a început, conform programului anunțat, vineri, 11 septembrie, ora 16, la Uricani.

Dar pînă să-ncepem relatarea acestei întâmplări literar-artistice cu numărul 420 în istoria cenuclului, să consemnăm două ciudate obișnuite ale celor ce trăiesc și muncesc în Uricani. Prima dintre ele: minerii din această exploatare carboniferă obișnuiesc să sărbătorească două revelațioane într-un singur an: unul dintre revelațioane se sărbătorește cam pe la jumătatea lunii noiembrie, cînd harnicii minerii ai Uricanului raportează, cu o inegalabilă mîndrie, îndeplinirea tuturor sarcinilor de producție pe un an întreg; acestui revelațioanel al muncii îi urmează, firește, revelațioanel tradițional. A doua ciudată obișnuință a uricânenilor ar fi aceea de-a nu prea da crezare afișelor care anunță tot felul de spectacole. Pur și simplu s-au obișnuit și s-au plictisit să tot constate că una scrie pe-un afiș care anunță prezența sigură la spectacol a unor vedete ale muzicii ușoare sau populare și alții sint cei ce urcă-n scenă.

Așa se face că, în ciuda afișelor, sosirea noastră i-a surprins peste măsură, dar adevărata surpriză avea să fie începerea la ora 16 fix a spectacolului nostru, drept pentru care micuța sală a Casei de cultură, aproximativ 400 de locuri, s-a umplut doar pe trei sferturi.

Cu toate acestea, spectacolul de la Uricani — o premieră în ceea ce privește prezența cenuclului în acest oraș, precum și toate celelalte manifestări ale cenuclului în această eroică și impresionantă Vale a Jiului — avea să atingă înalte cote artistice confirmate și de deplina colaborare între cei aflați pe scenă și cei aflați în sală, emoționantă realitate care ne-a adus în minte îndemnul secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de-a face totul pentru a aduce arta, cu deosebire cea militantă, cea patriotică, profund umană și diversă, în mijlocul oamenilor muncii, aproape de inima și gîndurile celor ce făuresc bunuri materiale fundamentale ale timpului nostru. Dealtfel, este chiar locul și timpul să mărturisim, cu toată sinceritatea, că în-tregul nostru turneu în această Vale a Jiului, cu o puternică dezvoltare industrială și, firește, urbană, a fost organizat sub semnul acestui îndemn care, deocamdată, în Valea Jiului, și-a dovedit întreaga sa temeinicie.

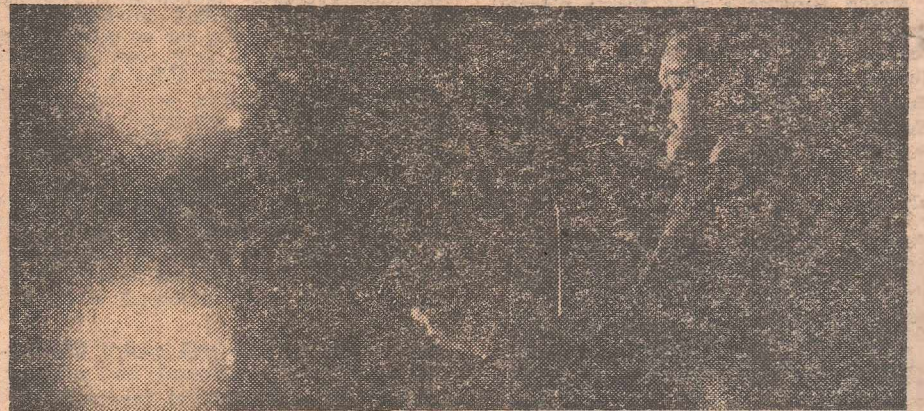
La Uricani deci, în fața unei săli umite de prezența pe scenă a unui grup de peste 30 de cenuclști, a început, cum spuneam, la ora 16 fix, întâmplarea literar-artistică numărul 420 din istoria Cenuclului Flacăra, spectacol care, de-a lungul a trei ore și jumătate, timp în care în jurul Casei de cultură se strînseseră sute de oameni, a lansat, în primă audiere, cîteva cîntece de mare forță: **MINERII** (un cîntec compus încă de-acum un an, cu prilejul Antenei „Cîntarea României”, cînd a fost difuzat pe posturile noastre de televiziune, autorul muzicii fiind Vasile Șeicar, pe versuri de Adrian Păunescu) din care reproducem doar refrenul: „Floare neagră și stelară / De agate și smarald / Scoatem noi cărbuni afară / Pentru tine mamă țară / Ca să-ți fie-n lume cald”. **MIU HAIDUCU**, piesă aparținînd Grupului T din Tirgoviste, specializat în prelucrarea în stil folk a minunatelor balade din această parte a țării, **COLINDUL APUSENILOR**, un text scris de Adrian Păunescu pe o veche melodie de mare frumusețe și revenirea vechiului **MENTO**, piesă interpretată de Vasile Șeicar și grupul Canon, piesă din care, pentru extraordinara lor frumusețe, reproducem doar cîteva versuri ale Doinei Sălăjan: „De ce se moare-n apă, pe uscat, în aer / eroic, pueril, c-un ultim vaer / De ce se moare-n chin, în somn, se moare / ori înconștient, în disperare”. Dar, iată, luați cu vorba, era să-i uităm pe interpretorii cîntecelor, drept pentru care menționăm că piesa **MINERII** a fost interpretată de Vasile Șeicar, iar **COLINDUL APUSENILOR** l-a avut ca interpret pe Doru Ghiaja. Și-n fine, un ultim amănunt despre

(Continuare în pagina 17)

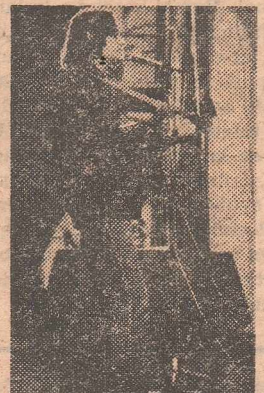
VICTOR NIȚA

Petroșani: O sală întreagă este de partea muzicii tinere

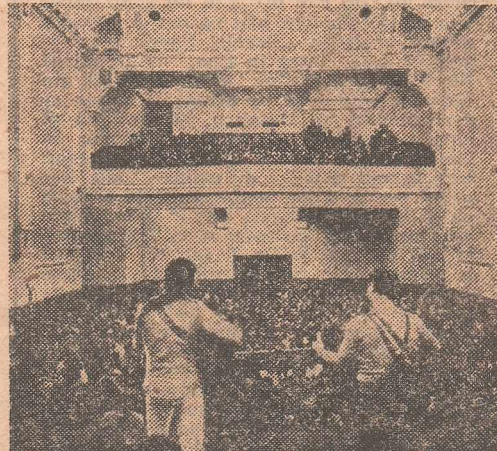

Mihail Stan și Nicu Alifantis la cote valorice maxime

Patru voci frumoase: Gil Dobrică, Vali Șerban, Mircea Vintilă, Constantin Dragomir.

Fotografii de A. MIHAILOPOL

Doru Ghiaja, Doru Stănculescu, Maria Nagy, grupul Canon. La Uricani toată iumea a cîntat.

Flacăra. Redacția: București, Piața Scintei 1, căsuța poștală 3312, cod 71431. Tele foane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: Secția Actualitatea social-politică și economică (Adrian Dohotaru, Ilie Purcaru, N. Gr. Mărășanu, I. D. Goia, Horia Pătrașcu, Lionel Nițescu) — 26 00, 25 66; Secția Cultură, învățămînt, știință, cenuclu (George Arion, Liviu Timbus, Victor Niță, Cornelia Barbu, Constantin Balacciu, Dorin Gherghinescu) — 18 48 75, 25 60; Secția Reportaj, scrisori, probleme cetățenești (Mihai Pelin, Tudor Octavian, Răzvan Bărbulescu, Cici Iordache, Marga Nedelea, Georgeta Ștefănescu, Dumitru Eliade, Mircea Bunea, Emanuel Valeriu, Pia Olaru, Mihai Stănescu) — 26 00, 21 30; Secția urgențe, sport, secretariat, foto (Ovidiu Ioanițoiaia, Dcn Bărlădeanu, Oprea Georgescu, Sorin Postolache, Gheorghe Amuza, Elena Ghera, Aurel Mihailopol, Mihai Pănzaru, George Cușnarencu) — 17 63 16, 14 57, 25 59, 21 23, 25 69, 25 42; Secretar responsabil de redacție — Nicolae CRISTACHE — 18 48 75, 17 60 10 interior 25 50. Redactor șef adjunct — Nicolae ARSENIE — 18 48 05, 17 60 10 interior 21 28; Redactor șef — 17 60 10 interior 20 02; Tiporul executat la Combinatul poli-grafic „Casa Scintei”. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — Departamentul Export Import Presă. P.O. BOX 136-137, telex: 11126, București, strada 13 Decembrie

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU